Askerlik arkadaşınıza rastlamışsınız, kafayı çekiyorsunuz ve de sızıyorsunuz tabii. Bu hepinizin başına gelmiştir. Ama, ya sonrası?...

Ertesi gün gözümü bir açıyorum, etraf cehennem. Oda aynasız dolu, arkadaşım yerde ve beyninde de bir delik. İşin rezilliği orada başlıyor zaten. Adam, benim 45'likle vurulmuş. Yetkililer intihar diyor. Ben yemiyorum. Adam tek kurşunla vurulmuş. Şarjörü açıyoruz, dört kurşun çıkıyor. Bu işte bir uyuzluk var diyorum...

Çünkü bendeniz, silahımda hep altı kurşun taşırım...

250 LİRA

BELANI BULACAKSIN

Mayk Hammer

TAY

Mayk Hammer

BELANI BULACAKSIN

Mickey Spillane

TAY

MAYK HAMMER: 4

Tay Yayınları, Klodfarer Cad. 16 / Kat 3
Türbe - İstanbul (1984) Telefon: 528 43 84

Mayk Hammer

BELANI BULACAKSIN

Mickey Spillane

TAY YAYINLARI

Orijinal adı: VANGEANCE IS MINE

Türkçesi:
Yakut GÜNERİ

Dizgi ve Film: Özyalçın Dizgi Servisi
Baskı: Gündüz Ofset/Kapak Baskısı: Seçil Ofset

I. BÖLÜM

Adam bal gibi nalları dikmişti. Üzerinde pijaması, yerde yatıyordu. Beyni halının üzerine dağılmıştı. Tabancam da elindeydi. Aklım karmakarışıktı. Yüzümü ovuşturup duruyordum, ama aynasızlar izin vermediler. Aynasızın biri elimi yüzümden çekip bağırarak sorular soruyordu. Bu bağırışlar başımı daha da ağrıtıyordu. Öteki ise, ıslak bir havluyla bana vurup duruyordu. Vücudum ortadan ikiye bölündü sandım.

—Yeter be! diye bağırdım.

İçlerinden biri güldü, beni yatağa fırlattı. Düşünemiyordum, hatırlayamıyordum. Bir yay gibi bükülmüş, yerimden fırlamaya hazırdım. Tek görebildiğim, odanın ortasındaki cesetle, silahımdı. Benim silahım! Birisi kolumdan tutup beni ayağa kaldırdı. Sorular yeni baştan sorulmaya başlandı. Canıma yetmişti. Bütün gücümle bir tekme attım. Fötr şapkalı ablak surat iki kat oldu, inlemeye başladı. Galiba güldüm. Pek iyi hatırlamıyorum. Bir gürültüdür koptu.

—Ben o hergelenin işini bitiririm, dedi birisi.

Ama bitirmeye fırsat bulamadan, kapı açıldı. İçeri giren ayak sesleriyle, inleme dışında bütün sesler kesildi. Pat'ın geldiğini anlamıştım.

—Ah dostum Pat, hep yardımıma koşarsın, dedim.

Oysa, Pat hiç de dost gibi görünmüyordu.

—Budala, içki içmenin sırası mıydı? Buna dokunan

oldu mu?

Hiç kimse cevap vermedi. Fötr şapkalı ablak surat, bir sandalyede iki kat olmuştu. Yine inledi.

—Beni tekmeledi. Orospu çocuğu beni tekmeledi... tam şuramı.

—Doğru yüzbaşı, dedi başka biri. Marshall onu sorguya çekiyordu, herif de onu tekmeledi.

Pat homurdanarak bir şeyler söyledi, üzerime doğru eğildi. Sağ elini bileğime doladı, beni yataktan kaldırmaya çalıştı.

—Tamam Mayk, kalk artık. Haydi, kalk!

—Berbat haldeyim, dedim.

—Korkarım kendini daha da kötü hissedeceksin. (Islak havluyu alıp bana uzattı.) Yüzünü sil, dedi. Suratın çarşamba pazarına dönmüş.

Havluyu elimde tutup yüzümü içine gömdüm. Gözlerimi örten bulutlar kayboldu. Sonra ayağa kaldırılıp itelenerek banyoya götürüldüm. Soğuk suyu kırbaç gibi tenime yiyince, boşlukta uçan bir ruh değil, insan olduğumu anladım. Musluğu kapatıp banyodan çıktım. Pat sıcak kahveyi boğazımdan aşağı zorla döktü. Gülümsemeye çalıştım. Oysa Pat gülümsemiyordu. Ağzından sözcükler tiksinir, gibi çıktı.

—Bırak artık sululuğu Mayk, dedi Pat. Bu sefer başın iyice dertte. Hangi akla hizmet ettin? Ulu Tanrım! Ne zaman bir yosma tanısan, başını belaya mı sokman gerek, be adam?

—Yosma değil, arkadaşımdı

—Her neyse. Tamam, iyi adamdı. Yine de mazeret değil bu.

Küfrettim. Dilim hâlâ ağırdı, dönmüyordu. Ama, Pat ne dediğimi anladı. İyice kafasına soksun diye iki kere küfrettim.

—Kapa çeneni, dedi Pat. Arkadaşı kadın ölen ilk herif sen değilsin. Ne yapayım yani, artık ona bir yararın dokunmayacağını kafana sokmak için ağzındaki dişleri mi dökeyim?

—Faka bastırdılar...

—Tamam, unut artık. Dışarda ne var biliyor musun?

—Tabii, ceset var.

—Senin ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu be? Ceset varmış! İkiniz de aynı otel odasındasınız. Biriniz ölmüş ve elinde senin silahın. Sen de körkütük sarhoşsun.

—Onu ben vurdum. Uykuda geziyordum, vurdum. İyi mi? Rahatladın mı?

—Kes artık, dedi Pat. (Yine küfretti.) Neler olduğunu öğrenmek istiyorum Mayk.

Parmağımla yan odayı işaret ederek sordum:

—Bu goriller nereden çıktı?

—Polis onlar Mayk... Tıpkı benim gibi polis ve ne olduğunu öğrenmek istiyorlar. Saat üçte, yan odada kalan çift silah sesi duymuş. Bu sabah oda hizmetçisi içeri girip yerde yatanı görünce kapıda bayılmış. Birisi polis çağırmış. Söyle bakalım, ne oldu?

—Biliyorsam şeytan çarpsın, dedim.

—Asıl bilmiyorsan şeytan çarpacak!

Arkadaşım, dostum Pat'a baktım. New York Cinayet Masası'nın en iyi polisi Yüzbaşı Patrick Chambers'a. Canı sıkılmış görünüyordu.

Midem bulanmaya başladı, tuvalete tam zamanında yetiştim. Pat işimi bitirip yüzümü silmemi bekledi. Sonra elbiselerimi uzattı. Tiksinerek başını iki yana salladı ve:

—Giyin, dedi.

Ellerim öyle çok titriyordu ki, gömleğimin düğmelerine küfretmeye başladım. Kravatımı yakamın altına yerleştirdim, ama bağlayamadım. Yular gibi boynumda bıraktım, sallansın varsın... Pat paltomu tuttu, giydim. İnsana küfretse bile, adamın dostu olması iyiydi be!..

Banyodan çıktığımda, fötr şapkalı ablak surat hâlâ sandalyede oturuyordu. Artık inlemeyi kesmişti. Pat orada olmasa beni yere çoktan sermişti.

İki üniformalı adam, devriye polisiydi. Siviller ise bölge karakolundandılar. Ne onlar beni tanıyordu, ne de ben onları. İki siville üniformalılardan biri bilgiç bilgiç Pat'a bakıyorlardı.

Pat hemen onları hizaya soktu. Altıma bir iskemle

sürdü, kendi de oturdu.

—Baştan başla Mayk, dedi. Hepsini öğrenmek istiyorum. Bütün ayrıntılarıyla.

Arkama yaslanıp yerdeki cesede baktım. Neyseki, biri akıl edip herifin üstünü örtmüştü.

—Adı Chester Wheeler. Columbus Ohio'da büyük bir mağazası var. Ailesinden kalmış. New York'a mağazasına mal almak için gelmişti...

—Devam et, Mayk!

—Onunla savaş sonrası, memlekete döndükten sonra tanıştım. Cincinatti'deydik. Otel odaları hep doluydu. Ben iki yataklı bir odada kalıyordum, o da lobide yatıyordu. Onu odama çağırdım. O zamanlar Hava Kuvvetleri'ndeydi. Washington'dan gelmişti. Sabah içip sarhoş olduk, akşamüstü ayrıldık. Sonra, onu dün geceye kadar hiç görmedim. Dün gece ona barda rastladım. Biraya yumulmuş, içiyordu. Karşılaşmamızı kutladık. Beş, altı değişik bar dolaştık. Sonra buraya gelmemizi önerdi. Bir şişe içki aldım, şişenin dibine burada darı ektik. Kafayı vurup yattık. Hatırlayabildiğim tek şey, birisi başıma vuruyordu.

—Hepsi bu kadar mı?

—Hepsi bu, Pat.

Pat ayağa kalkıp odaya baktı. Sivillerden biri onun neye baktığını anlamış olacak, hemen atıldı.

—Hiçbir şeye dokunulmadı, efendim.

Pat başını salladı, eğilip cesede baktı. Ben de bakmak isterdim, ama midemin manzarayı kaldıracağını hiç sanmıyordum. Pat ortaya doğru konuştu.

—Kendi kendini vurduğuna kuşku yok.

Sonra başını benden yöne çevirdi.

—Biliyor musun, bu iş sana dedektif ruhsatını kaybettirir Mayk.

—Niye ki? Onu ben vurmadım, dedim.

—Vurmadığını nereden biliyorsun, ukala? diye dudak büktü ablak surat.

—Bana dalaşmadıkça, sarhoşken hiç kimseyi vurmam, anladın mı dangalak?

—Ukala.

—Babandır!

—İkiniz de çenenizi kapatın, diye çıkıştı Pat.

Ablak surat çenesini kapatıp, beni akşamdan kalma baş ağrımla yalnız bıraktı. Odanın köşesindeki sandalyeye yürüyüp kendimi attım. Pat kapıda durmuş, ablak surat dışında gidenlerle konuşuyordu. Kapıyı kapatmadılar. Şüpheli ölüm olaylarıyla ilgili doktor, elinde çantası, tam techizat içeri girdi.

Küçücük adamlar sanki tokmaklarla başıma vuruyorlar, beynimi kazıyorlardı. Gözlerimi kapatıp dinledim. Doktor ve aynasızlar aynı sonuca vardılar. Herifi benim silahımla vurmuşlardı. Hem de çok yakından. Parmak izleri bana ve ölene aitti. Bela zaten geliyorum demez ki...

Tam o sırada, birisi Pat'ı telefondan aradı. Pat konuşurken ablak suratın doktora bir şeyler söylediğini duydum. Tüylerim diken diken oldu.

—Sarhoşmuşlar, kavga etmişler. Basit bir cinayet. Bu açıkgöz, herifi öbür dünyaya yollamış. İntihar süsü vermek için de eline tabancasını tutuşturmuş. Körkütük sarhoş olup bizi kandıracağını sanıyor uyanık.

Doktor düşünceli düşünceli başını salladı.

—Olabilir. Bana mantıklı gibi geldi.

—Vay adi herif!.. Piş şişko seni...

Yerimden fırlayıp ablak suratın gırtlağına yapıştım. Aynasız olsa bana ne yazar? Pat telefonu bırakıp aramıza girmese, herifin burnunu dümdüz edecektim. Pat kolumu tuttuktan sonra, telefonla konuşmaya devam etti. Ceset sedyeye konup odadan çıkarıldıktan sonra, Pat ceketinin düğmelerini çözdü, oturmamı işaret etti.

Oturdum.

Pat'ın elleri ceketinin ceplerindeydi. Bir benle, bir siville konuşuyordu. Konuşurken zorlandığı belliydi.

—Biliyordum böyle olacağını, Mayk. Sen ve o Tanrının cezası tabancan... bir gün ikinizin de başı derde girecekti...

—Saçmalama, moruk... Adamı benim vurmadığımı biliyorsun.

—Öyle mi?

—Bilmen gerek...

—Sen bile hatırlamıyorsun bunu, oğlum.

—Oda kapalıydı, öyle zom olmuşum ki, silah sesini bile duymadım. Zaten cesedin üstünde yapılacak parafin testi, bunu kanıtlar. Ne diye boşuna çene yoruyoruz?

—Senin ve silahın yüzünden burada kafa patlatıyoruz! Adam intihar etmiş olsa bile, ruhsatını elinden alırlar. Silah taşıyıp sarhoş olanlardan hiç hoşlanmazlar.

Bu sözleri duyunca korktum. Pat çevresine bakındı. İskemlelerin üzerindeki elbiseleri, pencerenin içindeki boş viski şişelerini, yere atılmış sigara izmaritlerini gözden geçirdi. Tabancam boş şarjörüyle birlikte masanın üzerinde duruyordu. Pat gözlerini kapatıp kaşlarını çattı.

—Haydi gidelim Mayk, dedi.

Ceketimi giyip ikisinin arasına girdim. Karakola gidiyorduk. Ablak surat, bir terslik yapmamı umarcasına yüzüme bakıyordu. İlk fırsatta iki tane ekleştirecekti... Kerizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzüldüm.

İlk defa bir aynasız arkadaşım olduğuna sevindim. Pat testleri kendi yaptı, rapor gelene kadar yanımdan ayrılmadı. Rapor geldiğinde, ben kül tablasını yarı yarıya doldurmuştum.

—Ne buldunuz? diye sordum.

—Sen temizsin. Cesette barut yanıkları bulundu.

—Eh biraz rahatladım.

Pat kaşlarını kaldırdı.

—Öyle mi? Başsavcı seninle iki çift laf etmek istiyor. Bula bula o oteli mi buldun kalacak? Haydi gidelim.

Ayağa kalkıp Pat'ın peşinden asansöre doğru yürüdüm. Durup dururken eski bir dosta rastladığım için şansıma küfrediyordum. Herif neden pencereden kendini atmamıştı sanki? Asansör durdu, indik. Bir orgla cenaze marşı çalsalar iyi olurdu. Çünkü, tam bir canlı cenazeydim.

*

* *

Başsavcı istediğinde sevimli olmasını bilen adamdı.

Ama, bu kez odada fotoğrafçı yoktu. Başsavcının yüzünde alaycı bir ifade vardı. Sözleri buz gibiydi. Bana oturmamı söyledikten sonra, kendisi masasının kenarına tünedi. Pat konuyu anlatırken gözünü kırpmadan beni seyretti. Çekinmesem adama kurbağaya benzediğini söyleyecektim. Ama o beni gafil avladı.

—Bu kentte işiniz bitti artık Bay Hammer, herhalde bunu biliyorsunuz?

Ne diyebilirdim ki? Bütün kozlar onun elindeydi.

Başsavcı poz değiştirdi. Herhalde vücuduna hayran olmamız için giriyordu bu pozlara.

—Bazen işimize çok yaradın...çok da çalıştın. Ama pek sık başını derde sokuyorsun. Böyle olduğuna üzüldüm, kent ve kent halkı sen ve hizmetlerin olmadan daha rahat edecektir.

Başsavcı zevkten dörtköşe olmuştu. Pat adamın yüzüne pis pis baktı, ama konuşmadı.

—Öyleyse artık sade bir vatandaşım.

—Evet. Ruhsatın ve silahın yok. Bir daha da olmayacak.

—Beni neyle suçluyorsunuz?

—Keşke suçlayabilseydim. Ortada yeterince delil yok.

Ben sırıtınca, ne demek istediğimi anlamış olacak, boynundan yukarı suratı kıpkırmızı oldu enayinin. Fırsatı kaçırmayıp bastırdım:

—Başsavcı olarak beş para etmezsin sen. Ben olmasam, çoktan gazetelerin çizgi romanlarına konu olmuştun. Bilmem anlatabiliyor muyum?

—Yeter artık, Bay Hammer!

—Ya beni tutukla, ya da zırvalamayı bırak, dedim. Vatandaş olarak haklarım var. Bunlardan biri de herhangi bir memurun hareketine itiraz edebilme hakkı. Katillerin kokusunu almada ne denli becerikli olduğumu bildiğin için, bu göreve geldiğinden beri peşimdesin. Belki iyi bir avukattın...avukatlığı bırakmakla hata ettin. Hukukçular kralını oynamak sana yakışmıyor, daha doğrusu beceremiyorsun.

—Çık dışarı!

Başsavcı patlamaya hazır bomba gibiydi. Ayağa kalkıp şapkamı başıma geçirdim. Pat kapıyı açıp çıkmam için yol verdi.

—Seni bir daha elime geçirirsem, kanun ne diyorsa onu yapacağım, dedi başsavcı.

Elim kapı kolunda, adama dönüp dudak büktüm. Pat kolumu çekiştirince kapıyı kapadım. Holde merdivenlere dek susan Pat kendini daha fazla tutamadı.

—Sen budalanın tekisin, Mayk. Aptalsın...dangalaksın ..hı...

—Saçmalama, moruk...Herif benimle oyun oynadı.

—Sen de çeneni tutabilirdin pekâlâ.

—Avucunu yala sen! (Ağzıma bir sigara iliştirdim.) Uzun zamandır beni kapana kıstırmak istiyordu keriz. Kıçıma tekmeyi vurmaktan zevk duydu.

—Sen de işinden oldun, ruhsatını elinden aldı.

—Alsın, ben de manav dükkânı açarım.

—Hiç de komik değil Mayk. Sen iyi bir dost ve iyi bir özel dedektiftin. Çoğu zaman yanımda olduğuna sevinmişimdir. Şimdi her şey bitti. Yazıhaneme gel. Buna içelim.

Pat'ın bürosuna girdik. Oturmam için sandalye çekti. Uyanık tilki masasının alt gözüne, boş kâğıtların altına iki bardakla bir şişe saklardı. Bardaklara içki doldurdu. Sessizce bardaklarımızı tokuşturduk. Sonra başımıza diktik.

—Aslında hiç de fena gösteri değildi, dedi Pat.

—Ayıp ettin, moruk, dedim. Peki şimdi ne olacak?

Şişeyi ve bardakları çekmecesine koyduktan sonra masanın arkasındaki döner koltuğa oturdu.

—Soruşturma olursa seni çağıracaklardır. Sırf kalleşlik olsun diye başsavcı seni yokuşa sürecek. Bu arada sen istediğini yapmakta serbestsin. Ben senin için kefil oldum. Zaten çocuklar seni iyi tanıyorlar, kollayacaklarından eminim.

—Öyleyse dile benden ne dilersen!

—Keşke bu kadar hafife almasan işleri, diyerek güldü Pat. Bundan sonra kara kaplı defterin arka sayfasında, özel listedesin.

Cüzdanımı açtım, ruhsatımı çıkarıp masasının üzerine

attım.

—Artık buna ihtiyacım olmayacak.

Pat ruhsatı alıp üzülerek inceledi. Dosya dolabının üzerindeki büyük zarfın içinde, silahımla tutulan rapor vardı. Ruhsatı zarfa koydu. Biraz düşündükten sonra, şarjörü çekip çıkardı ve küfretti.

—Harika! Silahı buraya dolu koymuş geri zekâlılar!

Başparmağıyla mermileri masasının üstüne döktü.

—Eski sevgilinle öpüşüp vedalaşmayacak mısın, Mayk?

Ben cevap vermeyince de sordu:

—Ne düşünüyorsun böyle kara kara?

Gözlerimi iyice kısmıştım. Sırıtmaya başladım.

—Hiçbir şey, dedim. Hiçbir şey.

Pat kaşlarını çatarak zarfı kapadı. Ben sırıtmaya devam edince, sinirlendi.

—Pişmiş kelle gibi, pis pis ne sırıtıyorsun böyle? Yüzündeki ifadenin ne anlama geldiğini bilirim... Aklından neler geçiyor?

—Sadece düşünüyordum, moruk. Zavallı bir işsize bu kadar kötü davranmamalısın.

—Düşüncelerin nedir, söyle bir hele.

Masasındaki kutudan sigara aldım. Markasını okuyunca geri koydum.

—Sadece ruhsatımı geri almanın yollarını düşünüyordum, hepsi bu.

Bu onu rahatlatmıştı. Oturup kravatını çekiştirmeye başladı.

—Becerebilirsen, iyi numara olur. Ama nasıl yapacağını bilemem.

Kibritle sigaramı yaktım.

—Zor olmaz.

—Öyle mi? Başsavcının ruhsatı bir özür mektubuyla birlikte geri yollayacağını mı bekliyorsun? Üşütmüşsün sen oğlum...

—Yollarsa hiç şaşmam.

Pat döner koltuğunda üç yüz altmış derece döndükten sonra, dik dik yüzüme baktı.

—Artık elinde silahın da yok. Gidip başsavcıya saldıracak değilsin ya?

—Hayır, ama onunla pazarlık ederim. Ya ruhsatı özür dileyerek bana toka eder, ya da onu perişan ederim.

Pat yumruklarını masaya dayadı. Yine polis gibi davranmaya başlamıştı. Zavallı, ne de olsa polisti. Şakadan hiç anlamazdı.

—Ne biliyorsun ki sen?

—Sen ne biliyorsan onu. Sana anlattıklarımın hepsi gerçekti. İstersen araştır. Laboratuvar testleri de benim söylediklerimi doğruluyor. Herif intihar etti... Sana hak veriyorum... Adamın bunu neden ve ne zaman yaptığını ben de bilmiyorum. Bütün bildiğim, kendini nerede öldürdüğü. Onun da bana bir yararı yok. Bu kadarı yetti mi?

—Hayır it herif, yetmedi.

Bu sefer sırıtma sırası Pat'a gelmişti. Kafama şapkamı geçirip, sırıtmasına aldırmadan dışarı çıktım. Kapıyı kaparken, Pat'ın masasını tekmelediğini ve kendi kendine küfrettiğini duydum.

Islık çalarak sokağa çıktım. Köşedeki taksiye atlayıp şoföre büromun adresini verdim. Yol boyunca Chester Wheeler'i ya da halının üzerindeki kalıntısını düşündüm. Resmen intihardı, elinde de benim tabancam vardı. Ben artık sade vatandaş Mayk Hammer'dim. Ne ruhsatım, ne silahım, ne de işim vardı. Başımın ağrısı bile geçmişti. Binanın önünde taksiden indim, şoföre parayı tosladım. İçeri girip asansörün düğmesine bastım.

* *

Velda kafasını gazetenin içine sokmuş, siyah deri koltuğuma büzülmüştü. Ben içeri girince gazeteyi bırakıp yüzüme baktı. Gözleri kıpkırmızıydı. Bir şeyler söylemeye çalıştı, hıçkırdı, dudağını ısırdı.

—Kendine gel kızım, dedim.

Paltomu askıya fırlattım, Velda'yı tutup ayağa kaldırdım.

—Neler oldu Mayk? Anlatsana...

Velda'yı böyle kadınca hareket ederken görmeyeli

uzun zaman olmuştu. Ne de olsa güzel sekreterim de insandı ve bu hal haspaya çok yakışıyordu.

Velda'yı kollarıma alıp elimi saçlarının arasında dolaştırdım. Kollarımla sıkınca başını yanağıma yasladı.

—Yeter artık fıstık, kendini harap etmene değmez, dedim. Ruhsatımı aldılar. Artık basit bir vatandaşım. Başsavcı en sonunda beni köşeye sıkıştırdı. Aklınca beni madara edecek.

Velda başını iki yana sallayarak sırtıma vurdu.

—Kafasız ukala! Umarım gözünü de patlatmışsındır adamın.

—Yok deve! Sadece bir, iki çift laf ettim, apıştı kaldı teres!

—Gözünü patlatmalıydın! Ah! Özür dilerim Mayk, sulu gözlüler gibi ağladım.

Velda burnunu en güzel mendilimle sildi. Sonra onu götürüp oturttum.

—Dinle beni. Az önce Pat ile birlikte Mayk Hammer şirketinin kapanışına içmiştik. Şimdi de yeni işin şerefine içeceğiz. DHKC'ye, yani Dedektiflerin Hakkını Koruma Cemiyeti'ne. Tamam mı? Haydi vınla şimdi!

Velda içkileri hazırladı.

—Hiç de komik değil, Mayk.

—Sabahtan beri hep aynı lafı duydum. Aslında, komik olan taraf ne biliyor musun? Olayın kendisi... Bütün olay baştan aşağı komik.

İkinci kadehleri içerkçn iki sigara yaktım. Birini Velda'nın dudaklarının arasına sıkıştırdım.

—Anlat bakalım, dedi Velda.

Artık ağlamıyordu. Gözlerinde merak, biraz da öfke vardı. İkinci kez bütün bildiklerimi anlattım. Sözümü bitirdiğimde, Velda yakası açılmadık bir yığın küfür edip sigarasını da çöp sepetine fırlattı. Alem kızdır şu Velda.

—Bu memurların Tanrı cezasını versin! diye patladı. Yükselebilmek için herkesin üstüne basıp geçerler. Burada oturup mektuplara cevap vermek yerine, keşke bir şeyler yapabilseydim...

Velda ayaklarını altına alıp koltuğa oturdu. Uzanıp,

eteğini aşağı çektim. Bazı insanlarda bacaklar sadece yürümek içindir. Velda'nın bacakları ise insanın aklını başından almaya yarar.

—Artık mektuplara cevap verme günleri geride kaldı yavrum, dedim.

Yine gözleri yaşardı. Ama gülümsemeye çalışarak:

—Anlıyorum, dedi. Büyük mağazalardan birinde iş bulabilirim. Sen ne yapacaksın?

—Aklın nerede? Eskiden bir yığın ilginç fikrin vardı.

Bardağıma viski doldurup yudumladım. Velda birkaç dakika tırnaklarını yedi. Sonra başını kaldırıp şaşkın şaşkın yüzüme baktı.

—Ne demek istiyorsun, Mayk?

Velda'nın yeşil deri omuz çantası masanın üzerinde duruyordu. Çantayı havaya kaldırıp masaya bıraktım. Çanta küt diye tahtaya vurdu.

—Silahın ve ruhsatın var değil mi? Güzel!.. Özel dedektiflik de yapabilirsin. İyi öyleyse, bundan sonra iş senin. Ben de kendi dalgama bakarım.

Velda ne demek istediğimi anlayınca garip garip sırıttı.

—Bu da senin hoşuna gider, değil mi?

—Ne?

—Dalgana bakmak.

Ayağa kalkıp tam önünde durdum. Velda ile işi şansa hiç bırakmam. Ayağımın ucuyla eteğini kasıklarına kadar açtım. Takvimlere harika model olabilirdi bu kız.

—O tarakta bezim olsaydı senden başkasına bakmazdım, yavrum. Ama çantandaki silahtan korkuyorum...

Velda gözlerinin içi gülerek yüzüme baktı. Bu kız tanıdığım bütün kabadayılardan daha cesaretliydi. Tek kelime bile etmeden beni dize getirebiliyordu.

—Artık patron sensin, dedim. Mektupları unutup, çok önemli bir ayrıntı üzerinde duracağız. Ruhsatımla silahım ait olduğu yere gelmeli. Başsavcı beni madara etti. Özür mektubuyla birlikte bana ait olanı geri göndermezse, gazeteler adamın paçavrasını çıkarırlar...

—Sana ne yapman gerektiğini söylemeyeceğim, diye devam ettim. İstediğini yapmakta serbestsin. Ben sadece

uygulamada devreye gireceğim. Aklın varsa, önce Chester Wheeler'in cesedini araştırırsın. İyi bir insandı, tam bir aile babası. Bütün ayrıntılar raporda yazılı. İşe onu okumakla başla. Bu arada ben de senin için bilgi toplarım. Çekmecende masraflar için imzalanmış boş çekler bulacaksın.

Bardağı tekrar doldurup bir yudumda boşalttım. Çok güzel bir gündü. Yine sırıttım.

—Hiç komik değil Mayk, dedi Velda.

Bir sigara daha yakıp başımdaki şapkayı geri ittim.

—Aslında bunun ne kadar komik olduğunu hiç öğrenemeyeceksin, yavrum. Çünkü Chester Wheeler tek bir kurşunla öldü. Ben tabancamda hep altı kurşun taşırım. Oysa Pat şarjörü boşalttığında, içinde dört mermi vardı.

Velda durmuş beni seyrediyordu. Artık o kedi gibi yumuşaklık yoktu onda. Şimdi güçlü ve çok güzeldi. Vücudunun yuvarlaklığına, insanın dönüp birkaç kez bakası geliyordu. Dolgun dudaklar alaycıydı. Gözleri ise, bir ormanda çalılar arasından sizi seyreden vahşi kaplan gözleriydi. Mırıldanır gibi:

—Elindeki silah birinin karnına dayalı olsa, tetiği çeker ve aynı noktaya tekrar çekmek için hazır bekler miydin? diye sordu.

—Ben bir adama bir el ateş ederim, kızım, dedim. O da işi halleder.

Ben büroda yürürken, Velda beni seyrediyordu. Omuzumun üzerinden baktım, el salladım. Sonra hemen kapıyı kapattım. Velda bacaklarını örtme sıkıntısına katlanmamıştı. Dediğim gibi, işi şansa bırakmıyordum.

Bir gün Velda benimle oyun oynamamayı öğrenecekti.

Belki de öğrenemeyecekti, kimbilir!

II. BÖLÜM

O gece gazeteler olayla doluydu. Ön ve orta sayfalarda benim resimlerim vardı. Hikâye yazmak için peşimden ayrılmayanlar, şimdi sütunlarında beni paramparça etmişlerdi. Aralarında biri üzülmüş görünüyordu. Mezar taşım için bir şiir yazmıştı bana. Hem de kafiyeli. Başsavcı herhalde katıla katıla gülmüştür...

Budala! Oysa bir saat sonra feryadı basacaktı.

Akşam yemeğimi bitirip bulaşıkları lavaboya koydum. On beş dakika tenim pembeleşene kadar kaynar duşun altında durdum. Sonra buz gibi su altında bir süre acı çektim. Banyodan çıktım. Tıraş olduktan sonra, yeni ütülenmiş takım elbisemi sırtıma geçirip üst çekmecemden birkaç yüzlüğü cüzdanıma yerleştirdim.

Aynaya bakıp homurdandım. Yüzüm bir yana, bayağı kibar biri gibiydim. Tekrar aynaya bakıp kaşlarımı çattım. Yakışıklı olmamam şanssızlıktı.

Dün geceyi pek iyi hatırlamıyordum. Hatırlamaya çalışmadan önce yapmam gereken bir iş vardı. Başıma dert açan otelin önünde arabamı park ettim. Saat yediyi geçiyordu. Modası geçkin yerlerden biriydi. Seksen yaşının altındaki bekâr kızları oraya kabul etmezlerdi. İçeri girmeden önce kol saatimin arkasını açtım, içini boşaltıp gömleğimin cebine koydum.

Resepsiyon memuru olacak beyinsiz beni gördüğüne hiç sevinmedi. Eli telefona gitti, durdu, sonra üç kez masanın üzerindeki zile bastı. Lobiye satıcıları sokmamakla

görevli yarma içeri girince, memur rahat bir nefes aldı.

Kimliğimi göstermek için ortada bir neden yoktu.

—Dün gece saatimin içini kaybettim, geri almak istiyorum.

—Ama...oda henüz temizlenmedi.

—Şimdi istiyorum, diye tekrar ettim.

Boş saati gösterdim. Yarma, tepemde durmuş, ilgiyle olanları seyrediyordu.

—Ama...

—Şimdi!

—Ben de onunla birlikte çıkarım, beraber ararız, George, dedi yarma.

Memur, kararı bir başkasının vermesine sevinmişti. Gülümseyerek, anahtarları yarmaya uzattı.

—Bu taraftan.

Fedai dirseğiyle beni dürttü. Onun peşine takıldım. Asansörde ellerini arkasına kavuşturup, tavana baktı. Dördüncü katta asansörden indik. Holden geçip 402 numaranın önünde durduk.

Hiçbir şey değişmemişti. Halıda hâlâ kan lekeleri vardı. Yataklar yapılmamıştı. Her yere bol bol beyaz toz dökülmüştü. Yarma, ellerini göğsünde kavuşturup kapıda durdu. Ben de eşyaların altına filan bakar gibi yapıp işe koyuldum.

Hiç acele etmeden odayı baştan aşağı araştırdım. Fedai sabırsızlanmaya başlamıştı. Parmaklarıyla duvarda tempo tutuyordu. Bakacak yer kalmayınca, fedai:

—Burada yok işte, haydi, diye homurdandı.

—Polisler çıktıktan sonra buraya kim geldi? diye sordum.

—Hiç kimse, ahbap. Temizlikçiler bile gelmedi. Haydi gidelim. Saatini barda filan kaybetmiş olmalısın.

Ona cevap vermedim. Uyuduğum yatağı ters yüz ettim. Tam kenarında, gözüme bir delik çarptı.

Yatağın içindeki madde, kurşunu çelik kaplama gibi durdurur. Parmağımı deliğe soktuğumda, yay ve pamuktan başka bir şey değmedi elime. Kurşun yoktu. Birisi beni aldatmıştı.

Yatağın altında saatimi bulmuş gibi yaptım. Nefis numaraydı doğrusu. Havaya kaldırıp yarmaya gösterdim, sonra cebime koydum. Herif homurdandı.

—Pekâlâ pekâlâ, haydi gidelim.

Güya teşekkür edermiş gibi fedaiye gülümsedim. Dışarı çıktım. Aşağı kadar peşimden ayrılmadı. Arabama binerken bile gözleri üstümdeydi.

Çok geçmeden neye uğradığını şaşıracaktı enayi.

Polisler uyanınca, resepsiyon memurunun da başı derde girecekti. Chester Wheeler bal gibi cinayete kurban gitmişti.

*
* *

Otoparkı boş bir bar buldum. İçeri girip, tezgâhın üzerine bir teklik fırlattım. Biram gelince, beş sent çıkarıp telefon kulübesine girdim. Vakit geç olmuştu. Ama Pat işler temizlenene kadar bürosundan ayrılacak tiplerden değildi. Bu sefer şansım varmış.

—Vatandaş Mayk konuşuyor, dedim.

Pat güldü.

—Nasıl gidiyor? Neyle uğraşıyorsun artık?

—Şahane Pat, gerçekten şahane. Taze katledilmiş et siparişi veriyorum.

—O ne o?

—Hiç, sadece lafın gelişi.

—Hı!

—Sahi, Wheeler'in ölümü beni bağlamıyor değil mi?

—Bildiğim kadarıyla, seni suçlayamazlar. Neden sordun?

—Merak ettim. Üniformalı aynasızlar ben kendime gelmeden çok önce odaya girmişler. Ortalığı karıştırdılar mı?

—Sanmam. Mal meydandaydı zaten.

—Odadan bir şey çıkardılar mı?

—Ceset, dedi Pat. Senin tabancan, boş kovan ve Wheeler'in özel eşyaları.

—Hepsi o kadar mı?

—Daha ne olsun be?

—İntihar edenler genellikle arkada mektup bırakmaz-

lar mı Pat?

—Genellikle evet. Ayıksalar ve ortada tanık yoksa. İntihar edeceklerini uzun süre tasarlamışlarsa, açıklamak gereğini hissedip mektup bırakırlar. Kriz geçirip kendilerini kaybederlerse, mektupla filan vakit kaybetmezler.

—Wheeler'in kriz geçirdiğini sanmam. Her haliyle aklı başında bir işadamıydı.

—Ben de onu düşündüm. Ne garip değil mi? Sence intihar edecek tip var mıydı onda?

—Hayır.

—O konudan hiç söz de etmedi, değil mi?.. Hımmm!

—Pat, silahımda kaç kurşun vardı?

—Dört kalmamış mıydı?

—Doğru. Geçen hafta seninle atışlara gittiğimden beri silahımı kullanmadım ben.

—Yani..?

Sesinden Pat'ın huzursuzlandığı anlaşılıyordu.

—O silahta hiç altıdan az kurşun olmadı dostum, dedim yumuşak bir sesle.

Pat kadın olsa, mutlaka avaz avaz bağırırdı. Tam kulağımın dibinde pofladı. Ben hiç cevap vermedim. Sonra, bağırmaya başladı.

—Mayk cevap ver.

Pat'a hâlâ telefonun başında olduğumu belirtmek için güldüm, telefonu kapadım.

Pat'a beş dakika yeterdi. Beş dakika içinde, başsavcıyı tavşan gibi odasında köşeye sıkıştırırdı. Tabii başsavcı yüksek yerdeydi. Ama Pat da kolay yenilir yutulur cinsten değildir. O herife ağız dolusu laf edecek, tüylerini diken diken yapacaktı.

Gitgide saçmalıyordum. Tezgâha dönüp biramı içtim.

Akşam kalabalığı bardan içeri girmeye başladı. Saat sekiz buçukta Velda'yı aradım, evde yoktu. Bir saat sonra yine aradım; hâlâ gelmemişti. Büroda da yoktu. Belki kapıdaki ticari adımı değiştirtmek için tabelacı bulmaya gitmişti.

Sigara makinesinin yanına geldiğimde düşünmeye başladım. Daha önce hatırlamaya gerek görmediğimden

üzerinde durmamıştım. Üstelik çok içmiştik.

Dün gece ikimiz de beş yıl geriye dönmüş, savaşı günümüze getirmiştik. Yine eski dostlardık. Silah arkadaşı olarak karşılaşmış, haktan yana olmaktan memnun, bütün gücümüzle savaşan iki dosttuk. Yıllar önce içki arkadaşıydık. Sonra el sıkışıp savaşa devam ettik. Acaba böyle mi olması gerekiyordu? Garip bir kader mi bizi yeniden buluşturmuştu?

Dün gece ona rastlamış, onunla içki içmiştim. Konuşmuş, yine içmiştik. Mutlu muydu? Beni gördükten sonra sevinmişti. Daha önce barda kıvrılmış içki içiyordu. Düşünüyor olmalıydı. Ama beni görünce çocuk gibi gülmüştü. Ne düşünüyorsa, hemen bir kenara bırakmıştı. Amma da içmiştik ya! Tabii yeniden savaşa gitmiştik. O yıllarda birbirlerini tanıyanlar ne zaman karşılaşsalar, hep aynı şeyleri konuşurlardı. Tanısak tanımasak da, bizden yana olan askerler için canımızı vermeye hazır iki asker olmuştuk yeniden. Ama savaşın bitmesi gerekiyordu. İnsanlar savaşmaktan bıkınca, barışın gelmesi doğaldı.

Bir haftalığına, mağazasına mal almak için gelmişti New York'a. Kimleri görmüştü? Cinayetin sebebi neydi? Ya ben ne yapacaktım?

Cevabı bulmuştum. Üst üste iki numara çevirdim. İkincisinde adamımı yakaladım. O da benim gibi özel dedektifti. Ama o dürüst, çalışkan ve gerekli biriydi. Adı Joe Gill'di. Bana bir iyilik borçluydu. Şimdi borcunu ödemenin tam sırasıydı işte.

—Ben Mayk, Joe. Beni hatırladın mı?

—Nasıl unutabilirim? Adın bütün gazetelerde. Umarım iş peşinde değilsin.

—Pek sayılmaz. İşin var mı?

—Hayır...aklından neler geçiyor?

—Bir sürü şey dostum. Hâlâ sigorta işleri yapıyor musun?

Joe homurdandı.

—Bütün yaptığım iş o zaten.

—Bana bir iyilik eder misin, Joe?

—Tabii Mayk, dedi bir süre duraksadıktan sonra. Ne

istersen söyle, yaparım.

—Harika. Benimle otel odasında ölü bulunan şu adam var ya, onun hakkında biraz bilgi istiyorum. Uzun uzadıya değil. Buraya bir haftalığına, Ohio'daki mağazasına mal almaya gelmişti. Kente geldiğinden beri ne yapmış, kimi görmüş? Bulunur mu dersin?

Kâğıdın üzerinde kaleminin gıcırtısını duydum.

—Birkaç saat ver bana. İşe kendim başlar, sonra çeteyi iz peşine gönderirim. Seni nerede bulayım?

—Greenwood Oteli'nde, dedim biraz düşündükten sonra. Küçük bir otel. Pek soru sormazlar orada.

—Tamam, sonra görüşürüz.

Telefonu kapatıp bara döndüm. Şapkam duvardaki apliğe asılmıştı. Yerimde birisi oturuyordu. Adam benim paramla kendine bira alıyordu. Kızmadım. Yerimde oturan Pat idi.

—Nasıl gidiyor? diye sordum.

Pat yavaş yavaş dönüp yüzüme baktı. Gözleri karanlıktı, dudakları garip bir biçimde kıvrılmıştı. Yorgun ve endişeli görünüyordu.

—Arka odaya gidip konuşalım, Mayk.

Biramı bir dikişte bitirip, onun peşinden gittim. Oturduktan sonra, Pat sigaramı yakana kadar bekledi. Çok ciddiydi.

—Nedir bu olanlar, Mayk?

—Ne nedir?

—Bak, Mayk... Bu sefer heyecanlanmayacağım. Bu sefer beni gecelerce uykusuz bırakmana izin vermeyeceğim. Ben bir polisim, ya da öyle olmam gerek. Şimdilik bu meseleyi çok önemliymiş gibi kabul edeceğim. Sorularıma cevap istiyorum. Neler oluyor?

Gözlerime sigara dumanı kaçtı. Gözlerimi kıstım.

—Sana Chester Wheeler'in öldürüldüğünü söylesem Pat, ne yapardın?

—Önce, nasıl diye sorardım. Sonra da kim öldürdü diye.

—İki sorunun da cevabını bilmiyorum.

—Öyleyse öldürüldüğünü nereden çıkarıyorsun?

—Benim silahım iki kez ateşlenmiş de ondan.

—Tanrı cezanı versin, Mayk! Ben senin dostunum oğlum, anlat şunu artık. Hep cinayet olmadığı halde cinayet kokusu alırsın... Ondan sonra da olayın cinayet olduğunu kanıtlayıverirsin. Açık oyna şimdi, beni uyuz etme!

—O silahtan iki kurşun çıktı. Yetmez mi?

—Bana yetmez. Bütün bildiğin bu mu?

Başımı sallayarak sigaramdan derin bir nefes çektim. Pat'ın yüzü yumuşamıştı. Biraz gülümser gibi oldu.

—Sanırım bu iş burada biter, Mayk. Şimdi rahatladım işte.

Sigaramı masada söndürdüm.

—Sen benden bir şeyler gizliyorsun, moruk. Neler peşindesin yine?

—Geçmişle ilgileniyorum, Mayk.

—Yani?

—Silahındaki kurşunlar hakkındaki açıklamandan sonra gidip Wheeler'in geçmişini araştırdım. Ölmeden bir gün önce beraber olduğu iş arkadaşını buldum. Wheeler çok üzgünmüş. Birkaç kere kendini öldürmekten söz etmiş. İşleri pek yolunda değilmiş.

—Kimdi arkadaşı Pat?

—Emil Perry adında bir çanta imalatçısı. Şikâyetin olursa, gel beni gör Mayk, anlaşıldı mı? Ama işleri karıştırmak yok.

—Pekâlâ. Beni nasıl bulduğunu söylemedin.

—Telefon ettiğin yeri tespit ettirdim. Barda bir süre kalacağını biliyordum. Otele gidip araştırdım. Yataktaki kurşun deliğini buldum.

—Herhalde kurşunu da bulmuşsundur.

—Evet, boş kovanı buldum. Hole düşürmüşsün Mayk. Keşke beni bu işe sokmak için, durmadan olaya esrar süsü vermesen.

—Budala!

—Yeter artık Mayk! Otelin fedaisi anlattı olanları.

Ayağa kalktım. Öfkeden pabuçlarımı yiyebilirdim.

—Ben de seni akıllı sanırdım, Pat. Koca budalanın tekisin sen!

—Oyun oynama artık, Mayk.

Pat bana göz kırptıktan sonra, arkasını dönüp gitti. Kendi kendime küfrettiğimi sanıyordum, sesim yüksekten çıkmış. Masalardaki kadınlar beni yanlarındaki erkeklere şikâyet ettiler. Herifler suratımı görünce, kadınlara işlerine bakmalarını söyleyip içmeye devam ettiler.

Ben de olanları haketmiştim. Belki asıl budala bendim. Dışarıya, temiz hava almaya çıktım. Birkaç derin nefesten sonra, kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım.

Köşedeki eczane, son müşterilerini de kovmaya çalışıyordu. İçeri girip, arkadaki telefonlara gittim. Manhattan telefon rehberini çıkarıp sayfalarını karıştırmaya başladım. Sonra Brooklyn ve Bronx rehberlerine baktım. İyi bir semtte oturan Bay Emil Perry'yi buldum.

*

* *

On biri on geçe, tek katlı kırmızı tuğla bir evin önünde durdum. Önümdeki park edilmiş araba, gıcır gıcır bir Cadillac'tı. Bütün metal parçaları altındandı. Kapıların üzerinde ise, yine altından E.P. harfleri göze çarpıyordu.

Evin kapısında, kapıyı çalmak için pirinç bir tokmak vardı. Yine üzerinde aynı harfler. Tam kapıyı çalacakken, gözüm pencereye takıldı. Eğer bu adam Emil Perry ise, üzerinde bir servet taşıyordu. Kravatı ve parmakları şıkır şıkır parlıyordu. Benim göremediğim biriyle konuşuyor, her kelimede dudaklarını ıslatıyordu.

Kapıyı çalmaktan vazgeçip gölgelerin arasına çekildim. Saatime baktım. Aradan on dakika geçmiş, hiçbir şey olmamıştı. Çalıların arasından pencereyi ve şişko Emil Perry'nin kafasını görüyordum. Birkaç dakika bekledim. Tam o sırada kapı, birinin geçebileceği kadar aralandı. Işık olmadığı için, çıkanın yüzünü görmedim. Ta ki karşıma gelene kadar. Sonra, pis pis sırıttım. İçimden de Pat'a kıs kıs güldüm.

Dışarı çıkanın tek bir ismi vardı: Rainey. Boyum uzunluğunda kaydı vardı poliste. Kaba güç gereken her işte hazır ve nazırdı köpoğlusu.

Rainey caddeye yürüyene kadar bekledim, sonra ara-

bama bindim. Bay Perry'yi bu gece görmeme gerek yoktu. Caddenin sonunda bir U dönüşü yaptım ve Manhattan'a giden anayola çıktım. Gece yarısından sonra Greenwood Otel'e geldiğimde, gece memuru kayıt defterini suratıma fırlattı. Parayı peşin aldı ve odanın anahtarlarını verdi. Aynı garip talih peşimi bırakmamıştı. Oda numaram 402 idi.

Ertesi gün bu odada ölü biri bulunursa, o da ben olacaktım.

Rüyamda kendimi bir delikte görüyordum. Askerlerin kazdığı bir siperde. Yanımdaki siperdeki adam bana sesleniyordu. Hemen silahıma sarıldım. Silahım yoktu; ama ses gerçekti. Holden geliyordu. Yorganı atıp, kapıya doğru koştum.

Joe içeri daldı, kapıyı kapadı.

—Seni öldü sandım, diye homurdandı.

—Sakın söyleme bunu bana. Bu gece yalnızım, korkarım... Çaktın mı?

Şapkasını koltuğa fırlatıp üstüne oturdu.

—Anladım, anladım. Polisler otelde pek yardımcı olmalılar. Ne yaptın onlara, anlatsana.

—Onlara esaslı bir dümen çevirdim. Şimdi eski dostum, Cinayet Masası Şefi Pat bile şaka yaptığımı sanıyor. Elimde kanıt olduğunu bile tahmin ediyor.

—Kanıtın var mıydı?

—Olabilir. Neyin kanıt olup, neyin olmadığını ben nereden bileyim? Adam kendini öldürmüşse, ne fark eder?

Joe kibarca geğirdi.

Cebinde not ararken, onu seyrettim. Notları çıkarıp gösterdi.

—Başıma ne dertler açtığını bir bilsen? Altı adamım uykusuz, üçü kız arkadaşsız kaldı, birinin de karısından bir dayak yemediği kaldı. Kocasının benim yanımdan ayrılmasını istiyor. Hem de ne için?

—Ne için?

—Bu Wheeler denen adam saygıdeğer biriymiş. Rasgele soru sorarak, haftayı nasıl geçirdiğini öğrendik. Ama unutma, dakika dakika rapor yazamadık. Sekiz gün önce

buraya gelir gelmez bir otele yerleşmiş. Sabahları sipariş verip dükkânına mal almakla geçirmiş. Hepsi olağan ziyaretler. Olağanüstü olanlar ise şunlar: Columbus Ohio'da Ted Lee ismindeki birinden beş bin dolar yollamasını istemiş. Para bir saat sonra gelmiş. Herhalde aklında olmayan bir şey gördü, satın almak istedi. Geceleri nerede geçirdiğini pek iyi bilmiyoruz. Birkaç kere otele döndüğünde içkiliymiş. Bir gece, gelecek yılın modellerini görmek için defileye gitmiş. Defilenin ardından kokteyl verilmiş. İşadamlarının çoğu mankenleri taksiye atar götürürler. O da onlardan biriymiş.

—Manken mi? diye sordum, sırıtarak.

Joe başını salladı.

—Burayı geç. Bildiğin hikâyelerden işte.

—Pekâlâ, devam et.

—Ondan sonra, sık sık otele girip çıkmış. Bazen sarhoş, bazen ayık. Seninle otele gitmiş. Sabah olmadan ölmüş. Hepsi bu.

—Joe, sen berbat bir dedektifsin.

Bana şakayla karışık sabırsız sabırsız baktı.

—Ben mi berbat dedektifim? Herifin ruhsatı bile yok, bir de bana berbat diyor. Bütün bu kadar beladan sonra, bir de dövseydin bari. Ben senin kafandaki saç kadar kaybolmuş insanı buldum çıkardım, oğlum! Ve ben...

—Hiç kimseyi vurdun mu Joe? Ondan bahset bana...

Joe'nun yüzü bembeyaz oldu. Parmaklarıyla, sigarayı dudaklarından zor aldı.

—Bir...kere.

—Hoşuna gitti mi?

—Hayır, dedi dudaklarını ıslatarak. Bak Mayk, bu...Wheeler denen adam. Sen oradaydın. İntihar etmişti, değil mi?

—Hayır. Birisi canına okudu.

Joe'nun yutkunmasını odanın öteki köşesinden rahatça duyabiliyordum.

—Oh! Bana artık ihtiyacın olmayacak, değil mi?

—Hayır. Teşekkürler Joe. Notları yatağın üstüne bırak.

Kâğıtlar yatağın üzerine düştü, kapının kapandığını duydum. Koltuğun koluna oturup düşünmeye başladım. Aslında adamı öldürüp, intihar süsü verecek kadar önemli bir sebep yoktu ortada. Katil kendini pek akıllı sanmıştı. Belki de küçücük bir merminin eksikliğinin farkına varılmayacağını düşünmüştü.

Ya da Chester Wheeler kendini öldürmeye çalışmıştı. Büyük bir olasılıkla birisine ateş etmeye çalışmış, birisi onu vurmuştu.

Yalnız bir şeyi çok iyi biliyordum: Wheeler otomatik silahlardan anlardı. Kendini öldürmeyi tasarlamışsa, silahın çalışıp çalışmadığını kontrol etmek için önceden ateş etmezdi.

Yatağa uzanıp üstümü örttüm. Bu konuyu yarın düşünecektim.

III. BÖLÜM

33. Cadde'nin köşesinde durup, Joe'nun notlarındaki adrese baktım. Gideceğim bina, sonradan tamirat görmüş eski bir yapıydı. Tam cebi dolu bir müşterinin oturacağı yer. Asansöre mankenlerle birlikte bindim. Hepsi de bir içim suydu. Ama bana göre değildiler.

Asansör sekizinci katta durdu, kızlar indiler. Üzerinde "ANTON LIPSEK AJANS"yazılı kocaman buzlu cam kapılara doğru yürüdüler. Kızlardan biri geldiğimi görünce, kapıyı açtı.

İçerisi çok moderndi. Duvarlar pastel renkte, tavan açık maviydi. Duvarlarda bikinili kızların resimleri, sanki hareketlenmiş kırıta kırıta yürüyorlardı. Üzerinde "ÖZEL"yazılı üç kapı vardı. Büronun giriş kapısını bir resepsiyon memuresi koruyordu.

Sigaramı kül tablasına fırlatıp, resepsiyondaki kıza sırıttım. Kız zorla ve kibarca gülümsedi. Ama yüzünde bir züppelik vardı.

—Evet?

—Önceki gece Calway Ticaret Şirketi bir akşam yemeği vermişti. Daha sonra verilen defilede bu ajanstan birkaç model de vardı. Onları...en azından birini görmek istiyorum. Ne yapmam gerek?

Kız, kalemini üç kez sinirli sinirli masaya vurdu. Anlaşılan bu gibi münasebetsizliklere alışıktı.

—İş için mi, yoksa kişisel bir görüşme mi olacak?

Masaya doğru eğildim, en pis gülüşlerimden biriyle

kıza sırıttım.

—İkisi de olabilir, yavrum. Ama seni hiç ilgilendirmez.

—Ah...Anton, yani Bay Lipsek bakar o işlere. Ben...onu çağırayım.

Eli hemen dahili telefona gitti. Çabuk çabuk tuşlara bastı. Herhalde kendisini ısıracağımı sanmış olacak, gözleri hep yüzümdeydi. Az sonra, içeri girebileceğimi söyledi. Bu kez ona dişlerimi göstermeden, tatlı tatlı gülümsedim.

—Şaka yapmıştım şekerim, dedim.

Kız yine "ah" dedi ve bana inanmadı.

Kapının üzerinde "Anton Lipsek", altında da "YÖNETİCİ" yazıyordu. Anlaşılan işini bayağı ciddiye alıyordu. Masası odanın bir köşesine atılmış, yuvarlak, garip bir şeydi. Üstü resimler ve kâğıtlarla kaplıydı. Odanın her yanında resimler, bitmemiş skeçler göze çarpıyordu. Lipsek, o sırada "yönetmekle" meşguldü.

Üzerinde pek az şey olan bir kadını, bir alay dekorun arasına sokmaya çalışıyordu. Böylece kamera kadının üzerindeki o pek az şeyi alacaktı. Her neyse. Ne yapmaya çalıştığını, neyi yönettiğini ben de anlamadım. Hafifçe ıslık çaldım.

—Çok güzel.

—Teni çok fazla görünüyor, dedi ve dönüp yüzüme bile bakmadı.

Manken spotların arasından beni görmeye çalışarak:

—Bu da kim? dedi.

Anton kızı susturup, elleriyle soğuk bir biçimde kızın belden yukarısını çevirdi. Mankene poz verdirdikten sonra, fotoğraf makinesinin arkasına geçti. Manken gülümsedi. Küçük bir "klik" sesinden sonra, manken kız yine insana dönüştü.

Tam bana göre işti bu yöneticilik! Anton ışıkları kapatıp, bana doğru döndü.

—Evet, sizin için ne yapabilirim?

Lipsek uzun boylu, sırık gibi biriydi. Kaşları tam burnunun üstünde birleşiyordu. Konuşurken sallanan bir

keçi sakalı vardı.

—Bir mankeni bulmaya çalışıyorum. Burada çalışıyor.

Kaşlar, tıpkı bir pencere panjuru gibi havaya kalktı.

—Sık sık böyle isteklerle karşılaşıyoruz bayım. Pek sık.

—Ben mankenlerden hiç hoşlanmam. Göğüsleri dümdüz, dedim tepeden düşer gibi.

Model kız yanımıza geldi. Dudaklarına bir sigara iliştirmişti, ayaklarında ayakkabıları vardı.

—Benden söz etmiyorsun ya? Ateşin var mı?

Kibriti kızın burnunun dibine tuttum. Dumanı çekerken dudaklarının büzülmesini seyrettim.

—Hayır, sen istisnasın, dedim.

Kız sırıtarak sigaranın dumanını suratıma savurdu. Anton kibarca öksürdü.

—Şu sözünü ettiğiniz model. Onu tanıyor musunuz?

—Hayır. Yalnız Calway Şirketi'nin yemeğinde olduğunu biliyorum.

—Anlıyorum. Birkaç genç hanım vardı o gece orada. Galiba kızları Bayan Reeves seçti. Kendisiyle görüşmek ister misiniz?

—Evet, isterim.

Manken kız, yine yüzüme dumanı savurdu. Gözlerini çabuk çabuk açıp kapadı.

—Sen hep böyle çıplak mı gezersin? diye sordum.

—Yok canım. Bazen mecbur kalıyorum işte.

—Ben de isterdim.

—Neyi?

—Seni mecbur etmeyi.

Anton kızı iteleyerek, öksürdü. Eliyle yan odanın kapısını gösterdi.

—Bu genç hanımlar bazen çığırdan çıkıyorlar. Buradan bayım. Bazen yapabilsem diye...

—Evet, keşke ben de, dedim neden bahsettiğini anlamadan.

Anton boğulur gibi öksürerek kapıyı açtı.

Anton'un ismimi söylediğini duydum. Ama ne dedi-

ğini anlayamadım. Çünkü gözlerimi masanın başındaki kadından ayıramıyordum. Olağanüstü bir güzelliği vardı. Son moda kısa kesilmiş saçları başının çevresinde meleklerin halesi gibi parlıyordu. Dik göğüsleri açık yakalı bluzunu kışkırtıcı bir biçimde zorluyordu. Kadın ayağa kalkıp elimi yumuşacık, sıcacık sıktı. Sesi de kendini takdim ederken çok tatlıydı. Ama benim aklım fikrim uzun eteklerdeydi. Son moda eteklere küfrediyordum. Kız oturunca, eteklerin sütun gibi bacaklara sarılışını görüp, ettiğim küfürleri geri aldım. Masanın üzerindeki ismi sonradan gördüm: JUNO REEVES

Juno; mitolojideki küçük tanrı ve tanrıçaların kraliçesi. Tam ona uygun bir isimdi bu.

Bana uzattığı tatlı, kokulu içkiyi aldım. Konuştuk. Kibar konuştuğum zaman sesim berbat çıkar. Umurumda bile değildi. Belki bir saat konuştuk. Kadın, vücudunun güzelliğini göstermek için pozdan poza girdi. Ne dediğimi ve ne yaptığımı bilmiyordum. O da bunun farkındaydı. Hep gülüyordu. Birden onun sesini duyunca aklım başıma geldi.

—Bu genç hanım, Bay Hammer... Arkadaşınızla oradan ayrıldığını mı söylemiştiniz?

—Belki ayrılmıştır, dedim. Ben de bunu öğrenmek istiyorum.

—Belki onların resimlerini görürseniz, aradığınız mankeni bulursunuz.

—Bu işime yaramaz. Kızı hiç görmedim.

—Öyleyse neden?..

—O gece olanları öğrenmek istiyorum Bayan Reeves.

—Bana Juno deyin, lütfen.

Sırıttım.

—Sizce...kötü bir şey mi yaptılar? diye üsteledi.

—Ne yaptıkları umurumda değil. Olanları öğrenmek istiyorum. Arkadaşım öldü.

Juno şaşırmıştı. Alt dudağını ısırdı.

—Öyleyse, neden kızı bu işe...

—Adamın bir ailesi vardı. Eğer bir gazeteci işe burnunu sokarsa, intiharın arkasından bir skandal olabilir.

Buna engel olmak istiyorum.

Juno başını salladı. Anlıyordu.

—Öyleyse Mayk, kızlar buraya gelir gelmez, kimin o gece arkadaşınla çıktığını öğreneceğim. Yarın uğrar mısın?

Şapkam elimde, ayağa kalktım.

—Oldu Juno. Yarın gelirim öyleyse.

Juno yine ayağa kalkıp elini uzattı. Yaptığı her hareket son derece yumuşaktı. Gözlerinde körüklenmek için bekleyen alevler yanıyordu. Elini tutup sıktım. Elimi bırakmadı. Sıkışında bir davet vardı.

Kapıya doğru yürüdüm, tekrar arkamı dönüp baktım. Juno beni tepeden tırnağa süzüyordu. Dilim tutulmuştu, konuşamadım. Bu kadın beni büyülemişti. Tanrıça gibiydi. Gözlerinde davet vardı.

Aynı zamanda bu gözlerde çözemediğim bir şeyler daha vardı. Bilmem gereken, ama hatırlayamadığım bir şeyler.

*

* *

Asansöre vardığımda, yalnız olmadığımı anladım. Radyatöre dayanmış sigara içiyordu.

Bu kez giyinikti. Beni görünce, ağzındaki sigarasını yere attı, topuğuyla ezdi. Bana öyle edalı yaklaştı ki, gözlerimle onu yeniden soymaya başladım.

—Beni mecbur et, dedi.

—Önce tanışmam gerek, diye karşılık verdim.

—Bırak şimdi bunları, dedi.

Asansör birinci kata indiğinde koluma girdi. Sokağa çıkıp yürüdük. Broadway'e geldik.

—Madem tanışmak istiyorsun, benim adım Connie Wales. Sen kimsin?

—Ben Mayk Hammer, güzelim. Özel dedektiflik yapardım. Kısa süre önce gazetelere geçtim.

—Vay canına! Ben de tam adamını bulmuşum, diye gülümsedi.

Broadway'den kuzeye döndük. Üç barın önünden geçtik. Böğrüme dirsek yiyince, anladım. Önümüze ilk çıkan

bara girdik. Kadınlar için arka tarafa masalar konmuştu. Ense kökümüzde bir şeyler mırıldanan garsonla yürüdük. En dipteki masalardan birine çöreklendik. İkimiz de bira söyledik.

—Pek lüks sayılmazsın, dedim.

—Daha iyi ya. Paranın dibine hemen darı ekmezsin. Zengin değilsin, değil mi?

—Denizde kum bende para, dedim. Ama benden metelik koparamazsın.

Kız gülerken sesi melodiye benziyordu. Gülüşü içtendi. Darphaneden yeni çıkmış madeni para gibi parlayan gözlerle beni seyrediyordu. Birasını yudumladı.

—Erkeklerin çoğu baktığım her şeyi satın alırlar bana. Sen almaz mısın?

—Belki bir bira, hepsi bu kadar.

Garson masaya dört bira daha getirdi, paraya alıp ayaklarını sürüye sürüye uzaklaştı. Connie tam bir dakika yüzüme baktı.

—Stüdyoda ne arıyordun?

Ona da Juno'ya anlattıklarımı anlattım. Başını iki yana salladı.

—Sana inanmıyorum, dedi.

—Neden?

—Bilmiyorum, ama aklım yatmadı. Neden gazeteciler intihardan skandal yaratsın?

Haklıydı; ama ben de sorunun cevabını hazırlamıştım.

—Çünkü arkadaşım arkasında mektup bırakmadı. Çünkü mutlu bir hayatı vardı. Çünkü tonla parası vardı ve kaygısı yoktu.

—Şimdi oldu işte, dedi Connie.

Connie'ye partiyi ve olabilecekleri anlattım. Ayrıntıları açıkladıktan sonra sordum:

—O gece oraya giden kızları tanıyor musun?

—Yok canım. Ajans ikiye bölünmüştür. Çıplaklarla giyinikler. Ben naylon ticareti için çamaşır ve gecelik giyerim. Giyinikler ise kürdan gibi ince oldukları için, daha az para alan bizleri kıskanırlar.

—Biliyorum, dedim. Birkaç tanesini gördüm. Biraz

hızlı nefes alıp verseler, takma göğüsleri düşecek zavallıların.

Connie neredeyse gülmekten boğuluyordu.

—Çok tatlısın Mayk, çok tatlı. Bunları unutmayayım, bizimkilere söylerim.

Biraları bitirdikten sonra, boş bardakları kenara ittim.

—Haydi yavrum, seni gitmek istediğin yere götüreyim, sonra yapılacak işlerim var.

—Seninle eve gitmek istiyorum.

—Çeneni kapatmazsan, şimdi kafana bir şey yiyeceksin. Haydi!

Connie başını arkaya atıp kahkahalarla güldü.

—Tanıdığım onca erkek bu sözleri benim ağzımdan duymak için neler vermezdi, bir bilsen.

—O onca erkeğe de aynı şeyi söyledin mi?

—Hayır Mayk, dedi fısıldayarak.

Boş taksi bulamadık. Broadway'e kadar yürüdük. Orada bir taksi bulduk. Şoför ön koltukta küfeyi devirmiş, uyuyordu. Connie arabaya atladı, beni köşeye sıkıştırdı, şoföre evinin adresini verdi.

—Bu kızı bulmak senin için çok önemli galiba Mayk, dedi Connie. Sana...yardım edebilir miyim? Sahi söylüyorum ha. Açık açık. Sana yardım etmek istiyorum, Mayk.

Dönüp kızın yüzüne baktım. Şeker gibi, tatlı bir yüzü vardı. Başımı salladıktan sonra ne yaptığımı farkettim.

—Yardıma çok ihtiyacım var, tatlım. Kızın arkadaşımla çıkıp çıkmadığından emin değilim. Çıkmışsa bile, itiraf edeceğinden emin değilim. Artık hiçbir şeyden emin değilim.

—Juno sana ne dedi?

—Yarın gelmemi, kızı bulacağını söyledi.

—Juno...bayağı karı...Biz kızların onun yanında hiç şansı yok. Öyle değil mi Mayk?

—Öyle değil.

—Yine yalan söylüyorsun. Düşünüyorum da, diyelim ki bu kız senin arkadaşınla çıktı. Arkadaşın kısa serüvenleri sever miydi?

Şapkamı geri itip, Chester Wheeler'i gözümün önüne

getirmeye çalıştım. Bana göre tam bir aile babasıydı o. Kıza hayır derken, pek de emin değildim. Yabancı bir kentte, ailesinden uzak bir erkeğin ne yapacağı pek belli olmaz.

—Öyleyse, diye devam etti Connie, eğer bu kız da ötekiler gibi oynuyorsa bu oyunu, arkadaşını en lüks yerlere götürüp, soyup soğana çevirmiştir. Çok eğlenceli oluyormuş böylesi.

Kız sandığımdan da akıllıydı. Başını iki yana salladı, uzun saçları omuzlarına döküldü.

—Son günlerde bizim giyinik kızlar, yeni yeni yerlere dadanmaya başladılar. Kent dışından gelen mağaza sahiplerini kazıklıyorlarmış.

—Akıllı kızsın sen Connie, dedim.

Eğilip Connie'nin çenesini havaya kaldırdım. Kız diliyle dudaklarını ıslatıp araladı. Biraz daha yaklaştım. Ama şoför dönemeçte ani bir fren yapınca savruldum. Connie şoföre dilini çıkardı. Elimden tutup beni taksiden indirdi. Şoföre bütün para verip, üstü kalsın, dedim.

Apartman pek gözalıcı sayılmazdı. Allahlık asansör, kendin çalıştır, kendin bin türündendi. Fakat çalışmıyordu. Üçüncü kata çıktık. Connie anahtarıyla kapıyı açtı. Sanki ev benimmiş gibi şapkamı bir yana fırlatıp oturdum.

—Kahve mi istersin, içki mi? diye sordu Connie.

—Önce kahve. Daha yemek yemedim. Sahana da iki yumurta kır.

Uzanıp bir tomar dergi aldım gazetelikten. Hepsinde de Connie'nin resmi vardı. Hiç de fena değildi bu kız. Hiç fena değil.

Kahve ve yumurtalarımızı mutfakta yedik. İçkileri oturma odasında içtik. Saatimin minik kolu iki kere döndü. Bardağım sürekli doluyordu. Başımı arkaya yaslamış, rüyadaydım adeta. Kibritim bitmişti. Ne zaman ağzıma bir sigara koysam, Connie gelip yakıyordu. Gözlerimi açıp Connie'ye baktım. Kanepeye kıvrılmış, oturuyordu.

—Programın ne güzelim? diye sordum.

—Saat yedi oldu. Giyineyim, dışarı çıkalım. Şansımız varsa, arkadaşının nereye gittiğini öğreniriz.

—Adam öldü, dedim. Polisler de, gazeteler de intihar diyor. Ama ben biliyorum. Öldürüldü o.

Kız irkildi, sigarayı tablaya bastırdı. Ona aldırmadan konuşmaya devam ettim.

—Arkadaşımın o gece bir bebekle çıktığını öğrendim. Bebeğin nerede çalıştığı öğrenip sorular sormaya başladım. Birden, çok güzel bir model peşime takıldı, bana yardım edecekmiş. Merak ettim doğrusu. Elini sallasa on erkeği elde edecek bir kız, neden işi olmayan ve kendisine biradan başka bir şey ısmarlamayan bana yardım ediyor?

Connie'nin nefesi dişlerinin arasından ıslık çalar gibi çıktı. Ayağa kalkarken, ben kılımı bile kıpırdatmadım. Önüme gelip, bacaklarını iki yana açarak durdu.

Yumruk öyle hızlı geldi ki, gözlerimi bile kapatamadım. Tam çeneme inmişti. Ağzımın içinde kan tadını duydum. Sırıtınca, kan ağzımın kenarından süzüldü.

—Benim tam beş erkek kardeşim var. Hepsi sapına kadar erkektir. Öte yandan hepsini bir araya koysan, bir erkek etmeyecek on tane herif var peşimde. Sonra sen çıkageldin. Gözlerin kör mü ha? Bir türlü görmüyorsun... Pekâlâ Mayk, sana göstereceğim. O zaman neden seninle ilgilendiğimi anlayacaksın.

Elleriyle bluzunun yakasını tuttuğu gibi ayırdı. Ayaklarımın dibine düğmeler düştü. Üzerindeki öteki şeyler de yırtılarak sıyrıldı. Elleri kalçalarında, göğüslerini burnuma sokup bekledi.

Ellerimle koltuğun kenarlarını sıktım. Gömleğimin yakası birden boynuma çok dar gelmeye başladı. Sırtımdan yukarı bir şeyler yürüyordu.

Birden ayağa fırladım. Kızın dudaklarını bütün gücümle sertçe öptüm. Vücudu titredi, yine de istifini bozmadan orada duruyordu.

—Haydi, dedi. Mecbur et beni.

—Hâlâ istiyor musun? diye sordum.

—Mecbur et beni.

IV. BÖLÜM

Akşam yemeğini Times Meydanı'ndaki Çin lokantasında yedik. Lokanta kalabalıktı, ama kimsenin gözü yemek görmüyordu. Onlara nasıl kızabilirdim? Açık yakalı elbiseler cüretkârsa, Connie de bu haltı yemişse onların ne günahı vardı.

Onun karşısına geçip oturdum. Bir kadının tamamen çıplak olmadan, ne kadar az giysiyle dolaşabileceğini düşünüyordum. Connie hemen hemen çırılçıplaktı.

Hiç konuşmadan yemek yedik. İlk kez ona tarafsız bir gözle bakıyordum. Güzel olduğunu söylemek kolaydı. Ama neden güzel olduğunu anlayamıyordum. Sonra anladım. Connie dürüst ve açıktı. Hayatını beş erkek kardeşle geçirmişti. Modellik onun için sadece bir işti. Göz kamaştırıcı yönünü, işi fazla büyütmeden kabulleniyordu.

Midelerimiz dolu, saat dokuzda lokantadan çıktık. Connie koluma girdi.

—Program ne Mayk? Sen hiç kenar mahallelere gittin mi?

—Bazıları hiç çıkmadığımı sanıyor oralardan.

—Şimdi oraya gideceğiz. Bu ara herkes Bowery Sound'a gidiyor. Yeni moda. Hiç duydun mu?

Merakla yüzüne baktım.

—Bowery mi? Nasıl buldular orayı?

—Sen de pek cahil kalmışsın canım. Bowery çok değişti. Her yer değil, ama bir kısmı. Zengin biri orada iyi bir yer açtı. Serserileri sokaktan temizledi. Oraya bir hava

verdi. Şimdi üst tabakaya, ötekilerinin nasıl yaşadıklarını görsünler diye hizmet veriyor. Şu turistik yerlerden biri. Bazı insanlar hep aynı yere gitmekten sıkılıyorlar. Yeni yerler arıyorlar. Bowery de bunlardan biri.

Bir taksi elimi salladığımı görünce durdu. Bindik. Şoföre nereye gideceğimizi söyledim.

—Kim işletiyor burayı?

—Bilmiyorum Mayk. Hem ben hep böyle haberleri başkalarından alırım. Galiba şimdi orada birden fazla kulüp var. Dediğim gibi, modellerle mağaza sahipleri gidiyorlar oraya. Her şey çok pahalıdır.

Araba kestirmeden hızla Manhattan'ın ucuna çıktı. İndik. Bowery, yüzsüz insanların sokağı. Sürüklenen ayak sesleri karanlıktan gelen yakarışlar. Arada bir dar elbiseli, yüzüne dik dik bakan ucuz kadınlar...Kolunu çekiştirenler... Barlar, insanlıktan arta kalanlarla doludur. Kahve ya da çorba içerek ısınırlar. Buraya gelmeyeli çok olmuştu.

Smokinli biri, kolunda kızıl saçlı bir dilberle, arabadan indi. Kadın yere tomarla para attı. Sokaktakiler paralara hücum edince, gülmeye başladı. Adam da bunu komik bulmuştu. Gülerek aynı şeyi yaptı. Şeytan, it herifi git tekmele, dedi. Onların peşinden "NEİL'in YERİ" denen yere girdik.

Barın içindeki tipler görülecek şeydi. Gözlerinin altları mosmor, dişleri yoktu. Hepsinde pire ve bit vardı. Öyle öfkeliydim ki, konuşamıyordum. İçerdekiler, bize ve önümüzdeki çifte tiksinerek bakıyorlardı. Bir garson mırıldanarak bizi arka masalardan birine götürdü. Connie tanıdığı kızlara gülümsedi. İçlerinden biri yanımıza geldi.

Kızın ismi Kate idi. Yanında kentten birileri vardı.

—Buraya ilk defa geliyorsun, değil mi Connie? diye sordu.

—İlk ve son. Kokuyor burası.

Kate kahkahayla güldü.

—Biz de burada fazla kalmayacağız. Bizimkiler para harcamak istiyorlar. Inn'e gidiyoruz. Gelmek ister misiniz?

Connie bana baktı. Ben başımı hafifçe kabul ettiğimi anlasın diye çevirdim.

—Geliriz Kate.

—Harika, gelip çeteyle tanışın. Her yeri görmek istiyorlar. Şu bildiğimiz evleri de, diyerek kıkır kıkır güldü.

Ayağa kalkıp, çete ile tanıştık. Yanımda biri olmasa beni de oranın yerlilerinden sanacaklardı. Hepsinin de yumuşak elleri ve pırlanta yüzükleri vardı. Yüksek sesle gülüyorlardı. Cüzdanları şişkin, yanlarındaki kadınlar güzeldi. Ellerini acıtırcasına sıktıktan sonra masaya oturdum. Biraz açık saçık şakadan sonra, içlerinden biri daha iyi yerler olduğunu söyledi. Herkes gitmek isteyince kalktık.

Bowery Inn, dış görünüşüyle çoktan tarihe karışmış bir yerdi. İçeri girildiğinde ilk farkedilen şey, kokuydu. Her şey gibi, masalar da yapmacıktı. Mobilyalar kasten eskitilmişti. Belki bu ötekilerin gözüne çarpmadı, ama ben gördüm. Connie yüzünü buruşturdu.

—Demek ünlü Inn burasıymış.

Gürültüden Connie'nin sesini duyamıyordum. Herkes herkesle tanışıyordu. Kızlar önlerine yem atılmış domuzlar gibi ses çıkartıyorlardı.

Connie işten tanıdığı bebeklerle selamlaşırken, ben bara gittim. Canım fena halde bira istiyordu. Zaten etrafı bardan daha iyi görüyordum. Salonun karşı köşesinde tek menteşeyle yerinde duran bir kapı vardı. Üzerindeki takvim, kapının her açılıp kapanışında sallanıyordu. İçerdeki odada tuvaletli ve smokinli tipler vardı.

Connie çevresine bakındı, beni kafayı çekerken görünce yanıma geldi.

—Burası sadece dış görünüşü Mayk. Haydi, gidip asıl eğlenceyi görelim.

Connie'nin koluna girip, takvimli kapıya doğru yürüyen kuyruğun peşine takıldık.

Çok şaşırmıştık. Hem de çok! Takvimli kapı, kapıların ilkiydi. Oradan yıkık duvarlı bir koridora giriliyordu. Koridor, salonla iç oda arasında ses geçirmez geçidi oluşturuyordu.

İç salona avuç dolusu para harcanmıştı. Krom barda ve duvarın yanındaki lüks koltuklarda oturanlarda da avuç dolusu para vardı. Işıklar loştu. Tam ortada bir spot yanıyordu. Spotun altındaki kadın, yavaş yavaş giyiniyordu. Önce çırılçıplaktı. Giyindiği zaman, kadın görülecek şeydi doğrusu. İşini bitirince, kel kafalı sıska bir adamın yanına gitti. Adam şampanya ısmarladı.

Şimdi buranın neden popüler olduğunu anlamıştım. Duvarların yarısı çıplak,yarısıda giyinik yüzlerce fotomodelin resmiyle kaplıydı. Hepsi de resimlerini Clyde ismindeki birine imzalamışlardı. Tam bir saat sonra parti canlanmıştı. Birlikte geldiğimiz adamlardan biri para harcamak istediğini söyledi. Kızlar burada para harcanacak bir sürü spor olduğunu belirttiler. İçlerinden biri gidip garsona sordu. Garson bir dakika sonra geri döndü, köşedeki perdeli kapıyı gösterdi. Connie'ye eğildim.

—Hep eski numara, dedim. Arka odada kumar masaları var. Haydi, gidip görelim.

Chester Wheeler'i düşünmeye başladım. O da buraya gelmiş miydi? Beş bin kâğıt istemişti Ohio'dan. Neden? Oynamak için mi, yoksa kumar borcunu ödemek için mi? Ya intihar? İnsan beş bin dolar için kendini öldürür müydü? Biri polise burayı ihbar edecek olsa, yeri dümdüz ederlerdi. Sen de kumar borcunu unuturdun.

Kızlardan biri birden avaz avaz bağırmaya başladı.

—Clyde! Merhaba Clyde! Clyde...merhaba!

Smokinli ince biri, dönüp buz gibi bir tavırla kıza gülümsedi. Ben de pis pis sırıttım. Connie'ye gezinmesini söyleyerek Clyde'a doğru yürüdüm.

—Eğer sen eski Dinky değilsen ben de Liz Taylor'um, diye bağırdım.

Clyde bir masaya doğru eğilmişti. Birden vücudu gerildi. Sakinleşene dek konuşmayı bırakmadı. Işıklar söndü, sahnenin ortasında çırılçıplak başka bir kız belirdi. Ağzıma bir sigara iliştirdim. Sonra Clyde patlak gözlerini bana çevirdi.

—Burada ne arıyorsun? diye sordu.

—Ben de sana bunu soracaktım, diye cevap verdim.

—Burada çok bile kalmışsın, defol!

Müşterilerine gülümseyerek, masaların arasında dolaştı. Bara gitti. Hemen önüne bir şişe kondu. Çabucak kendine bir duble doldurdu. Yaklaşıp sigaramın dumanını Clyde'ın yüzüne savurdum. Gözleri nefretten cam gibi parladı.

—Güzel yer doğrusu, dedim.

—Beni duymadın galiba!

—Duydum. Ama sen her ağzını açtığında zıplayacak tabansız adamlarından biri değilim ben.

—Ne istiyorsun?

Uyuz olsun diye yüzüne biraz daha duman üfledim, yana çekildi.

—Merakımı gidermek istiyorum. Seni son gördüğümde, mahkemede tekerlekli iskemlede yemin ediyordun. Bacağına bir kurşun girmişti. Kurşunu ben yerleştirmiştim oraya. Ne çabuk unuttun? Katili kaçıran arabayı kullanmadığına yemin ettin. Ama, bacağındaki o kurşun seni rezil etti. Yalanın ortaya çıktı. Şimdi hatırladın mı, çıtkırıldım?

Bana cevap vermedi.

—Pek değişmişsin. Artık arabayla katil kaçırmıyorsun anlaşılan. Belki şimdi adam boğazlıyorsundur...

—Gazetede silahını aldıkları yazıyordu, Hammer. Kötü haber, ha? Artık çekil yolumdan da bas git buradan. Tamam mı?

İçki kadehini ağzına götürdü. Ben dirseğine vurunca, içki üstüne saçıldı. Yüzü allak bullak oldu.

—Aman heyecanlanma, dedim. Sakin ol! Buradan gitmeden önce çevreme bir göz atacağım.

Clyde ismiyle tanınan eski dostum Dinky Williams, ben çıkarken barın köşesindeki dahili telefona uzandı.

Loş ışıklarda perdeyi bulmak birkaç dakikamı aldı. Perdenin arkasında bir kapı daha vardı. Kapı kilitliydi. Kapıya vurdum. Gözetleme deliği açıldı. Bir çift göz gördüm. Burnunun ortasında yara izi vardı.

Önce beni içeri almayacaklarını sandım. Ama sonra, kapı aralandı.

Bazen adamın içine bir his doğar. Hani kafana birisi bir şey indirmeden önce, son anda kenara çekilirsin ya, işte öyle bir şey... Elim tam zamanında ileri uzanıp başımı korudu. Parmaklarıma inen şeyin acısından feryadı bastım. Yere serildim, bacaklarım havalandı. Elindeki sopayı havaya kaldırmış olan yarmanın çirkin suratına baktım. Ayaklarıma saldırmadı, enayi. Bir an duraklayıp sopayı nereme indireceğini düşündü.

Ben kedi gibi dokuz canlı değilimdir. Ama, tam zamanında ayaklarımı altıma aldım. Dengemi daha bulamadan, sopa başımın üstüne doğru savruldu. Adam beni dövmeye pek istekli görünüyordu. Tutturamadı. Ama, ben tutturdum. Ayı resmen benden iriydi. Elimin biri sakattı, ötekini de sakatlamaya hiç niyetim yoktu. Duvara yaslanıp, yaradana sığınarak kasıklarına bir tekme indirdim. Böğürmeye çalıştı. Ağzından gargara yapar gibi bir ses çıktı. Sopa yere düştü. Hergele, elleri apış arasında, iki kat oldu. Bu kez iyi ayarlamıştım. Bir adım daha atıp bu kez adamın suratına tekmeyi indirdim. Kıçüstü oturdu.

Sopayı elime alıp tarttım. Vay anasını be! Bu sopa adamın canına okuyacak cinstendi. Cebime girmeyecek, kadar büyük olduğu için, kolumun altındaki boş tabanca kılıfına koydum ve kendi kanına midesi bulanan hergeleye küfrettim.

Bulunduğumuz yerde, kapının yanındaki duvara bir iskemle dayanmıştı. Sırf eğlence olsun diye, herifi sandalyeye oturtup yeniden duvara dayadım. Başı öne eğikti, kan gözükmüyordu.

Müşterilere açık kapının kilidini denedim, kapalıydı. Öteki kapıya yürüdüm. Bu kapı açıktı.

Işıklar öylesine gözümü aldı ki bir an Connie'nin yanıma geldiğini görmedim. Koluma girdi.

—Nerelerdeydin Mayk? diye sordu.

—Benim de burada dostlarım var, kızım, dedim.

—Kim?

—Senin tanımadığın kişiler.

Connie'nin sorduğu diğer soruları duymadım. Çevreyi araştırmakla meşguldüm. Burası adeta bir altın made-

niydi. Gürültüler arasında dönen ruleti ve durduğunda atılan çığlıkları duyabiliyordum. Akla hayale gelebilecek her türlü oyun vardı bu salonda.

Salon, eski moda Western kumarhaneleri gibi döşenmişti. Pirinç gemici fenerleri asılıydı. Bir köşede kocaman maun bir bar vardı. Aynalarda gerçek kurşun izleri farkediliyordu.

Hani çevremi güzelliklerle sarmak niyetinde olsam, sık sık oraya damlardım herhalde. Dört bir yanım güzellerle doluydu. Öyle çok güzel kız vardı ki, insan hepsine bakacak zaman bulamıyordu. İnanılır gibi değildi.

Connie başını iki yana sallayarak gülümsedi.

—Çok tuhaf! Şimdi burası moda. Kısa süre sonra buradan da sıkılırlar.

—O zaman da başka yerler bulurlar.

—Tabii. Şimdi kulüp gibi bir yer burası. Hepsi bayılıyor.

—Hem de Bowery'nin ortasında! Pat burayı görebilmek için sağ kolunu verirdi. Belki sol kolunu da bana ödünç verir.

Durup yine çevreme bakındım. Güzellik. Şimdi ortalık biraz durulmuştu. Çevrede çok fazla göbekli ve kel kafalı vardı. Homer ile Andrew kumar masalarının birindeydiler. Homer kazanıyordu. Yanındaki kız da onun verdiği fişleri avuç avuç çantasına dolduruyor, kalanları da mendiline sarıp bohça yapıyordu.

Çevremize bakınıp, hem olanları seyredecek hem de içki içecek bir yer bulduk. Kovboy kılığındaki bir garson içki getirdi. İçecekler kulüptendi. Connie sordu.

—Ne dersin Mayk?

—Bilmiyorum şekerim. Acaba arkadaşım da buraya geldi mi?

—Onun ötekilerden farkı var mıydı?

—Biraz farklıydı.

—Kim gelmez ki? Herhalde canı sıkılıyordu. Kentte yapayalnızdı. Günlük işlerini bitirmişse eğlence aramış olabilir. Onu kandırmak zor olmamıştır.

Bir sigara yaktım, içkimi yudumladım. Sigaramın

dumanını havaya savururken, kalabalık garsonun geçmesi için ortadan ikiye bölündü. Tam o sırada barı iyice görebildim.

Juno barda oturmuş, Anton Lipsek'in söylediği sözlere gülüyordu.

Bardağımdaki buzları şıngırdatmaya başladım. Yine sırtımdan yukarı bir şeylerin çıkmaya başladığını hissettim.

—Connie, biraz ortadan kaybol lütfen.

Durumu çakmıştı.

—Juno çok güzel bir kadın, değil mi Mayk? dedi.

Uzun pantolon giydiğim günden beri ilk kez yüzüm kızardı.

—Çok farklı bir kadın. Onun yanında diğerleri adamın midesini bulandırıyor.

—Ben de mi?

—Onu soyunuk hiç görmedim ki! Görene kadar da en güzeli sensin benim için.

—Haydi, atma Mayk.

Connie gözleriyle gülüyordu. Ayağa kalkıp pişmiş kelle gibi sırıttım.

—Belki bilmek istersin. Onun kadar güzel kadın görmedim. Ondan beş metre uzakta bile, heyecanlanıyorum. Bir kadının sahip olması gereken her şey var. Onunla konuşurken, dilim üç santim kalınlaşıp şişmiş gibi oluyor. Bana zıpla dese, "kaç metre?" diye sorardım. Ama daha önemli bir şey var. Ondan hoşlanmıyorum. Neden hoşlanmadığımı da bilmiyorum.

Connie uzanıp paketimden bir sigara aldı.

—Söylediklerin benim için çok önemli Mayk. Ortadan kaybolacağım, ama çok kısa bir süre için.

Connie'nin elini okşayıp bara doğru yürüdüm. Juno beni görünce gülümsedi, karnımda yine garip bir duygu hissettim. Bana uzattığı elini tuttum.

—Burada ne arıyorsun, Mayk?

Juno elimden tutup, beni Olimpus dağında bir tabureye götürdü. Beni kıskanarak seyreden yalnız Anton Lipsek değildi. Garip bir "Ah, vah!" çekip keçi sakalını

oynattı.

—Bürondan ayrıldıktan sonra biri beni baştan çıkardı.

—Yakışıklı olmak her zaman işe yarıyor demek. Burada pek öyle erkek yok. Bütün dikkatleri çekiyorsun, Mayk.

Juno da bütün erkeklerin dikkatini çekiyordu. Diğerlerine kıyasla çok kapalı giyinmişti. Üzerindeki siyah elbisenin yakası boğazına kadar kapalıydı.

—İçki?

Başımı salladım. Juno'nun müzik gibi sesi, barmeni birden uykusundan uyandırdı. Önüme bir kadeh sürüldü. Anton yanımıza gelip bizimle kadeh tokuşturduktan sonra rulet masasına doğru yürüdü. Juno ile başbaşa kalabilmek için, kasten taburemi bara doğru çevirdim. O da benimle birlikte bara doğru döndü. Aynadaki kurşun delikleri arasından bana bakıp, bir gülücük yolladı.

—Sana haberlerim var, Mayk. Belki de haberimi yarına saklasam iyi olur. Seni yarın da görmek isterim.

Elimdeki kadehi kıracakmış gibi sıktım. Başımı çevirip Juno'ya baktım.

—Kız hakkında mı?

—Evet, onu buldum.

—Anlat, dedim.

Midemin içinde kocaman bir düğüm oluşmuştu.

—Kızın ismi Marion Lester. Herhalde onu görmek istersin. Chadwick Oteli, üçüncü katta oturuyor. Bu akşamüstü konuştuğum üçüncü kızdı. Olanları itiraf etti. Ona bütün hikâyeyi anlatınca, biraz korktu.

—Anlaşıldı, pekâlâ. Ne dedi kız?

—Aslında...hiçbir şey söylemedi. Arkadaşın kızı bir taksiye bindirmiş, evine bırakmış. Üstelik kızı odasına kadar taşımış. Yatağa yatırıp üzerini filan da örtmüş. Anlaşılan çok kibar bir beydi.

—Herkesin canı cehenneme, dedim. Herkese lanet olsun!

Juno'nun eli parmaklarımı sardı. Yüzünde derin bir endişe vardı.

—Mayk, lütfen! Böyle olduğuna sevinmedin mi?

Kendimi tutamayıp küfrettim.

—Herhalde. Ama yine baştan başlamak zorunda kalacağım. Teşekkürler Juno.

Juno bana doğru eğildi. Burnuma gelen parfüm kokusundan başım dönmeye başladı. Koyu gri gözleri vardı. Koyu ve şefkatli. Kendi kendine konuşabilen gözlerdi bunlar.

—Yarın yine gelecek misin?

Hayır diyemezdim. Demek de istemedim. Hem, niye diyeyim? Başımı salladım. Ellerimi yumruk yaptım, derileri çatlamıştı, acımaya başladı. Yine o garip duyguyu hissettim. Hay lanet olası! Bu duygunun ne olduğunu bir türlü çıkaramıyordum.

—Gelirim, dedim.

Omuzuma biri vurdu. Connie idi bu.

—Canım çok sıkıldı Mayk, artık eve gidelim mi?

Sonra yanımdakine döndü.

—Merhaba Juno.

Ayağa kalkıp Tanrıçaya baktım. Bu kez el sıkışmadık. Göz göze bakışmak yetti.

—İyi geceler, Juno!

—İyi geceler, Mayk!

Anton Lipsek yanımıza gelip iyi geceler diledi. Connie'nin koluna girip, kapıya doğru yürüdüm. Joseph, Andrew, Martin, Homer ve Raymond hepsi birden gelip oyun oynamamızı söylediler. Fakat, suratımdaki ifadeyi görünce, bir anda çenelerini kapadılar. İçlerinden biri homurdandı.

—Amma suratsız herif bu be!

Uzaklaştık.

İki kişi kapıyı tutmuştu. Orada ne aradıklarını biliyordum. Akıllarınca beni bekliyorlardı. İnce, uzun boylu olan hergeleyi tanıyordum. O da beni tanıyordu. Ötekisi yirmi yaşlarında filandı.

Connie'ye baktılar. Onu aradan çıkartmak istiyorlardı. Kızın başıma geleceklere tanık olmasını istemezlerdi. Benim tanıdığım hergele dudaklarını yaladı, ellerini ovuşturdu.

—Seni bekliyorduk, Hammer! diye uludu.

Öteki çocuk daha numaracıydı. Çirkin yüzünü buruşturup kabadayılar gibi omuzlarını oynatmaya başladı.

—Demek Mayk Hammer sensin. Pek cılız göründün gözüme.

Ceketimin düğmeleriyle oynadım. Boş tabanca kılıfımdaki sopa ceketimin kumaşından belli oluyordu. Enayiler sopayı silah sandılar.

Toy oğlan dudaklarını yaladı. Ağzının kenarından salyalar aktı. Connie önden yürüyüp, kapıyı açtı. İkisinin arasından geçtim. Yerlerinden bile kımıldayamadılar. Az sonra ikisi de işsiz kalacaktı.

Arka salonda tek bir boş masa bile kalmamıştı. Dans pistinde iğne atsan yere düşmezdi. Clyde'ı bulmaya çalıştım, ama ortalıkta görünmüyordu. Vestiyerden paltolarımızı aldık. Kadına bir on sentlik fırlattım. Bana küfretti, ben de ona küfrettim tabii.

Ağzımıza aldığımız laflar, Bowery gibi bir yerde hiç de çirkin kaçmazdı. Bardaki iki kişi dışında, kimse dönüp bakmadı. Onlardan biri de Clyde idi. Elimle arka kapıyı göstererek:

—Emrinde ne biçim adamlar çalıştırıyorsun Dink? dedim, iyice uyuz oldu hergele!

Yanındaki güzele bakmadım bile. Çünkü, Dink'in yanında oturan bebek, Velda idi.

V. BÖLÜM

Velda anahtarı kilide soktuğunda, büromdaki büyük deri koltuğa yayılmış, oturuyordum. Üzerindeki tayyörle milyonerlere benziyordu. Uzun, siyah saçları pencereden giren ışıkla pırıl pırıl parladı. Birden dünyanın en güzel kadının burnumun dibinde olduğunu anladım.

—Burada olacağını biliyordum, dedi beni görünce.

Sesi buz gibiydi. Çantasını masaya fırlattı, benim eski koltuğuma geçti. Ne diye bozuluyordum ki? Burası artık onun çiftliğiydi.

—Çok hızlısın Velda, diye saçmaladım.

—Sen de öyle.

—Herhalde dün geceki hanımı kastettin?

—Tastamam!.. Ayak işleri ha! Pek güzeldi doğrusu! Tam senin tipin.

—Keşke ben de senin yanındakinin hakkında iyi şeyler söyleyebilseydim.

—Ben kıskanç bir kadınım Mayk, dedi Velda.

Sesi yumuşacıktı.

Uzanıp parmaklarımı saçlarının arasına geçirdim. Bir şeyler söyleyecekken vazgeçtim. Velda'nın burnunun ucunu öptüm. Bileğimi sıkı sıkı tutuyordu. Gözleri yarı kapalıydı. Çantasını ittiğimi görmedi. Çanta, içindeki silahın ağırlığıyla masadan kaydı, yere düştü.

Bu sefer Velda'nın dudaklarına yumuldum. Dudakları sıcak ve yumuşacıktı. Hafif bir öpücüktü, ama bunu hayatımın sonuna kadar kolayca unutamayacaktım. Onu kol-

larıma alıp bütün gücümle sıkmak istedim. Ama olmadı.

—Eskiden hiç böyle değildin Mayk, dedi Velda. Bana ötekiler gibi davranma.

Sigara yakmaya çalıştım. Ellerim titriyordu.

—Seni dün gece Bowery'de bulacağımı hiç ummamıştım, yavrum.

—Bana işbaşı yapmamı sen söyledin, Mayk. Ne o, hafızan mı zayıflıyor?

—Haydi, anlat bakalım, dedim sözlerini duymazdan gelerek.

—Wheeler'in izini sürmemi söyledin, ben de öyle yaptım. Gazetelerde bütün ayrıntılar vardı, onlardan bir şey öğrenemedim. İlk uçakla Columbus'a gittim, ailesi ve dostlarıyla görüşüp geri geldim.

Velda yerdeki çantasını aldı. İçinden siyah kapaklı bir not defteri çıkarıp, ilk sayfayı çevirdi.

—İşte öğrendiklerim. Herkes aynı fikirdeydi. Chester Wheeler enerjik iyi bir eş, bir baba ve başarılı işadamıymış. Ailesiyle hiç derdi yokmuş. Ne zaman kentten uzaklaşsa sık sık onları arar, mektup yazarmış. Bu son gezide de iki kart, bir mektup almışlar. Bir kere de ailesini telefonla aramış. New York'a gelir gelmez eve telefon edip yolculuğun iyi geçtiğini bildirmiş. Oğluna bir kart atmış. Bir sonraki kartın üstünde ise Bowery damgası var. Bowery Inn'e gittiğini anlatmış. Sonra karısına bir mektup atmış. Kızına gönderdiği kartta, kızının okuldan bir arkadaşıyla karşılaştığını yazıyor. Ondan sonra bir daha haber alamamışlar. Öldüğü bildirilmiş aileye. İş arkadaşlarını araştırdım, bir sonuca varamadım. İşleri iyi gidiyormuş, tonla parası varmış, hayatından memnunmuş...

—Bal gibi sonuca varmışsın işte, dedim dişlerimi gıcırdatarak.

Aklıma Pat ile yaptığım konuşma geldi. Emil Perry, Wheeler'in işleri kötü gittiği için üzüldüğünü söylemişti.

—İş konusundan emin misin?

—Evet, bankadan kredisini araştırdım.

—Aferin. Devam et.

—Tek ipucu Bowery Inn denen yerdi. Eve dönünce

hemen araştırdım, öğrendim. Yerin sahibini tanıyorsun galiba. Numara yaptım, enayi yuttu. Adam senden hiç hoşlanmıyor, Mayk.

—Onu suçlayamam. Bir kez vurmuştum.

—Sen çıktıktan sonra, beş dakika konuşmadı. Özür dileyip arka odaya girdi. Geri döndüğünde rahatlamış görünüyordu. Ellerinde kan vardı.

—Hepsi bu kadar mı?

—Hemen hemen. Beni yine görmek istiyor.

—Vay namussuz!.. Canına okuyacağım o itin!

Velda başını iki yana sallayarak gülmeye başladı.

—Sakın kıskançlığa başlama, Mayk. Hem sana hiç yakışmıyor. Onu yine görmem sence önemli mi?

—Önemli, dedim isteksizce.

—Hâlâ cinayet mi sence?

—Hem de büyük bir cinayet, şekerim. Adım gibi eminim bundan.

—Peki şimdi ne yapayım?

Biraz düşündükten sonra Velda'ya baktım.

—Clyde ile oyunu sürdür. Gözlerini aç! Bakalım neler olacak. Ben senin yerinde olsam ruhsatımla silahımı burada bırakırdım. Adamı uyandırıp pirelendirmeni istemem.

—Olayla orası arasında bir ilişki kurmak gerek. Önce Wheeler'in bir manken kızla birlikte Bowery Inn'e gittiğini sanıyoruz. Orada başına bir iş açılmış olabilir. Clyde işin içinde olmasaydı, orayı hiç ziyaret etmezdim. Ama adam çok ilgimi çekti...

—Yalnız, aksayan bir taraf var. Juno o gece Wheeler ile partiden çıkan kızı buldu. Kız onunla birlikte olmamış.

—Ama Mayk, öyleyse?..

—O zaman Wheeler'in başka bir gece, başka bir kızla oraya gittiğini varsaymalıyız. Zaten hep varsayıp duruyoruz. Clyde'nin peşinde dolaşırsan, er veya geç açık verecektir...

Velda ayağa kalkıp gerindi. Göğüsleri ileri fırlamıştı. Başımı öne eğmek zorunda kaldım. Clyde parasının karşılığını iyi alacaktı doğrusu. Velda'ya kapıyı açtım.

Caddeye birlikte çıktık. Velda'yı taksiye bindirdim. Saat henüz dokuz buçuktu. Bir telefon kulübesi bulup polis merkezini aradım. Pat gelmişti, ama şu anda rahatsız edilemezdi. Santraldaki kıza Pat'ın beni merkezin köşesindeki spagetti lokantasında bulmasını söyledim. Kız mesajı iletecekti. Telefonu kapatıp dışarı çıktım.

* *

Pat kahve içip beni bekliyordu. İçeri girdiğimi görünce, garsona kahve ve börek ısmarladı. Sandalyenin üzerinden bacağımı aşırıp karşısına geçtim, oturdum.

—Günaydın memur bey. İşler nasıl gidiyor?

—Gayet iyi Mayk.

—Ne fena!

Pat kahve fincanını masanın üzerine koydu. Yüzü mermer gibiydi.

—Yine ortalığı karıştırma, Mayk.

—Kim, ben mi? Ben ne karıştıracağım? Ortalık zaten karmakarışık.

Garsonun getirdiği börekleri yerken ikimiz de konuşmadık. Pat meraklanmıştı bir kere. Sormadan edemedi.

—Anlat bakalım, Mayk.

—Akıllı polissin sen Pat. Bunu herkes biliyor. Sen de ben de biliyoruz. Ama, ben de aptal değilim. Sana Wheeler'in öldürüldüğünü söylediğim zaman, kafama pat pat vurup yaramazlık etmememi söylemiştin. Tekrar ediyorum, Pat. Wheeler öldürüldü. Ya bu işe girersin, ya da ben hallederim. Sana ruhsatımı geri almak istediğimi söyledim, alacağım da. Alırsam, birçok kişinin başı yanacak. Sen de dahil. Adına leke sürülsün istemem Pat. Benim numara yapmadığımı bilirsin. Bu işte cinayet kokusu var.

Pat'ın ne yapmasını bekliyordum ki? Belki bana deli demesini, ya da suratıma gülmesini istiyordum. Ama, suratıma soğuk soğuk bakarak o lafları edeceğini hiç tahmin etmemiştim.

—Ben de Wheeler'in öldürüldüğünü düşünüyordum Mayk, dedi.

Yüzümdeki ifadeyi görünce sırıttı, anlatmaya devam

etti:

—Başsavcının kulağına bir şeyler fısıldamışlar. Dosyayı incelemiş. Doktor raporuyla birlikte kararını vermiş. Wheeler'in intihar ettiği su götürmez, dediler. Bana da enerjimi başka cinayetlere harcamamı söylediler.

—Demek bizimki seni de sevmiyor, Pat.

—Hı-hı. Neler öğrendin Mayk?

—Çok az şey, dostum. Ama öğreneceğim, hem de yakında. Bu gece sana bütün ayrıntıları vereceğim. Bu arada sen Rainey adında birini araştır.

—Tanıyorum onu.

—Öyle mi?

—Bir süre önce onu saldırıdan yakalamıştık. Şikâyet geri alındı, Rainey de serbest bırakıldı. Boks maçları filan düzenliyormuş. Çok parası vardı. Bowery'de bir odası varmış.

—Nerede Pat?

Birden gözlerim parladı, Pat yüzünü buruşturdu.

—Bowery'de. Neden sordun?

—İlginç kelime. Son günlerde sık sık duymaya başladım orayı. Adamı izletebilir misin?

Pat bir sigara yaktı.

—Açık kart oynuyoruz, değil mi?

—Tabii dostum. Hiçbir şey saklamam ben. Ama merak ettim, neden fikrini değiştirip olayın cinayet olduğuna karar verdin?

—Senin yüzünden. Bu sefer heyecanlanmayacağım, dedim. Ama senin hayaletlerin peşine düşmeyeceğini de biliyordum. Büroya döner dönmez, inip cesede baktım. Birkaç uzman getirttim. Cesette izlere rastladılar. Hepsi dostumuz Wheeler'in başına kurşunu yemeden önce tartaklandığına karar verdi.

—Fazla itişip kakışmamışlardır. Wheeler küp gibi sarhoştu.

—Yok, dövüşmemişler. Sahi Mayk...holde bulduğumuz o mermi kovanı. Senin işin miydi o?

Pis pis güldüm.

—Sana söylemiştim, moruk. Hayır, benim işim

değildi. Anlaşılan birinin cebi delikmiş.

—Oteli yine gözden geçireceğim. Ya bir ziyaretçi, ya da orada kalanlardan biri olmalı. Keşke kapıyı kilitleseydin.

—Kilitler katilleri durdurmaz ki, dedim. Adamın zamanı boldu. Ses de yapabilirdi. Zaten oteldekilerin çoğu sağır. Ötekiler de o saatte ölü gibi uyuyorlardı. Eski bina olduğu için duvarlar çok kalın. Ses geçirmiyor.

Pat hesabı aldı, masaya para bıraktı.

—Bu gece beni arayacak mısın?

—Tabii. Sonra görüşürüz. Başsavcıya söylemeyi unutma. Benim için hatırını sordu de, o anlar...

*

* *

Chadwick Oteli'ni bulmak on beş dakikamı aldı. Yan sokakların birinde, dışı güzel, içi berbat bir yerdi. Resepsiyondaki kadın, ağzını açana kadar pek kibar görünüyordu. Ağzını açıp da konuşunca, duydukları insana başka şeyler hatırlatıyordu... Ona Marion Lester'i görmek istediğimi söyledim. Kim olduğumu sormak zahmetine katlanmadı bile.

—312 numaralı oda. Yukarı çıkarken, merdivenlere fazla yüklenme. Gıcırdıyor.

Merdivenlere yüklenmeden yukarı çıktım. Yine de gıcırdadılar. 312'nin kapısına vurdum. Ses gelmedi. Üç kez vurduktan sonra, ayaklarını sürüye sürüye birinin kapıya yaklaştığını duydum. Kapı hafif aralandı. Kocaman mavi gözler, sarı bigudilere sarılmış saçlar ve bir elinde tuttuğu pembe bir saten sabahlık farkettim. Kıza soru sormaya vakit bırakmadan hemen atıldım:

—Selam, Marion! Juno seni görmemi söyledi.

İri gözler iyice açıldı. İçeri girip kapıyı kapadım. Bir beyefendi gibi şapkamı çıkarıp kızı selamladım. Marion diliyle dudaklarını ıslattı.

—Ben...daha yeni kalktım.

—Görüyorum. Dün gece yoruldun galiba?

—Yooo!

Beni dar bir holden geçirip, küçücük bir oturma oda-

sına götürdü. Oturmamı işaret etti. Çöktüm.

—Daha vakit çok erken...özür dilerim, giyineyim bari.

Yatak odasına doğru ayaklarını sürüyerek yürüdü. Dolap kapaklarını açıp kapattığını duydum. Tanıdığım öteki kızlara benzemiyordu. Beş dakika sonra dışarı çıktı. Üzerinde bir tayyör vardı, saçlarındaki bigudileri çıkarmıştı. Gözleri de pek kocaman görünmüyordu. Zarif bir tavırla koltuğa oturup bir sigara yaktı.

—Beni neden görmek istemiştiniz Bay... Bay?..

—Mayk Hammer. Bana Mayk diyebilirsin. Juno sana benden söz etmedi mi?

Marion, dumanı burnundan dışarı vererek başını salladı. Sesi konuşurken titriyordu. Yine dudaklarını ıslattı.

—Evet, sen... Bay Wheeler...öldüğü zaman yanındaymışsın.

—Doğru. Olay burnumun dibinde oldu. Körkütük sarhoş olduğum için duymadım bile.

—Korkarım sana pek yardımcı olamayacağım, Mayk.

—Bana o geceyi anlat, yeter.

—Juno anlatmadı mı sana?

—Evet, ama ben senin ağzından duymak istiyorum.

—Beni eve götürdü. İçkiyi biraz fazla kaçırmıştım. Galiba taksiyle gezdik...her şeyi pek iyi hatırlayamıyorum...

—Devam et.

—Sızmış olmalıyım. Çünkü kendimi yatağımda, giyinik buldum. Kafam çatlayacak gibi ağrıyordu. Sonra intihar ettiğini duydum. Ve çok üzüldüm.

—Hepsi bu kadar mı?

—Evet.

Çok yazık olmuştu. Marion istediğinde bir erkeğe çok iyi vakit geçirtebilecek kızlardandı. Çok yazık olmuştu, çok. Susup, soru sormamı bekledi. Vakit henüz çok erken olduğuna göre, ben de sordum.

—Şimdi başından anlat. Yani defileyi filan demek istiyorum.

Marion eliyle saçlarını düzeltip tavana baktı.

—Calway Ticaret, Bayan Cleeves ve Juno yoluyla bizi

buldu...

—O işlerle hep Juno mu ilgilenir?

—Hayır, her zaman değil. Bazen Anton da bakar. Ama Juno şirket için çok önemlidir. Çok zeki ve ikna yeteneği olduğu için, ajansa bir sürü müşteri bulur. Bizim ajansımız, kentin en ünlü model ajansıdır. Manken ve fotomodeller, ötekilerden daha yüksek ücret alır ve hiç işsiz kalmazlar. Bunları hep Juno yönetir.

—Şimdi defileye dönelim...

—Evet... Juno bağlantıyı yapar yapmaz, bize haber verdi. Calway Şirketi'ne gidip giyeceğimiz elbiseleri alacaktık. Bu iş iki saat kadar sürdü. Yöneticilerden biri bizi öğle yemeğine götürdü. Oturup ne yapacağımızı filan dinledik. Sonra defileye bir saat kala giyinmeye gittik. Defile on beş dakika kadar sürdü. Tekrar üzerimizi değişip konukların arasına karıştık. İçkiler ikram edildi. Ben biraz fazla kaçırmıştım.

—Wheeler ile nasıl tanıştın?

—Galiba dışarı çıkarken. Asansörün düğmesine basmayı bile beceremedim. O bana yardım etti, sonra bir taksiye bindirdi. Gerisini anlattım.

İşte yine karşıma çıkmıştı: Hiçlik...hiçlik... Ayağa kalkıp şapkamı çekiştirdim.

Teşekkürler yavrum. Pek bir şey çıkartamadım, ama yine de teşekkürler.

—Özür dilerim, sana yardım edemedim.

—Etmedin denemez. En azından şimdi neyi araştıracağımı biliyorum. Belki bir gün görüşürüz.

Kız önüme düşüp kapıyı açtı. El sıkıştık. Yüzünü birden buruşturdu.

—Juno gazetecilerden söz etti. Umarım...

—Henüz ortada bir şey yok. Hem sen olanları unutsan daha iyi olur, dedim.

—Şimdi rahatladım biraz. Güle güle, Bay Hammer.

—Hoşçakal, yavrum.

*

* *

Arabamın direksiyonu başına geçtim. Gelen geçen

arabalara küfrederek yola çıkıp gazladım. Her şey zaten karmakarışıktı ve gitgide daha berbat bir hal alıyor, içinden çıkılmaz duruma geliyordu. Hiç kimse durup dururken cinayet işlemez. Hele bu olaydaki gibi hiçbir ipucu ve delil bırakmadan bir cinayet asla işlenemezdi.

Bronx'daki evin önünde külüstürü park ettim. Kafam karmakarışıktı. Kocaman araba hâlâ yolda duruyordu. Kapının üzerindeki altın harfler gözüme çarptı. Kontağı kapatıp ağaçların arasına giren yolda yürümeye başladım.

Bu sefer kapıyı çaldım. Siyah beyaz giyinmiş bir hizmetçi kapıyı açtı.

—Günaydın. Kimi aradınız?

—Bay Perry'yi görmek istiyorum.

—Bay Perry rahatsız edilmek istemiyor, kesin emirleri var. Özür dilerim.

—Sen git, Bay Perry'ye hemen şimdi rahatsız edileceğini söyle. Mayk Hammer'in geldiğini bildir. Rainey adlı itin yaptığının daha alâsını beceririm ben.

Kapıyı yana itip içeri girdim. Hizmetçi kadın yüzümdeki ifadeyi görünce, bana engel olmaya kalkışmadı. Kapıyı kapadım.

Kadın hemen ortadan yok oldu. Az sonra geri döndü.

—Bay Perry sizinle yazıhanesinde görüşecek, efendim.

Hışımla kadının gösterdiği kapıya doğru yürüdüm.

Şişko Perry korkmuştu. Masanın arkasındaki kocaman deri koltuğu kaplamıştı. Oturmuyordu, yayılmıştı. Birkaç dakika önce huzur içindeydi herhalde. Masanın üzerinde açık bir kitap duruyordu. Tablada ise purosu yanıyordu.

Şapkamı masanın üzerine fırlattım, masayı kirleten o güzelim eşyaları elimle kenara süpürdüm ve bir köşeye iliştim.

—Sen yalancının birisin Perry, dedim.

Adamın ağzı bir karış açıldı, alt çenesi ve gerdanı titremeye başladı. Sosis gibi iri parmakları koltuğa suyunu çıkaracakmış gibi sımsıkı gömülmüştü. Sesi kısıktı.

—Ne cesaretle...kendi evimde! Ne cesaretle...

Paketimden bir sigara çıkartıp, ağzımın kenarına iliştirdim. Kibritim olmadığı için sigarayı herifin purosuyla yaktım.

—Rainey sana ne söz vermişti, Perry? İyi bir dayak mı, yoksa sırtına bir kurşun mu?

—Sen ne...

Perry'nin gözleri pencereden kapıya doğru kaydı.

—Rainey adındaki hayta sana ne söz verdi?

Perry'nin sesi iyiden iyiye kısıldı.

—Bir kere daha söyleyeyim, sonra cevabı istiyorum, dedim. Rainey'in yaptığını ben de yaparım. Söyletene kadar seni pataklarım. Sırtına sıkacağım kurşunla öbür dünyayı boylatırım sana. Sözünü ettiğim adamı iyi tanıyorsun. Chester Wheeler. Bir otel odasında ölü bulundu. İntihar dendi. Sen polise, işleri kötü gittiği için çok üzüldüğünü söyledin.

Perry bayılacak gibiydi. Başını yavaş yavaş salladı. Kelimeleri yüzüne tükürebilmek için öne eğildim.

—Palavracının birisin sen Perry. Yalan söyledin polise. Wheeler'in işleri gayet iyi gidiyordu. Dolap çevirdin değil mi?

Perry gözleri korku dolu, başını iki yana sallamaya çalıştı.

—Wheeler'e ne oldu biliyor musun? Öldürüldü. Katil, benim senin peşinde olduğumu öğrenirse, sıra sana da gelecek. Senin konuşacağını sanacak ve şişko dostum... tam bağırsaklarının ortasına kurşunu yiyeceksin.

Emil Perry'nin gözleri, kar ortasına konmuş kömür taneleri gibiydi. Çenesinin titremesini engelleyene kadar nefesini tuttu. Yüzü mosmor oldu, sonra bayıldı. Bir sigara yakıp kendine gelmesini bekledim.

Ayılması tam beş dakika aldı. Kendine geldiğinde, takım elbiseli hamur topuna benziyordu.

Gözlerini açınca, masanın üzerindeki sürahiye uzanmaya çalıştı. Bir bardağa buzlu su koyup uzattım. Garip sesler çıkararak suyu içti.

—Wheeler'i sen tanımıyordun bile, öyle değil mi?

Yüzüne bakınca, sorumun cevabını aldım.

—Anlatmak ister misin?

Perry başını olumsuz bir biçimde salladı. Ayağa kalkıp şapkamı başıma geçirdim, kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı açmadan önce döndüm:

—Güya sen de iyi ve güvenilir vatandaşsın. Polisler sana inandılar. Ne yapacağım biliyor musun? Gidip, Rainey'in sana ne dediğini öğreneceğim. Sonra da başına bela olacağım, dedim.

Yüzü yine mosmor oldu. Ben kapıyı kaparken ikinci kez bayılmıştı. Canı cehenneme! Bu sefer kendi suyunu kendi içebilirdi, pis namussuz.

VI. BÖLÜM

Gökyüzü bulutluydu ve soğuk insanın iliklerine işliyordu. Arabaların üstleri karlıydı. Köşedeki lokantada ısınmak için iki fincan kahve içtim. Sonra külüstüre atlayıp, evden paltomu ve eldivenlerimi aldım. Dışarı çıktığımda, kar atıştırmaya başlamıştı.

Saat on ikiyi çeyrek geçe, bir kiralık oda bulup külüstürü otoparka bıraktım. Taksiye atladığım gibi soluğu Anton Lipsek Ajansı'nda aldım.

Bu sefer resepsiyondaki kız soru sormadı. Geldiğimi Bayan Reeves'e haber verdi.

Olimpus dağındaki Tanrılar, kraliçeleriyle gurur duymalıydılar. Juno yine o lanet olası kapalı elbisesiyle tam bir kusursuzluk örneğiydi. Böyle kapalı giyindiği için, insan onu gözleriyle soymak istiyordu. Şeytanca parlayan gözlerle bana doğru yürüdü. El sıkışınca, yine belkemiğimden yukarı bir kıpırtı hissettim.

—Geldiğine çok sevindim, Mayk.

—Geleceğimi söylemiştim.

Elbisesi boğazına kadar kapalıydı. Üzerinde bir tek mücevher vardı: bir broş. Elimi uzatıp, broşu ışıkta çevirdim. Yemyeşil parladı. Bir ıslık koyuverdim. Broş bir servet değerinde olmalıydı. Hayatımda bu kadar büyük zümrüt görmemiştim.

—Beğendin mi?

—Ne taş!

—Ben güzel şeyleri çok severim, dedi Juno.

—Ben de öyle.

Juno başını çevirip bir saniye yüzüme baktı. Gözlerinde şeytanca bir ışık yanıp söndü. Masasına doğru yürürken, pencereden gelen ışıkla bir an için saçları altına dönüştü. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki, göğsümden dışarı fırlayacak sandım. Kendi kendime "aman oğlum, ayağını denk at" dedim.

Ağzımın içinde kötü bir tat vardı.

Mideme kocaman bir düğüm atılmıştı. Şimdi sırtımdan yükselen o garip kımıltının nedenini anlıyordum. Nihayet Juno'ya uzanıp sarılmak istememin nedenini farketmiştim.

Juno bana başka bir kızı hatırlatıyordu.

Eşi duyulmamış bir nefretle aklımdan çıkarıp uzun zaman önce unuttuğumu sandığım çok açık sarı saçları olan bir kızı. Onu ben öldürmüştüm. Çünkü ölmesini istemiştim. Ama o ölü olarak kalmamakta ısrar ediyordu. Ellerime baktım. Ellerimde damarlar fırlamıştı. Titremelerine engel olamıyordum.

—Mayk...?

Juno paltosunu tutmam için getirip elime tutuşturdu. Paltonun yakasında vizon kürk vardı.

—Yemeğe çıkıyoruz, değil mi?

—Buraya iş için gelmedim.

Juno güldü, eldivenlerini giyerken bana yaslandı.

—Bir dakika önce ne düşünüyordun, Mayk?

—Hiçbir şey.

—Doğruyu söylemiyorsun.

—Biliyorum, aldırma sen.

Juno omuzunun üstünden yüzüme baktı. Gözlerinde yalvarış vardı.

—Ben mi bir şey yaptım?

—Hayır Juno, sen bir şey yapmadın. Sadece düşünmemem gereken bir şeyi düşünüyordum.

—Buna sevindim, Mayk. Yüzüme benden nefret ediyormuş gibi bakıyordun. Benden nefret etmeni istemem. Seni bürodaki kızlarla paylaşmak istemiyorum.

Genç kız edasıyla elimden tutup, beni yan kapıdan

dışarı çıkardı. Koridorun köşesindeki asansörün önünde durduk. Düğmeye basıp, asansörü çağırdım. Juno koluma girmişti. Hafifçe kolumu sıktı. Elimde olmadan, sürekli yüzüne bakıyordum. Juno kürkler içinde gerçek bir Tanrıçaydı.

Ona baktığım anda, saçları altın pırıltılar saçtı. Göğsümde bir acı duydum. Charlotte'un ismi, ağzımdan çıkmak için dudaklarımı zorluyordu. Sevdiği bir kadını hatırlayınca, insan böyle oluyordu demek. Elimi duvardaki zile dayayıp hiç çekmeden çalmaya başladım.

Asansör durdu. İçerdeki iki adam kıskanarak bana baktılar. Juno herkeste aynı etkiyi bırakıyordu.

Sokak, kaygan ve bembeyaz bir halıyla kaplıydı. Paltomun yakasını kaldırdım, yolda taksi bakınmaya başladım.

—Arabam köşede Mayk, dedi Juno.

Ceplerini karıştırdı, altın bir anahtarlık çıkarıp uzattı.

—Al sen kullan, dedi.

Başlarımızı öne eğip, rüzgârda güç bela arabayı bulduk. Juno'nun gösterdiği, yepyeni, üstü tenteli bir Cadillac'tı. Ben böyle arabalar sadece filmlerde olur sanıyordum. Binmesi için Juno'ya kapıyı açtım. Sonra direksiyona geçtim. Yaşamak buna denirdi işte!

Kaputun altında motor kedi gibi mırıldandı. Bir an önce ileri atılıp yola fırlamak istiyordu adeta.

—Söyle Juno, nereye?

—Birkaç ay önce Broadway'de bir yer keşfettim. Dünyanın en iyi bifteklerini pişiriyorlar. Çok da garip insanlar gidiyor...çok hoş insanlar.

—Hoş mu?

Juno hayat dolu bir kahkaha attı.

—Ben tam kelimeyi bulamadım...çok olağanüstü insanlar. Neyse, hiç böyle bir şey görmemiştim. Ama yemekler nefis. Kendin de göreceksin ya. Broadway'e gir, sana yolu tarif ederim.

Başımı sallayıp vitese taktım. Silecekler metronom gibi çalışıyordu. Kar yüzünden yollarda fazla trafik yoktu. Birkaç dakika içinde kent merkezine vardık. Juno'

nun yolu görebilmesi için yavaşladım. Parmağını cama vurdu.

—Bundan sonraki sokak. Köşedeki küçük yer.

—Burası kenar mahalle yahu.

—Ama yemekler nefis. Senin de bilmediğin yok, Mayk. Buraya hiç geldin mi?

—Bir kere. Eskiden burası homoseksüel erkeklerin geldiği batakhanelerden biriydi. O zamanlar da yemekler güzeldi. O kadar "hoş" insanla karşılaştığına hiç şaşmadım.

—Mayk!

—Biraz dünya görmen gerek senin, dedim. Bulutlarda uçuyorsun. Beni oraya girerken gören olsa, arkamdan ıslık çalar. Tabii içeri alırlarsa. Bir keresinde beni dışarı atmak istemişlerdi. Saçımı çekip, kapıya kadar götürdüler. "Hoş" insanlarmış! Pöh!

Juno gülmemek için kendini zor tutuyordu.

—Ben de bütün dostlarıma burayı tavsiye ediyordum! Şimdi düşünüyorum da, gidenler hiç fikir yürütmediler.

—Belki de çok eğlenmişlerdir. Gel gidip üçüncü cinsin nasıl yaşadığını görelim. Haydi.

Juno ile içeri girdik. Paltolarımızı vestiyere bıraktık. Göz ucuyla barda oturanlara baktım. On çift göz bana döndü. Köşede biri, ötekine asılmaya çalışıyordu. Barmen de onlardandı. Yanımda Juno'yu görünce, fena bozuldu. İçlerinden biri bana gülümsedi. Neredeyse kafasını uçuracaktım.

Vestiyerdeki kız, bıyık bırakmak için ne yöntem varsa uyguluyordu galiba. Juno'ya gülümseyerek uzun uzun süzdü. Paltolarımızı asmaya gittiğinde, Juno yüzü kıpkırmızı, dönüp bana baktı. Güldüm.

—Şimdi anladın mı? diye sordum.

—Mayk, kendimi öyle budala hissediyorum ki. Bir de onların dostça davranmaya çalıştıklarını sanmıştım.

—Evet, çok dostça davranıyorlar. Tabii sana. Herhalde bana nasıl davrandıklarını görmüşsündür.

Yemek salonu dar uzun bir salondu. Duvarların kenarlarına bölmeler, ortaya da masalar konmuştu.

Masalar bomboştu. Ama bölmelerin yarısı doluydu. Tabii aynı cinsiyetten iki kişinin üst üste oturmasına, bölmeyi doldurmak denirse. Vay be! İyi yere dükkân açmışız!

Saçları yapılı bir garson bizi en arkadaki bölmeye götürdü. Bifteklerden önce, kokteyl söyledim. Garsonun eğilip bir beni öpmediği kaldı. Juno taşlı bir sigara tabakasından sigara çıkartıp yaktı.

—Garson seni beğendi galiba, Mayk.

Salonda birisi müzik dolabına para attı. Çok güzel bir müzik çevreyi doldurdu. İçkiler gelince, aynı anda kadehlerimizi kaldırdık. Juno'nun gözleri pırıl pırıl parlıyordu.

—Güzelliğin şerefine, dedim. Olimpos dağına. Ölümlülerle yürüyen bir Tanrıçaya...

—Harika ölümlülerle, diye ekledi Juno.

Biftekler gerçekten nefisti. Hani insanın tok karnına arkasına yaslanıp sigaranın dumanını havaya savurduğu o mutlu anlar vardır ya, işte öyle bir andı. Dünyaya bakıp, yaşadığına sevindiğin anlardan biriydi bu.

—Düşüncelisin Mayk.

—Evet. Beni buraya getirmemeliydin güzelim. Aklımı işime veremiyorum.

—Hâlâ arkadaşının ölüm nedenini mi bulmaya çalışıyorsun?

—Evet. Marion denen bebekle konuştum. Ortada hiç ipucu yok. Böyle olmasından korkuyordum ben de. Hâlâ araştırıyorum ama.

—Araştırıyor musun?

—Tabii. Ömrümün sonuna kadar işsiz dolaşmaya hiç niyetim yok.

Juno ne demek istediğimi anlamadı. Önce sırıttım, sonra gülümsedim, en sonunda kahkahayı bastım. Kendimi böyle mutlu hissetmeye hakkım yoktu.

—Neye gülüyorsun? Bana mı yoksa?

—Sana değil Juno, sana gülemem ben.

Juno dilini çıkardı.

—Hayata gülüyordum. Bazen her şey o kadar karmakarışık ki. Ortalık cehenneme dönüyor. Sonra bir bakıyorsun, her şey süt liman olmuş. Tıpkı Bowery'deki şişko

göbeklerle güzeller gibi. Biliyor musun? Seni orada göreceğimi hiç ummazdım.

—Neden? O şişko göbeklerin çoğu bizim iyi müşterilerimizdir.

—Bu işte senin üstüne yokmuş, diye duydum.

Juno bu sözlere pek memnun olmuştu. Düşünceli düşünceli başını salladı.

—Bunun birçok nedeni var, Mayk. Bizim modellerimiz ülkenin en seçkin kızlarıdır. Anton, pek ismen tanınmaz. Ama çok iyi bir fotoğrafçıdır. Seçkin şirketlerle çalışıyoruz. Anton'un işine ne kadar önem verdiğini gördün.

—Ben olsam, ben de verirdim, dedim.

Juno yine dilini çıkardı.

—Önem verirmiş. Sen olsaydın, tek bir modelin bile resmini çekemezdik.

—Zavallı fotoğrafçı. Bütün işi o yapıyor. Kaymağını ise şişko göbekler yiyor. Biliyor musun, Clyde iyi dümen tutturmuş.

Juno kaşlarını kaldırdı.

—Onu tanıyor musun?

—Tabii, eskilerden. Ona bir gün sor, sana beni anlatsın.

—Onu ben de pek iyi tanımıyorum. Fırsatını bulursam sorarım. Bence tipik bir yeraltı adamı.

—Aynı filmlerdeki gibi. Orayı ne zaman açtı?

—Galiba altı ay önce. Bir gün gelip, toptan fiyatına bütün fotoğrafları satın aldı. Kızların hepsine imzalattı. Çok gizli bir işti bu tabii. Açılışa bütün modelleri davet etti. Ben gidemedim. Sonra kızlardan methini duydum. Kentteki bütün manken ajanslarına gitmiş.

—Akıllı kerata, diye homurdandım. Resminin duvara asılmasını kim istemez? Kızları enayi yerine koymuş. Bütün mankenlerin paralı heriflerle gezdiğini ve heriflerin de oraya koşa koşa geleceğini bal gibi biliyordu. Kumar oynandığı da duyulunca, işler açıldıkça açıldı. Şimdi turistler bile gidiyor. Hepsi orayı pek heyecanlı buluyorlar... Batakhanenin basılacağı umuduyla gidenlerden söz

ediyorum. Resimleri gazetede çıkacak ki, onlar da kesip şaka diye tanıdıklarına yollayacaklar.

Juno kaşlarını çatmış, yüzüme bakıyordu.

—Acaba kime rüşvet veriyor? dedim. Clyde birisinin yan cebine tomarla para sıkıştırıyor. Çok nüfuzlu biri olmalı bu. Yoksa polisler çoktan orayı yerle bir ederlerdi. Hem de daha ilk açıldığı gece.

—Oh Mayk, o taktikler çoktan eskilerde kaldı... Yoksa kalmadı mı?

Karşımda oturan çok güzel, kibirli kadına baktım.

—Sen hayatın hep parlak yanını görmüşsün, yavrum. Ne dolaplar döndüğünü bir bilsen. Acaba eski dostum Dinky Williams'a bir kazık atsak, ne yapar?

Juno garsonu çağırdı, içki söyledi. Saatime baktım. Akşamüstü olmuştu.

—Bu içkilerden sonra kalkalım, dedim.

—Demek beni bırakıp gideceksin.

—Elini sallasa on erkeği birden dize getirebilecek bir kıza, neden beni seçtiğini sordum. Bana güzel bir cevap verdi. Senin cevabın nedir Juno?

Juno'nun gözleri dipsiz kuyular gibiydi. Beni içine çekmeye çalışıyordu. Dolgun dudakları hareket etmeye başladı.

—Beni pohpohlayan insanlardan nefret ederim. Göklere çıkaranlardan da. Bana sert, normal insan gibi davrananlardan hoşlanırım. Bunu yalnız sen becerdin.

—Ben hiçbir şey becermedim, dedim gıcıklık olsun diye.

—Hayır. Ama bazen kibar konuşmayı bile bir yana bırakıyorsun.

Haklıydı. Bütün Tanrıçalar gibi insanın kafasından geçerleri okuyabiliyordu. Bazen bana ne olduğunu anlayamıyordum. Uzanıp Juno'nun ağzına iki tane patlatmak geçiyordu içimden. Düşündükçe parmaklarım kaşınıyordu. Belki de bir Tanrıça benim harcım değildi. Ya da, kenar mahalle dilberleriyle çok uzun zaman beraber olmaktan o tür kadınlara alışıktım. Olur a, dünya bu.

—Haydi gidelim, dedim. Önümde koca bir gece var.

—Eve geldik işte.

—Arabayı burada mı bırakayım?

—Sana lazım olmaz mı?

—Bu lenduhaya benzin doldurmaya kalksam iflas ederim. Hayır kızım, ben taksi çağıracağım.

Kapıyı açtım, Juno indi. Kapıcı hemen seğirtti. Şapkasını çıkarıp Juno'yu selamladı.

—Lütfen arabayı garaja sokuver.

Gülümseyerek bana döndü. Saçlarında ve yüzünde kar taneleri vardı.

—Yukarı gel bir içki iç. Sadece bir tane, Mayk. Sonra gidersin.

—Peki yavrum. Ama tek bir kadeh.

Juno'nun evi rahat ve zevkli eşyalarla döşeliydi. Üzerimden paltomu ve şapkamı çıkarmadım. Juno kokteyl hazırlarken, onun zarif vücudunu seyrettim. Duvardaki aynada göz göze geldik. Onun gözlerinde okuduğumu, o da benimkilerde okumuş olmalıydı. Birden dönüp bardakları uzattı. Sesi kısık ve boğuktu.

—Önce burnumu pudralamam gerek, Mayk.

Juno ayağa kalktı. Arkasından kalçalarını sallayarak yürüyüşünü, zarif bacaklarını seyrettim. Tek seyreden ben değildim. Ressam olduğu elli kilometreden belli olan bir kadın, yanımızdaki bölmeden eğilmiş, Juno'nun arkasından bakıyordu. Sanat dünyasının loş ışıklarında yaşayan erkeksi kadınlardandı. Ayağa kalkıp Juno'nun arkasından gitti. Geri döndüğünde yüzü çarşamba pazarı gibiydi. Kadına dönüp pis pis sırıttım.

Bir haftalık gelirimi kasiyere bıraktıktan sonra, durup Juno'yu bekledim.

Dışarı çıktığımızda kar hızlanmıştı. İşlerinden çıkanlar bir an önce eve dönmek için acele ediyorlardı. Trafik yoğundu. Dönüş çok daha uzun zaman aldı.

Juno büroya dönmemeye karar verdi. Riverside Driver'a sürmemi söyledi. Çok lüks bir caddenin ortasındaki yeni bir binayı işaret etti. Binanın önünde mor kadife ceketiyle bir kapıcı duruyordu. Juno arkasına yaslanıp içini çekti.

—Otuz yaşımı biraz geçtim ben, Mayk. Çok erkek tanıdım, çok erkeğe sahip oldum. Ama hiçbirini istemedim. Bugünlerde seni isteyeceğim.

Juno'nun saçlarında yine aynı ışık vardı. Beynimin içinde yine çılgınca bir müzik başladı. Kadehin ayağı kırıldı, cam parçaları avucuma battı. Ensem ateş gibi yanıyordu. Vücudum ter içinde kalmıştı.

Saçlarındaki ışığın kaybolması için, biraz yana çekildim. Başımı eğip, ayaksız kadehten içkimi yudumladım. Bitmiş olan bir şey, durmadan geri gelip çok güzel bu anı berbat ediyordu. Cam parçalarını pencerenin kenarına koydum.

—Bana yine öyle bakıyorsun Mayk, dedi Juno.

Bu kez kendimi zorlayarak anıları kafamdan çıkarıp attım. Elimi uzatıp ipek gibi sarı saçları karıştırdım.

—Bir gün bunları sana unuttururum. Elimde değil. Seninle de bir ilgisi yok.

—Şimdi unuttur.

—Olmaz.

Juno gözleriyle beni ikna etmeye çalışıyordu. Her şeyin bir yeri ve zamanı vardı. Ben bir ölümlüydüm. Tanrıçayı soyup, tenini ellerimle hissedemezdim. Belki nedeni bu değildi. Belki Juno bana asla sahip olamayacağım başka bir şeyi hatırlatıyordu.

Asla.

—Kimdi o kadın Mayk? Çok mu güzeldi?

Konuşmamaya çalıştım, ama kelimeler dudaklarımdan dökülüverdi.

—Çok güzeldi. Bu dünyaya gelmiş en güzel yaratık. Ona aşıktım. Ama o kötü bir şey yaptı, ben de Tanrı gibi davrandım... Kanun da bendim, yargıç da. Kararı ben verdim. Karar ölümdü. Onu karnından vurdum. O öldüğü gün ben de öldüm...

Juno konuşmadı. Gözleri beni ölmediğime ikna etmeye çalışıyordu. Onun için ben yaşıyordum...

Bir sigara yakıp, Juno'nun konuşmasına fırsat vermeden yağladım tabanları. Juno'nun gözleri sırtımı deli-

yordu. Çünkü ikimiz de ona döneceğimi biliyorduk. Juno bir kraliçeydi. Ama kadın olmak istiyordu.

*

* *

Hava erkenden kararda. Ama karla kaplı yerden yansıyan ışıklar kenti aydınlatıyordu. Bir taksiye atladım, Times Meydanı'nda inip bir bara daldım. Dışarı çıktığımda boş taksi bulamadım. Broadway'den 33. Cadde'ye doğru yürümeye başladım. Her attığım adım, kar ve kalabalıkla mücadeleydi. Yolun ortasında birden trafik ışıkları değişti ve köşeyi dönen arabalar, yayaları kaldırıma çıkmaya zorladı.

Herhalde birisi kayıp düşmüştü. Köşedeki dükkânın vitrini olduğu gibi aşağı indi. Camlardan kaçanlarla, olanları görmek isteyenler arasında itiş kakış başladı. Bir polis koşarak gelip dükkânın önünde durdu.

33. Cadde'ye gelince, yine taksi bulamadım. Külüstürü bıraktığım otoparka kadar yürümeye karar verdim.

Kaldırıma çıkıp, caddeye baktım. Bir çatırtı duydum. Tam arkamdaki dükkânın vitrini paramparça oldu. Bu sefer vitrine dokunan da yoktu. Bir motor homurtusunu duymamla mavi bir arabanın arka penceresinden bana dik dik bakan yüzü görmem bir oldu. Araba hızla uzaklaştı. Bütün yüzüm gerilmişti. Haykırmaya başlayınca, yolda yürüyenlerin suratları benden yana döndü.

—Aynı günde iki kere. Hem de Broadway'in ortasında! Vay hergele vay! Serseri, orospu çocuğu!

Otoparka nasıl geldim, arabama atlayıp nasıl trafiğe çıktım hatırlamıyorum. Herhalde kendi kendime söyleniyordum. Kırmızı ışıkta durduğumda, yanımdaki arabaların şoförleri bana bakıp başlarını iki yana sallıyorlardı. Beni kaçık sanmışlardı anlaşılan. Belki de çıldırmıştım. Dünyanın en kalabalık caddesinin ortasında hedef alınmak kimi çıldırtmaz be! Vay hergeleler!..

İlk vitrin kazayla kırıldı sanmıştım. İkincisi ise çatlayıp, paramparça olmadan önce tam ortadan kurşunu yemişti.

*

* *

Büromun bulunduğu binanın otoparkı bomboştu. Gece bekçisi arabamın anahtarlarını aldı. Yukarı çıkartmadan önce kayıt defterini imzalattı.

Asansörden indikten sonra, karanlık büroların camlarına bakarak koridorda yürüdüm. Sadece bir büronun ışığı yanıyordu. O da benimkiydi. Kapıyı kurcaladım, içerden kilit açıldı. Velda göründü.

—Mayk! Senin ne işin var burada?

Velda'nın yanından geçip dosya dolabının kapağını açtım. Aradığımı bulmak için dosyaların arkasına uzanmak gerekti.

—Ne oldu Mayk?

Velda yanımda durmuş, alt dudağını ısırıyordu. Gözleri, cebime koyduğum 45'likteydi.

—O hergelelerin beni vurmalarına izin vermeyeceğim, dedim.

Boğazım kurumuştu.

—Ne zaman oldu?

—On dakika önce. Hem de, ortalıkta yaptı işini. Ne demek bu biliyor musun?

—Elbette. Birdenbire senin önemli biri haline geldiğini gösterir.

—Evet, öldürülecek kadar önemli.

—Kim...olduğunu görebildin mi?

Velda, cevap vereceğimi umarak yavaş yavaş söylemişti bu sözleri.

—Birinin yüzünü gördüm. Yüzünün yarısını. Erkek olduğunu biliyorum. O yüz, bir daha şansını deneyecek. İşte o zaman ben de canına okuyacağım itin!

—Dikkatli ol Mayk. Artık silah ruhsatın yok. Başsavcı seni kıskıvrak yakalamaktan çok hoşlanacaktır, bunu bilesin!

Ayağa kalkıp, güldüm.

—Kanunlar insanları korur, kızım. Başsavcı başıma iş açarsa anayasayı başında paralarım onun. Bu memlekette herkes silah taşıyabilir. Kanunları değiştireceklerse o başka.

İçeri girdiğimden beri ilk kez alıcı gözüyle dönüp

Velda'ya baktım. Vay be! Üzerinde siyah bir gece elbisesi vardı. Önü ve arkası beline kadar açıktı. Saçları omuzlarına dökülmüştü. Burnuma ağır ve başdöndürücü bir parfüm kokusu geldi.

Elbise daracıktı. Vücuduna yapışıyordu. Ve altında iç çamaşırı olduğunu belli eden tek iz yoktu, iyi mi?

—Üzerinde yalnız bu mu var? diye sordum laf olsun diye.

—Evet.

—Dışarısı çok soğuk, yavrum. Nereye gidiyorsun?

Kaşlarımı çattığımı biliyordum, ama elimde değildi.

—Dostun Clyde'ı görmeye. Beni yemeğe davet etti.

Yumruklarımı sıktım. Piç Clyde! Çatılı kaşlarımın arasından, güç bela sırıttım. Suratım kimbilir neye benzemişti?..

—Seni böyle bulacağımı bilseydim, ben yemeğe davet ederdim, güzelim.

Bir zamanlar Velda küplere biner, çeneme bir yumruk indirirdi. Eskiden benimle bir hamburger yiyebilmek için bütün davetleri geri çevirirdi. O günler çok geride kalmıştı.

Ben orada ağzım sulanmış seyrederken, o dirseklerine kadar gelen eldivenlerini giydi. Namussuz, beni neremden vurduğunu çok iyi biliyordu.

—Ben gelmeden önce ne yapıyordun? diye sordum.

—Masanın üzerindeki notta her şey yazılı. Calway Ticaret'i ziyaret ettim. Kızların o gece çekilen resimlerini ele geçirdim. Belki görmek istersin. Güzel kızlardan hoşlanırsın değil mi?

—Kapa çeneni.

Velda gözlerindeki yaşları bana göstermemek için başını hemen öne eğdi. Yine Clyde'a küfretmeye başladım. İtoğlu it, benim görmediğim en güzel şeyleri görecekti. Velda gibiler adamın burnunun dibinde olursa, başına böyle işler de geliyor işte.

—Keşke seni daha önce böyle görseydim, Velda.

Hiç acele etmeden paltosunu giydi. Gözleri hâlâ yaşlıydı.

—Mayk, bunu sana söylememe hiç gerek yok. Beni istediğin zaman...istediğin biçimde görebilirsin.

Bir saniye içinde onu kollarıma alıp sarıldım. Dudaklarını bana uzattı. İhtirasla onu öptüm. Hıçkırarak geri çekildi. Ani bir hareketle ellerimi tutup, o hayat dolu sıcak vücuduna götürdü. Sonra hemen arkasını dönüp kapıdan dışarı fırladı.

Ağzıma bir sigara iliştirdim, ama yakmayı unuttum. Telefona uzandım. Alışkanlıktan olacak, Pat'ın numarasını çevirdim. Pat üç kere "alo" dedikten sonra, ben ancak cevap verebildim. Büroma gelmesini söyledim.

Avuçlarıma baktım. Ter içindeydiler. Sigaramı yaktım. Oturup Velda'yı düşünmeye başladım.

VII. BÖLÜM

Pat tam yarım saatte büroya gelebildi. İçeri girince, azgın boğalar gibi burun deliklerinden soluyarak ayakkabılarındaki karları temizledi. Paltosunu ve şapkasını çıkardıktan sonra çantasını masanın üzerine fırlattı.

—Nedir suratının o hali Mayk?

—Soğuktan yüzüm kızardı. Hep böylè olurum. İşler nasıl?

—İyi. Tıkırında gidiyor. Başsavcı yine işlere burnumu sokmamamı söyledi. Görevden alınırsam, burnunun ortasına yumruğu indireceğim. Tamam, tamam. Bu lafları Pat mı ediyor, diyorsun kendi kendine. Haydi, yüksek sesle suratıma söyle. Durmadan formalitelerle boğuşmaktan bıktım. Ruhsatın elinden alındığı için ne kadar şanslı olduğunu bir bilsen!

—Geri alacağım, hiç merak etme ahbap!

—Belki. Önce şu intiharı cinayete dönüştürmek gerek.

—Bugün az kaldı eline bir cinayet dosyası daha gelecekti, dostum.

Pat cümlenin ortasında durdu.

—Bu sefer kim?

—Ben.

—Sen mi?

—Evet, ben ya! Fukara kulun Mayk... Hem de kalabalık bir caddede. Birisi susturucu takılmış bir silahla beni ortadan kaldırmak istedi. İki vitrini tuzla buz etti.

—Vay canına! O vitrinlerden birini bize bildirdiler. 33.

Cadde'dekini. Boş mermi kovanını yerde bulmamış olsalar, kaza sanacaklardı. Öteki dükkân neredeydi?

Söyledim, Pat yine "vay canına" dedi. Hemen merkeze telefon edip boş mermi kovanını aramalarını söyledi.

—Bunları duyunca, bakalım başsavcı ne diyecek?

—Şakayı kes. Onun bunlardan haberi olmayacak. Zaten sana taktığını biliyorsun. Bu sefer de eski dostlarından birinin, senin Noel'ini kutladığını söylemeye kalkar.

—Daha Noel'e çok var ama.

—O zaman uyduruk bir şeyden seni deliğe tıkıp, gazetelerde kendisi boy gösterir. Canı cehenneme!

—Şimdi iyi bir polis gibi konuşmadın, Pat.

Pat oturduğu koltukta öne doğru eğildi. Yüzü karanlıktı.

—Bazen iyi polisler katili yakalayamazlar. Şimdi bütün sinirlerim tepemde, Mayk. İkimiz de tehlikeli bir noktaya geldik. Daha da tehlikeli olabilir. Basın onun yararına çalışıyorsa, bana da çalışır. Damarıma basarsa, elimde koz olmalı.

—Peki ya Rainey? Onu bulabildin mi?

—Bulduk.

—Sahi mi?

—Sahi mi ne? Adamın kanunsuz iş yaptığı filan yok. Adada profesyonel boks maçları düzenliyor. Onu hiçbir şeyle suçlayamadık. Neden sordun ki?

Masanın üzerinde bir şişe içki vardı. İki bardağa doldurdum.

—O da bu işin içinde Pat. Nasıl bilmiyorum, ama o da var bu işte.

Sessizce kadeh tokuşturup içkileri başımıza diktik. İçki mideme kadar içimi yakarak indi. Pencerenin girintisine iliştim.

—Emil Perry'yi görmeye gittim, dedim. Rainey denen bu herif Perry'nin ödünü patlattı. Ben bile onu o kadar korkutamadım.Perry, Wheeler'in işleri kötü gittiği için intihar etmekten söz ettiğini söylemişti. Oysa, küçük bir araştırma, adamın tonla parası olduğunu gösterdi. Gel de çöz bu bilmeceyi bakalım.

Pat hafifçe ıslık çaldı. Onun düşüncelerini toparlamasını bekledim.

—Dinky Williams'ı hatırlıyor musun Pat?

—Anlat, dedi. Yüzünde yine o ciddi ifade belirmişti.

—Şimdi ne yapıyor, biliyor musun?

—Hayır.

—Peki, sana kentin tam ortasında bir kumarhane işletiyor desem, ne yapardın?

—Önce sana aklını kaçırdığını, bunun mümkün olamayacağını söyler, sonra devriyeleri gönderirdim.

—Öyleyse anlatmıyorum.

Elini öyle hızlı masaya vurdu ki, tablamdaki sigaram havaya fırladı.

—Bana baksana sen? Neyim ben ha? Atlatabileceğin acemi polislerden miyim? Hemen anlatmaya başla, haydi konuş!

Onun yine kızdığını görmek güzel şeydi. Koltuğuma oturdum. Pat'ın yüzü pancar gibi kızarmıştı.

—Bak Pat, sen mesleğine aşık bir polissin. İstemesen de görevlerine bağlı kalacaksın. Kalırsan da katili elinden kaçıracaksın.

Konuşmak için ağzını açtı, ama elimi sallayarak onu susturdum.

—Sus da dinle. Bana kalırsa bu işin içinde büyük işler var. Dinky ve Rainey var. Perry gibi adamlar da. Belki de bizim tanımadığımız daha niceleri... Evet, şu anda Dinky Williams izinsiz çarkları döndürüp, bar çalıştırarak cebini dolduruyor. Bunu sana söyledim, çünkü sana zarar gelmesini istemiyorum. Herkese ilan etmeye kalkışma. Eğer Dinky, kentin ortasında kumarhane çalıştırıyorsa, önemli birileri parsayı topluyor demektir. Böyle bir işin içine girmek ister misin?

—Hem de gözümü kırpmadan!

—Mesleğini tehlikeye atabilir misin?

—Yapacağım, dedi.

Sesi boğuk çıkmıştı.

—Beni dinle. Olayın perde arkasını öğrenmeye çalışıyorum. Bu işte beraberiz. Ya benim kurallarımla oynarız,

ya da sen burnunu pisliğe sokar, kendin ortaya çıkarmaya çalışırsın. Bu da kolay olmaz. Dinky rüşvet veriyorsa, hepsini kıskıvrak yakalarız, sadece Dinky'yi değil. Şimdi öt bakalım.

Eğer ruhsatım olsaydı, bunca laftan sonra onu o anda kaybetmiştim. Artık bir anlamı olmayan kapıdaki ismimden başka bir şeyim yoktu. Pat tiksinerek yüzüme baktı.

—Ne polisim ama ben! Şu halime bak! Cinayet Masası'ndan Yüzbaşı Pat! Başsavcı bu konuşmayı teybe almak için sağ kolunu verirdi. Pekâlâ müfettiş bey, emirlerinizi bekliyorum.

—İlk önce bir katil arıyoruz. Onu bulmak için Wheeler'in neden öldürüldüğünü bulmamız gerek. Clyde isminde birinin başını belaya sokmak üzere olduğunu düşünürsen, sonuca varırsın. İyi sonuçlar olmayacak bunlar, ama bizi hedefe götürecektir.

—Clyde kim?

—Dinky'nin yeni ismi. Kibarlaşmış bizim teres.

Pat sırıtmaya başlamıştı.

—Bu ismin kendisi bela Mayk. Birkaç kere duydum ben bu ismi. Mayk, sen çok akıllı bir hergelesin. Polis olmalıydın. Şimdiye kadar ya komiser olur, ya da öldürülürdün. Ama üzülme, yine de öldürülme şansın var.

—Bu akşamüstü neredeyse dünya değiştiriyordum.

—Tabii, nedeni şimdi anlaşıldı. Bu Clyde denilen adam bütün haydutları çevresine toplamış. Park cezasından cinayete kadar her şeyi hallediyor. İsmini söylemek yetiyor. Birisi hemen temizliğe başlıyor. Eski dostumuz Dinky bu sefer düzenini iyi kurmuş. Aynı adamdan söz ediyorsak, bütün ipler bu Clyde'ın elinde.

Pat çok sakindi. Hiç hoşuma gitmedi bu. Sorular soracaktım, alacağım cevaplardan korktum.

—Otele göz attın değil mi? diye sordum.

—Evet. O gece kimse kayda geçmemiş. Aynı gece pek az misafir kabul edilmiş. Hepsinin de görgü tanığı vardı.

Bir düzine sunturlu küfür savurdum. Pat söylediklerimi dinledikten sonra sırıttı.

—Yarın görüşelim mi Mayk?

—Oldu, görüşelim.

—Dükkân vitrinlerinden uzak dur.

Pat kapıyı vurarak çıktı. Oturup Velda'nın masanın üzerine bıraktığı resimlere bakmaya başladım. Marion Lester adındaki kız, kürklü mantosunun kıvrımları arasından kameraya gülüyordu. Sarhoş olmasına birkaç saat vardı. Çok sonra ölecek arkadaşım tarafından yatağına taşınmasına da öyle.

Bütün resimleri bir zarfa doldurup çekmeceye koydum. İçki şişesi hâlâ doluydu. Bitirmeden rahat edemeyecektim. Şişeyi boşalttıktan sonra, telefona uzanıp kibrit kutusunun arkasına yazdığım numarayı çevirdim.

Bir ses telefona cevap verdi.

—Merhaba Connie...ben Mayk, dedim.

—Çirkin sevgilim! Beni unuttun sanmıştım.

—Asla bebeğim. Ne yapıyorsun?

—Seni bekliyordum.

—Yarım saat daha bekleyebilir misin?

—Soyunacağım.

—Giyinsen iyi olur, çünkü dışarı çıkacağız.

—Ama kar yağıyor, diye sızlandı. Benim çizmem yok.

—Ben sen taşırım.

Çekmeceden bir avuç 45'lik mermiyi cebime doldurdum. Bu küçük önlem çok işime yarayabilirdi. Çıkmadan önce, çekmeceden resim dolu zarfı çıkardım. Son olarak da Velda'ya beni arayıp işlerin nasıl gittiğini bildirmesini yazdım.

Düşünceli park bekçisi arabamın lastiklerine zincir takmıştı. Fazladan bahşişi hak etmişti. Otoparktan çıkıp fırtınada ilerleyen arabalar konvoyuna katıldım.

*

* *

Connie elinde içki kadehiyle karşıladı beni. Şapkamı bile çıkarmaya fırsat bırakmadan, kadehi elime tutuşturdu.

—Kahramanım benim! Kar fırtınasında beni korumaya gelen cesur kahramanım!

İçki nefisti. Connie'yi yanağından öptüm. Beni içeri

alıp paltomu astı. Kahkahası kulağımda binlerce minik çıngırağın çınlamasına benziyordu. Connie ayaklarını altına alıp, karşımdaki koltuğa geçti. Uzanıp bir sigara yaktı.

—Nereye gidiyoruz bu gece?

—Katili arayacağız.

—Kim...biliyor musun?

Elindeki kibrit hafifçe titredi.

—Kuşkulanıyorum.

Connie'nin sesinde merak vardı. Sesi yumuşaktı.

—Kim?

—Beş, altı kişiden kuşkulanıyorum. İçlerinden biri katil. Ötekiler de suç ortağı.

—Mayk...nasıl yardım edebilirim? Yani bildiğim şeylerin belki bir anlamı vardır.

—Olabilir.

—Bu gece...buraya sırf bu yüzden mi geldin?

—Kendine güvenmiyorsun yavrum, dedim. Galiba pek aynaya baktığın yok. Yüzün sinema yıldızlarına taş çıkartır. Vücudun da öyle. Ben erkek olduğuma göre, bunlara kayıtsız kalamam. Cevabım evet. Bu gece buraya yalnız bunun için geldim. Senin yerine başkası olsaydı, yine gelirdim. Ama sen sen olduğun için, isteyerek geldim. Anladın mı?

Ayağa kalkıp yanıma geldi. Burnumun ucunu öptü. Sonra yine koltuğa yerleşti.

—Anlıyorum Mayk. Çok sevindim. Şimdi ne bilmek istiyorsun, sor bakalım.

—Bilmiyorum Connie. Ne sormam gerektiğini bile bilmiyorum. Kafam durdu.

—Ne istersen onu sor.

—Pekâlâ, işini seviyor musun?

—Hem de nasıl.

—Çok para kazanıyor musun?

—Çuvalla.

—Patronunu seviyor musun!

—Hangisini?

—Juno'yu.

Connie ellerini iki yana açtı.

—Juno benim işime hiç karışmaz. Çalışmamı görüp beğendi. Beni aradığında deliye dönmüştüm. Çünkü şansımın açıldığını anlamıştım. Şimdi bana uygun reklamları seçiyor. Anton da işin geri kalan bölümünü hallediyor.

—Juno çok para kazanıyor olmalı, dedim.

—Herhalde. Çok yüklü bir maaşı olduğu gibi, cömert müşterilerden de durmadan hediye alır. Anton'da da azıcık akıl olsaydı, adam olurdu.

—Anton'a ne olmuş?

—O sanatçı. İşi olduğu sürece para umurunda bile değil. Fotoğraf işini kimseye bırakmaz. Belki ajans onun için bu kadar başarılı.

—Anton evli mi?

—Anton mu?Güldürme beni. Elinden geçen kadınları bir düşün, ama hiçbiri kendini ona beğendiremez. Adam buz gibi soğuk. Bir Fransız için bundan daha utanç verici bir şey olamaz.

—Fransız mı?

Connie sigarasının dumanını savururken, başını salladı.

—Anton ile Juno arasındaki sırrı duymuştum. Juno onu Paris'te tanımış. Mahkemeyle başı derde girecekken tam zamanında buraya kaçırmış. Anton...galiba Nazilerin ve ailelerinin propaganda resimlerini çekmiş. Dediğim gibi, adamın aklı parada değil, varsa yoksa işinde...

—Çok ilginç, ama bana yaramaz. Bana Clyde'dan söz et.

—Clyde hakkında fazla bir şey bilmiyorum. Sadece yeraltı gangsterlerine benzediği için, her iki cinsin de ilgisini çekiyormuş.

—Stüdyodaki kızlarla arası nasıl?

—Dedikodular oluyor tabii. Yılbaşında, Noel'de filan herkese armağan verir. Bu arada birisine de hep pahalı armağanlar yollar. Tabii arkadaşlık pozlarında. Bildiğim tek şey, hiç kimse Bowery Inn gibi bir yere bu kadar uzun süre takılmamıştı. Müşteriler arasına sıradan insanlar girmeye başlayınca ne olacak, merak ediyorum.

—Ben de öyle. Bana bir iyilik et. Soruşturmaya başla. Müşterileri kimlermiş öğren. Kentte önemli olanlar var mı aralarında? Nasıl olsa seni davet ederler. Zaten ben seni götüremem. Clyde bundan hiç hoşlanmaz. O on hayranından en paralı olanını götür. Soruları sorarken dikkatli ol. Clyde'ın sana dokunmasını istemiyorum.

Arka cebimde kızların fotoğrafları vardı. Resimleri çıkardım. Connie yanıma geldi.

—Bu kızları tanıyor musun?

—Hepsi bizim "giyiniklerden". Neden sordun?

Marion Lester'in resmini seçip gösterdim.

—Bunu iyi tanıyor musun?

—Juno'nun kızlarından biri. Geçen yıl Stanton Stüdyo'dan geldi. Çok iyidir, ama kendini pek bir şey sanıyor. Haspanın burnu kaf dağında. Juno günün birinde onu sepetleyecek. Serserilik yapıyor, ajansa da müşteri kaybettirecek.

Connie resimleri karıştırdı. İçlerinden bir tanesini seçti. Resimdeki kızın üstünde şeffaf bir elbise vardı. Sosyetik tiplerdendi.

—Bu Rita Loring. İnanmayacaksın, ama tam otuz beşinde. Defiledeki erkeklerden biri korkunç paralar döküp, o gece yalnız kendisine modellik yapması için Rita'yı tuttu.

Öteki fotoğrafta üzerinde spor giysiler olan sempatik bir kız vardı.

—Bu da küçük Jean Trotter. İki gün önce nişanlandı. Hepimiz para toplayıp ona bir televizyon aldık. Tam reklam dizisinin ortasında işi bıraktığı için Anton küplere bindi. Juno onu zor yatıştırdı.

Resimleri cebime koydum. Vakit daha erkendi. Telefonun başına geçip, kendini dışarı çıkartacak birini bulmasını istedim. Hiç hoşuna gitmedi, ama beni kıskandırmak için kabul etti. Hayatımda onun kadar berbat baştan çıkartma yöntemleri kullanan kadın görmedim. Oturup sırıtmaya başladım. En sonunda kızdı, hıncını telefondaki adamdan aldı. Zaman kazanmak için onunla kent merkezindeki bir otelin lobisinde buluşa-

caktı.

Connie paltomu suratıma fırlattı. Kendisi de giyindi. Aşağı inince sözümü tuttum, onu kucağımda arabaya kadar taşıdım. Ayakları ıslanmadı, ama elbisesi rüzgârda uçuştu. Balık lokantasına gidip bir şeyler yiyip içtik. Biraz gevezelikten sonra onu adamla buluşacağı otelin önüne bıraktım. Ayrılırken de öptüm. Öfkesi geçmişti. Şimdi sıra kendime verdiğim sözleri tutmaya gelmişti. Bunlardan biri Rainey adındaki adamı bulmaktı. Broadway'de peşime biri düştü. İyice yavaşlayarak onu atlattım. Arabayı kenara çekip yakındaki bara daldım. Doğru telefon kulübesine girdim, on senti telefona yerleştirdim.

Üçüncü on senti attıktan sonra, Joe Gill banyo küvetinden çıkıp telefonu açtı.

—Mayk...kusura bakma, ama ben...

—Sen de ne biçim arkadaşsın. Bak, başın derde filan girmeyecek. Senden bana bir iyilik daha yapmanı istiyorum.

—Pekâlâ, diye içini çekti. Yine ne var?

—Emil Perry hakkında bilgi istiyorum. Bronx'da yaşıyor. Onun hakkında her şeyi öğren.

—Senin canın dert istiyor. Sosyal hayatını araştırırım. Ama parasal durumunu pek kurcalayamam. Biliyorsun, bu ülkede kanunlar var.

—Elbette. Ama kanunların da açık yönü vardır. Evine bile girmen gerekse, banka hesaplarını öğrenmeni istiyorum.

—Bana bak Mayk!

—Tabii evine girmen gerekmeyecek.

—Seninle tartışmanın yararı yok ki. Elimden geleni yapacağım. Ama artık birbirimize borçlu değiliz. Ve bana sakın iyilik yapıp, ödetmek zorunda bırakma.

—Telaşlanmayı bırak şimdi. Başın derde girerse, dostum başsavcıyla görüşür, her şeyi yoluna koyarım.

—Ben de bundan korkuyorum ya. Beni yine ara. Bir şeyler yapmaya çalışacağım.

—Oldu. İyi geceler, Joe.

Joe homurdanarak iyi geceler, dedi ve telefonu sura-

tıma kapattı. Gülerek telefon kulübesinden çıktım. Pek yakında Rainey'in Perry gibi bir kodamanı nasıl korkuttuğunu öğrenecektim.

* *

Globe gazetesinin rotatifleri, binayı sarsarak dönüyordu. Arka asansörden yukarı çıktım. Çocuklardan birine Ed Cooper'ı sordum. Camlı bir odayı işaret etti.

Ed, Globe gazetesinin spor bölümünün sorumlu müdürüydü. Kolay para kazananları ortaya çıkartmaya bayılırdı. Mesleğinde bilmediği bir şey varsa, zaten o konu bilinmeye değmezdi. Kapıyı açtım. Ed bir şeyler yazıyordu.

—Bir dakika Mayk, şimdi bitiyor, dedi.

Bizimki yine birinin başını yakmış olmalıydı. Yazıyı bitirdiğinde, yüzünde mutlu bir gülümseme belirdi.

—Anlat bakalım, Mayk. Bilet mi istiyorsun, bilgi mi?

—Bilgi. Güreş ve boks maçları düzenleyen Rainey adında eski bir haydut. Nerede ve kimleri dövüştürüyor.

—Adadaki Glenwood Mesken projesini biliyor musun?

Biliyordum. Savaştan dönen askerlerin kaldığı, kent içinde kent gibi bir yerdi orası. New York'tan bir saat uzaktaydı.

—Rainey birkaç ortakla beraber bu arenayı açtı. Güreş karşılaşmaları düzenliyorlar. Yaptıkları iş kokuyor tabii. Yine de arena tıklım tıklım doluyor. Son günlerde müşterek bahis çetelerinden birini kazandırmak için dövüşçülerin yenildiği dedikodusu çıktı. Orayı da listeme aldım.

—Çok iyi Ed. Bugünlerde Rainey denen adam da gazetelere geçecek zaten. Bir şey öğrenirsem seni de ararım.

Ed saatine baktı. Benimle kapıya kadar çıktı.

—Bu gece gösteri var. Hemen yola çıkarsan başına yetişirsin. Sana sözünü ettiğim o adamlar var ya, Rainey'in ortakları, çok acımasızlarmış. Kendine dikkat et de hırpalanma.

—Olur Ed, uyarın için teşekkürler.

*

* *

Glenwood Arena'ya vardığımda, içerdekilerin bağırış çağırışlarını duydum. Otoparkta boş yer kalmamıştı. Caddeye yakın bir yere, büyük bir ağacın yanına park ettim.

Birinci raundu kaçırmıştım. Ama oradaki serserilere bakılırsa, bir şey kaçırmış sayılmazdım. En arkadaki yer bana bir tekliğe patladı. Sigara dumanlarının arasından ringi zor görüyordum. Duvarlar nem içindeydi. Oturduğum yer ise tahta sıraydı.

Seyirciler, eğlenceye susamış, karşılığında para ödemeye hazır sıradan insanlardı. Enayiler evlerinde oturup televizyon seyretseler, daha iyi ederlerdi. Kapıya yakın oturup gözlerimin loşluğa alışmasını bekledim.

Dördüncü raundun sonuna doğru, herkes yerini almıştı. Altı raund ringte dans eden hafif sıkletler, peşlerinde menajerleri, yanımdan geçip gittiler. Yerimden fırlayıp peşlerine düştüm. Kocaman rutubetli bir odaya girdik. Odada ucuz metal dolaplar ve tahta sıralar vardı. Elleri bandajlı iki ağır sıklet oturmuş kâğıt oynuyorlardı. Yerlerde duştan akan sular vardı. Oda leş gibi ter ve rutubet kokuyordu.

Kahverengi çizgili elbiseli, puro içen hırbolardan birinin yanına gidip, dürttüm.

—Rainey nerede?

—Bürosunda herhalde. Bu gece birini getirdin mi?

—Yok, dedim. Benim çocuk grip oldu, yatıyor.

—Çok fena. Beş kuruş kazanamazsın.

—Yaa?

Ağzındaki puroyu soldan sağa geçirdi. Başka da soru sormadı. Ben de çıkıp Rainey'in bürosunu aramaya başladım. Holün sonundaki odaydı. İçerden radyo sesi geliyordu. Odanın başka bir kapısı olacak, hızla kapandığını duydum. Birisi yüksek sesle küfretmeye başladı. Başka biri çenesini kapatmasını söyledi. Küfürler durdu. Mırıltılardan sonra, kapı yine hızla kapandı.

Beş dakika kapının önünde durup radyodaki boks

maçını dinledim. Maç bitip radyo kapanınca, içeri girdim.

Rainey masanın başına geçmiş, makbuzları sayıyor, küçük bir deftere gecenin hasılatını kaydediyordu. Elim kapı tokmağındaydı. Kapıyı sessizce kapadım. Tokmağın altındaki sürgüyü de çektim.

Rainey paraları yüksek sesle saymamış olsa, içeri girdiğimi duyacaktı. Beş bine vardığını duyar duymaz atıldım.

—İşler tıkırında ha?

—Kapa çeneni, dedi ve saymaya devam etti.

—Rainey, dedim.

Beşlikleri sayan parmakları birden durdu. Yavaş yavaş başını çevirip omuzunun üzerinden bana baktı. Omuzundaki vatka, yüzünün yarısını saklıyordu. Rainey'in suratını mavi bir arabanın arka penceresine yerleştirmeye çalıştım. Uymadı. Zaten umurumda da değildi.

Rainey'den tiksinmek çok kolaydı. Yüzünde korku, sertlik ve nefret birbirine karışmıştı. Alaycı yüz ifadesi onda tik halini almıştı. Yarı kapalı göz kapaklarının altındaki gözler buz gibi mermer parçalarıydı.

Rainey zorlu birine benziyordu.

Kapıya yaslanıp elimi cebime soktum, bizim emektar 45'liği tuttum. Ceketimin dışından bile cebimde ne olduğu anlaşılıyordu. Herhalde Rainey cebimde tabanca bulunduğuna ihtimal vermedi. Masanın altına doğru uzandı.

Tabancanın kabzasını kapıya vurdum. Rainey'in yüzü değişiverdi.

—Beni hatırladın mı, Rainey?

Bir şey söylemedi. Blöf yaptım.

—Eşek gibi hatırlarsın... Bugün beni Broadway'de gördün. Vitrinin önünde duruyordum. Kötü nişan aldın, Rainey.

Rainey'in ağzı bir karış açıldı. Çekmeceye uzanıp tabancayı aldım.

—Mayk Hammer! Sen aklını mı kaçırdın?

Masanın kenarına oturup paraları yere süpürdüm elimin tersiyle. Rainey bir bana, bir paralara baktı.

—Buradan atılmadan çabuk defol, diye horozlandı.

Rainey'in tabancasını yanlamasına yanağına dayadım, tetiği çektim. Tabancanın horozu yanağını ortadan ikiye ayırdı. Yanağın alt kısmı sallanmaya başladı. Çenesinden kanlar akıyordu.

—Bir şey unuttun Rainey. Benim bu gibi palavralara karnımın tok olduğunu. Bu pis meslekte bunca yıldır nasıl hayatta kalabildiğimi unuttun... Sonra başka şeyler de var. Sırf yüzlerindeki ifadenin değiştiğini görmek için şakaklarına namlu dayayıp adam öldürdüğümü de unuttun galiba?

Korkmuştu, ama yine de blöf yaptı.

—Neden şimdi aynı şeyi denemiyorsun? Belki ruhsatsız, tetik çekmenin tadı başkadır, denesene ha? Haydi!

Tam gülmeye başlamışken, tetiği çekip bu kez bacağından vurdum. "Ah, yandım!", diye inledi. Tabancayı hafifçe kaldırdım. Şimdi küçük, yuvarlak deliğe bakıyordu. Onu cehenneme yollayacak bilete.

Garip sesler çıkararak yerdeki paralara doğru eğildi. Tabancayı masanın üzerine fırlattım.

—Emil Perry adında biri var. Eğer bir daha onun yanına yaklaşırsan, kurşunu gömleğinle pantolonunun birleştiği yere yersin.

Keşke kendi sesime o kadar hayran olmasaydım. Keşke öteki kapıyı da kilitleseydim ve daha bir yığın önemli şeyi yapmış olsaydım da o sesi hiç duymasaydım.

—Ağır ol bakalım, bitirim... Dur bakalım biraz...

İnce, uzun boylu biri, konuşamayacak durumda olan Rainey'e bakarken öteki sırtıma namluyu dayadı.

—Vurulmuş! İtoğlu it! Bunu sana pahalıya ödeteceğiz. Kimsin sen? Cevap ver!

Elinin tersiyle ağzıma vurdu. Masanın kenarında oturuyorum, yeri boyladım.

Sırtımdaki namluyu tutan, tabancayı bütün gücüyle omuzuma vurdu. Önüme geçip durdu. Poğaça suratlı, ufak tefek biriydi.

—Bunu bana bırak Artie. Bu iriyarı oğlanlar tam benim dişime göredir.

Rainey yine inledi. Ben yavaş yavaş ayağa kalkmaya

çalıştım.

—Ver tabancayı...ver, dedi Rainey. Bırak işini ben bitireyim. Tanrı cezanı versin. Ver şu tabancayı bana!

Zayıf olanı, kollarını Rainey'in beline dolayıp ayağa kaldırdı. Bana doğru getirdi.

Elinde tabanca olan sırıtarak bana doğru bir adım attı. Oldukça yakındaydı. Tam tetiği çekecekken, bütün gücümle eline vurdum. Tabanca fırlayıp yere düştü. Bu arada bacaklarının arasına bir tekme savurdum. Çuval gibi yere serildi.

Zayıf adam Rainey'i bırakıp yerdeki tabancayı almaya çalıştı. Silahı doğrultup onu da bacağından vurdum.

Bu kadarı Rainey'e yetmişti. Bacağındaki deliği unutup geri geri koltuğa gitti, oturdu. Ellerini havaya kaldırdı.

—Birisi bana sizin zorlu kabadayılar olduğunuzu söylemişti. Beni düş kırıklığına uğrattınız. Sana Emil Perry hakkında söylediklerimi unutma, dedim.

Bacağında delik olan diğeri doktor çağırmam için yalvardı. Kendin çağır, dedim. On dolarlık destenin üzerine bastım. Ayakkabımın altında paramparça oldular. Kapıyı açıp üç zorlu kabadayıya baktım, güldüm.

—Doktor o kurşun yaralarını rapor edecektir. Bari adama savaştan kalma tabancayı temizlerken yaralandığınızı söyleyin.

Rainey inleyerek masanın üzerindeki telefona uzandı. Kapıyı kapatırken ıslık çalıyordum. Zamanımı boşa harcamıştım.

Yeterince konuşulmuştu. Asıl eğlence şimdi başlıyordu.

VIII. BÖLÜM

Joe aradığında yatıyordum. Saati on bir buçuğa kurmuştum. Çalmasına beş dakika vardı. Uykulu uykulu merhaba, dedim. Uyanıp, kendisini dinlememi söyledi.

—Ben uyanığım, dedim. Anlat bakalım.

—Nasıl başardığımı sorma. Bir hayli uğraştım, ama sonunda öğrendim. Emil Perry'nin birkaç ticari hesabı, karısı için bir çek hesabı ve yüklüce birikmiş parası var. Kendi kişisel hesabı dışında, hepsi düzenliydi. Altı ay önce hesabından beş bin dolar çekmiş. Bu birincisiymiş. Sonra her ay aynı miktarı çekmeye devam etmiş. Dün, geriye birkaç yüz dolar bırakıp hepsini çekmiş. Toplam yirmi bin dolar.

—Nereye gitmiş bu paralar?

—Özel hayatını araştırmak tahminimden daha zor oldu. Çok sevdiği bir ailesi var. Ama kadınlarla da düşüp kalkıyor. İkisini yan yana koy, ortaya ne çıkar?

—Şantaj, dedim.

—Hepsi bu kadar. Şimdi benimle işin bittiyse, dilerim bundan böyle birbirimizi asla görmeyiz. Sakın bana iyilik yapayım deme, Mayk. Duydun mu?

—Duydum. Teşekkürler dostum, tekrar teşekkürler.

Yatakta yatamazdım. Kalkıp bir duş aldım. Tıraş olup dişlerimi fırçaladıktan sonra dışarı çıktım. Kahvaltı ettim. Küçük şişko Emil'in Rainey'den ödü kopuyordu ve Emil bankadan yüklü paralar çekiyordu. Rainey'in arena için paraya ihtiyacı vardı tabii.

45'lik hâlâ ceketimin cebindeydi. Asansöre doğru yürürken, kalçama vuruyordu. Garajdan çıkıp Bronx'a doğru ilerlemeye başladım.

*

* *

Bu sefer o hantal araba yoktu. İki kere evin çevresinde döndüm. Üst katın pencereleri sıkı sıkı kapanmıştı. Ev boş olmalıydı. Arabayı köşeye park ettim.

Üç kere ağır, bronz tokmakla kapıya vurdum. Sonuç alamayınca tekmeledim. Bisikletli bir çocuk beni görüp seslendi.

—Evde yoklar, bayım. Dün akşam arabaya bir sürü eşya doldurup gittiler. Bu sabah da hizmetçiler gitti.

—Teşekkürler oğlum. İnsanın gözünü açık tutması iyidir, diyerek ufaklığa bir yirmi beş sent tosladım.

Velet bisikletinin kornasını çala çala uzaklaştı. Yoldan eve doğru yürüdüm. Binayı bodur ağaçlar çevreliyordu. Aralarından geçmeye çalışırken, ayakkabılarıma kar ve çamur doldu. İki kere durup çevreme bakındım. Polis çağırmaya hazır meraklı komşular olabilirdi. Bütün pencereleri yokladım. Hiçbirini açamadım.

Canı cehenneme, dedim. Yerden aldığım taşı pencereye fırlattım. Cam parçalarını çerçeveden çıkardıktan sonra, içeri girdim.

Eşyaların üzerine çarşaf örtülmüştü, kapılar kapalıydı. Işıklar yanmıyor, telefon çalışmıyordu. Bulunduğum yer bir çeşit çalışma odasıydı. Köşede bir dikiş makinesi vardı.

Odadan bir hole çıkılıyordu. Tek tek bütün odaların kapılarını açıp kapadım. Her şey yerli yerindeydi. Her seferinde daha çok sinirleniyordum.

Hol, evin girişine açılıyordu. Duvardaki küçük pencereden mutfağı gördüm. Diğer tarafta halı kaplı merdivenlerle yukarı çıkılıyordu.

İkinci katta da her oda kapalıydı. Son kapı, evin cephesine bakıyordu ve kilitliydi.

Tokmağın iki yerinden, hem üstünden hem de altından kilitlenmişti. O lanet olası kilitleri tam bir saatte açabil-

dim.

Odaya hiç ışık girmiyordu. Kibrit yakıp bakınca anladım. Pencerelerde siyah perdeler vardı. Dışardan içeriyi kimsenin göremeyeceğini düşünüp, perdeleri açtım.

Emil Perry'nin özel odasındaydım. Duvarlarda solmuş resimler asılıydı.Bir duvarın önünde eski bir divan vardı. Masanın yanında, iki çekmeceli dosya dolabı gözüme ilişti. Çekmeceleri açıp kapadım. İçlerinde sigorta poliçeleri, evraklar, özel ve işiyle ilgili mektuplar vardı. Yavaş yavaş bütün odayı aramaya başladım.

Hiçbir bok bulamadım.

Ama şöminenin içinde bazı kâğıtlar gözüme ilişti. Hepsi küle dönüşmüştü. İyi yakmışlardı kâğıtları doğrusu. Tek bir harf ya da beyaz kâğıt görünmüyordu.

Kendi kendime küfrederek dosya dolabının çekmecesinden Perry'nin karısına ait sigorta poliçesini aldım. Poliçeyi kürek gibi kullanarak şöminedeki külleri bir zarfa koydum. Sonra zarfı kapatıp, poliçeyi çekmeceye bıraktım.

Dışarı çıkmadan önce, her şeyi bulduğum gibi bırakmaya çalıştım. Çift kilidi kilitleyip odadan çıktım.

Geldiğim yoldan evden çıktım. Bahçedeki izlerimi kapatmaya çalıştım. Külüstüre bindiğimde, kendimi fena hissetmiyordum. Kontak anahtarını çevirip Manhattan'a doğru yola koyuldum.

Elli Dokuzuncu Cadde'de Calway Ticaret'i aradım. Onlardan Emil Perry'nin iş telefonunu aldım. Bay Perry' nin ofisini istedim.

—Bay Perry'nin bürosu, dedi bir ses.

—Bay Perry ile görüşmek istiyorum.

—Özür dilerim, Bay Perry kent dışında. Size yardım edebilir miyim?

—Bay Perry bir takım golf sopası ısmarlamıştı. Bugün eve teslime gittik, kimse yoktu.

—Anlıyorum. Bay Perry kentten çok acele ayrıldı, adres de bırakmadı. Ne zaman geleceğini bilmiyoruz. Paketi tutabilir misiniz acaba?

—Olur, diye palavra attım.

Külüstüre atlayıp hiç durmadan doğru büroma gittim. Bana bir pusu kurulmuştu. Bodrum katından binaya girmemiş olsaydım, sürpriz olacaktı bu pusu. Ben asansöre binince, asansörcü çocuk birden aracı işletti, bana sinirli sinirli baktı.

—Neyin var senin? diye sordum.

—Belki size söylememem gerek, Bay Hammer. Biraz önce birkaç polis büronuza çıktı. İriyarı adamlardı. İkisi de lobide.

Hemen asansörden indim.

—Yazıhanemde biri var mı?

—Evet. Yanınızda çalışan o güzel kız. Bir sorun mu var, Bay Hammer?

—Hem de bir sürü sorun var... Bak, beni gördüğünü unut. Sana borcumu sonra öderim.

—Tabii, Bay Hammer.

Duvardaki telefona yürüyüp, kendi numaramı çevirdim. Hem Velda'nın telefonu, hem de paralel aynı anda açıldı. Velda'nın "günaydın" diyen sesi çok sinirliydi. Telefona mendil koyup konuştum.

—Bay Hammer, lütfen.

—Kendisi henüz gelmedi. Bir mesajınız var mı?

—Evet. Bir saat sonra benimle Cashmore Bar'da buluşacaktı. Birkaç dakika geç kalacağım. Sizi ararsa lütfen bildirin.

—Olur, dedi Velda alaycı bir sesle. Kendisine söylerim.

Telefonun yanında on dakika bekledim. Bir daha numarayı çevirdim.

—Gelebilirsin artık Mayk, dedi Velda. Gittiler. Brooklyn buradan çok uzakta.

İçeri girdiğimde, Velda bacaklarını masaya dayamış, tırnaklarını törpülüyordu.

—Tıpkı senin yaptığın gibi yapıyorum, Mayk.

—Ama ben bacaklarımı gösteren elbiseler giymiyorum.

Velda, yüzü kıpkırmızı hemen bacaklarını yere indirdi.

—Ne istiyorlarmış? diye sordum.

—Seni. Senin birini vurduğunu sanıyorlarmış. Başsavcıdan geliyorlarmış. Başka bir şey söylemediler.

Şapkamı masanın üzerine fırlatıp küfür etmeye başladım. Öfkeden köpürüyordum.

—Kötü mü...Mayk?

—Gün geçtikçe işler sarpa sarıyor. Bana Pat'ı bul.

Velda telefon numarasını çevirirken, ben de dolaptan bir şişe viski ile iki bardak çıkardım. Bardakları doldurduktan sonra, Velda telefonu uzattı. Sesimin düzgün çıkmasına çalıştım, ama çok öfkeliydim, beceremedim.

—Benim Pat. Başsavcının çocukları az önce beni ziyaret ettiler.

Pat şaşırmıştı.

—Öyleyse, sen orada ne arıyorsun?

—Ben burada değildim. Durumdan gıcık kapıp onları Brooklyn'e gönderdim. Neler oluyor?

—Başın dertte Mayk. Başsavcı senin yakalanman için her yere emir verdi. Dün gece adada vuruşmalar olmuş. Birinin adı Rainey.

—Hiç yabancı gelmiyor bu isim. Beni gören olmuş mu?

—Rainey'i tehdit ettiğini duymuşlar. Seni boks maçı sırasında da görmüşler.

—Bütün bunları Rainey mi söyledi?

—Nasıl söylesin? Rainey öldü.

—Ne!

—Mayk...onu sen mi vurdun?

—Deli misin babalık! Birazdan caddedeki barda olacağım. Beni orada bul lütfen. Seninle konuşmam gerek.

—Bir saat sonra orada olabilirim. Sahi, dün gece sen neredeydin?

—Evde. Derin bir uykuya dalmıştım.

—Kanıtlayabilir misin?

—Hayır.

—Pekâlâ. Görüşürüz.

Ben konuşurken, Velda iki bardağı da boşaltmıştı. Tekrar doldurdu.

—Rainey ölmüş, dedim. Onu ben öldürmedim, ama

keşke öldürseydim.

Velda dudağını ısırdı.

—Anlamıştım zaten. Başsavcı bunu sana yüklemek istiyor, değil mi?

—Tam üstüne bastın. Dün gece neler oldu?

—Biraz para kazandım. Clyde beni sarhoş etti, ve bir teklifte bulundu. İtiraz etmedim, sonra fikrimi değiştirdim. Bir yığın insanla tanıştım.

—Vaktini boşa harcamışsın.

—Hiç de değil. Bir alay güzel genç kadınla, itfaiyecilerin katıldığı bir parti vardı. Anton Lipsek partinin gülüydü. Herkesi evine davet etti. Ben de gitmek istedim, ama Clyde işinin başından ayrılamayacağını söyledi. Bizim gibi bir başka çift daha gitmedi. Çünkü çocuk rulette kazanıyordu, masa başından ayrılmak istemedi. Yanında, geçen gece birlikte gittiğin kız vardı.

Sırıttım.

—Connie mi?

—Adı Connie mi? diye buz gibi bir sesle sordu.

Başımı salladım.

—Anton ile giden kızlardan ikisi, Connie'nin iş arkadaşıydılar. Aralarında konuşurlarken duydum. Dün gece sen neredeydin?

—Rainey adında birini görmeye gittim.

Velda'nın yüzü bembeyaz oldu.

—Ama...ama sen Pat'a dedin ki...

—Biliyorum. Ama onu ben öldürmedim. Sadece bacağından vurdum. Katil gene bana oyun oynadı. Ben çıktıktan sonra Rainey'in işini bitirdi. Nasıl olsa ayrıntıları sonra öğreneceğim. Dün gece Clyde ile saat kaçta buluştun?

—Beni on ikiye kadar bekletti. İşi olduğunu söyledi. Atlattı beni Mayk. Hem de sen bana o kadar güzel olduğumu söylediğin halde.

Ağzıma bir sigara iliştirip yakarken, Velda'nın gözlerinin içine baktım. Kibrit parmaklarımı yaktı.

—Tabii, o da sen beklerken gidip Rainey'i öldürdü ve geri geldi!

Velda'nın gözleri iri iri açıldı, yutkundu.

—Olamaz Mayk...hayır! Ben...ben hemen ardından onunla beraber...

—Dinky gözünü kırpmadan adam öldürür. Hiç belli de olmaz. O alışıktır böyle işlere.

Şapkamı alıp düzelttim.

—Polis ararsa, onları atlatmaya bak. Pat'tan söz etme. Başsavcı yanlarındaysa, benim için ona küfret. Sonra dönerim.

Kapıdan çıktığımda hiçbir yere gidemeyeceğimi anladım. Kapının önünde iki iriyarı polis bekliyordu.

—İyi ki biz burada kalmışız, dedi biri. Bizimkiler Brooklyn'den dönünce çok kızacaklar.

—Tutuklama emrinizi görelim bakalım, dedim.

Gösterdiler.

—Haydi gidelim Hammer, dedi biri. Suratını dağıtmamızı istemiyorsan numara yapmazsın, anlaştık mı?

Omuz silkerek onlarla birlikte yürüdüm. Aşağıda bir devriye arabası vardı. Her iki yanımda birer polis, arkaya geçip oturdum. Hiçbiri konuşmuyordu. Sigara çıkarmaya kalkınca, biri elime vurdu. Cebinde üç tane puro vardı. Purolara uzanır gibi yaptım, dirseğime vurdu. Yüzüme pis pis baktı. Ben ondan daha pis baktım.

*

* *

Başsavcı benim için bürosunu hazırlatmıştı. Kapıda üniformalı bir polis duruyordu. İki dedektif beni içeri soktu, yüksek arkalı bir koltuğa oturttuktan sonra iki yanıma geçip durdular. Başsavcı sevinçten neredeyse zil takıp oynayacaktı.

—Tutuklu muyum?

—Öyle görünmüyor mu?

—Hem öyle, hem değil.

—Tutuklandın, dedi. Cinayet suçundan.

—Telefon etmek istiyorum.

Başsavcı sırıttı.

—Elbette. Sakın durma. Senin avukatınla seve seve konuşurum. Dün gece evde olduğunu söylerken sesini

duymak istiyorum. O zaman bütün binadakileri buraya getirteceğim. Zaten komşuların dün gece senin evden hiç ses gelmediğine çoktan yemin ettiler bile.

Telefonu alıp dışarı bir hat istedim. Pat ile buluşacağımız barı aradım.

—Flynn, ben Mayk Hammer. Orada benim dün gece nerede olduğumu bilen biri var. Söyle başsavcının bürosuna gelsin.

İrlandalı barmen mesajı yüksek sesle barda bağırırken, telefonu kapadım. Başsavcı bacak bacak üstüne atmış, bacağını ileri geri sallıyordu.

—Bu hafta içinde ruhsatımı geri istiyorum, dedim. Bir özür mektubuyla birlikte. Yoksa gelecek seçimleri kazanamazsın.

Polislerden biri enseme bir tokat indirdi.

—Ne arsız herif bu yahu!

Başsavcı nihayet kendini konuşmak zorunda hissetti. Sözler ağzından zorla çıkıyordu.

—Yanılıyorsam, yanıldığımı söyleyin Bay Hammer. Dün gece Glenwood Arena'daydınız. Rainey denilen bu adamla tartıştınız. İki kişi sizi tarif etti ve resminizden tanıdı. Siz kapıyı açtığınız zaman hepsi bürodaydılar. Onlara ateş ettiniz. Biri bacağından vuruldu. Rainey bacağından ve başından vuruldu. Doğru mu?

—Silah nerede?

—Herhalde ortadan kaldırmışsınızdır.

—O tanıkları mahkemeye çıkarınca ne olacak? Bana kalırsa pek kötü tanıklar bunlar. Heriflerde hiç meymenet yok.

—Sizin gibi düşünmüyorum. Bakalım kim size arka çıkacak. Ben asıl onu bekliyorum.

Cevap vermeme gerek yoktu. Pat içeri girdi. Dudaklarının çevresi griydi. Başsavcının yüzünü görünce, gözleri parladı. Emrindeki polislerle konuşur gibi, başsavcıyla konuşmaya başladı.

—Dün gece onunla beraberdim. Eğer bu işi halletmesi gereken bölüme bıraksaydınız, gerçeği daha çabuk öğrenirdiniz. Dokuzda evine gitti, sabah dörde kadar kâğıt

oynadık.

Başsavcının kanı beynine sıçramış, masayı tutan ellerinde damarlar fırlamıştı.

—İçeri nasıl girdiniz?

—Arka taraftan. Sokağa park edip binaların arasından yürüdük.

—Bu adamın evinde ne vardı ki, oraya gittin?

—Sizi hiç ilgilendirmez. Kâğıt oynadık ve sizden söz ettik. Mayk hakkınızda pek kötü şeyler duymuş. Kayda geçmesi için, duyduklarımı tekrar edeyim mi?

Başsavcının bir yerine inme inecekti.

—Bırak şimdi, dedi nefes nefese.

—Meymenetsiz tanıklar derken bunu kastetmiştim bayım, dedim. Herhalde artık serbestim.

—Defol buradan. Sen de Yüzbaşı Chambers. Seninle bu konuyu sonra görüşeceğiz.

Ayağa kalkıp sigara paketimi çıkardım. Cebinde purosu olan polis pis pis beni süzdü. Başsavcıya dönerek bütün dişlerimi göstererek güldüm.

—Ruhsatımı unutma. Sana hafta sonuna kadar mühlet veriyorum, dedim.

Başsavcı kendini koltuğuna attı.

Pat'ın peşinden aşağı indim. Arabasına binip on dakika tur attık. En sonunda Pat mırıldandı.

—Bu işi nasıl beceriyorsun, hayret ediyorum.

—Neyi?

—Başına bu kadar çok bela sarmayı.

Ona ilk barın önünde durmasını söyledim. Trafiğin arasından öyle bir sıyrıldı ki, onun da sert bir içkiye ihtiyacı olduğunu anladım.

Barda telefona gidip Globe gazetesini aradım. Ed'i istedim.

—Ben Mayk, Ed. Senden bana bir iyilik etmeni isteyeceğim. Rainey dün gece öldürüldü.

—Evet. Bir de bana bir şeyler olursa arayacağını söylemiştin. Bütün gün senin telefonunu bekledim.

—Bırak şimdi Ed. İşler sandığın gibi değil. O iti ben temizlemedim. Öldürüleceğini bilmiyordum.

—Öyle mi?

Sesinin tonundan bana inanmadığı belliydi.

—Öyle. Dinle beni... Rainey'e olanlar bir şey değil. Şimdi senin yapabileceğin iki şey var. Ya başsavcıya telefon açar dün gece olacakları benim önceden söylediğimi anlatırsın. Ya da çeneni kapar oturur, bombayı patlattığımızda kendi payına düşeni alırsın. Ne yapmayı düşünüyorsun?

Ed güldü. Tipik bir gazeteci gülüşüydü bu.

—Bekleyeceğim Mayk. Başsavcıyı arayabilirim, ama bekleyeceğim. Rainey'in iki ortağı kimdi biliyor musun?

—Anlat.

—Petey Cassandro ve George Hamilton. Detroit'te ün salmışlar. Zorlu herifler.

—Ben öyle düşünmüyorum.

—Tabii düşünmezsin... Mayk, ben bekleyeceğim. Polisten iş çıkarmayalı yıllar olmuştu.

Pat ne yaptığımı bilmek istedi, ona büromu aradığımı söyleyip içkimi yudumlamaya başladım. Pat önündekini bitirmişti. Düşünüyordu. Endişeliydi. Sırtına vurdum.

—Haydi somurtmayı bırak artık. Sonunda başsavcıya tükürdüğünü yalattın. Kendini şu anda çok iyi hissetmen gerek.

Pat benim gibi düşünmüyordu.

—Benim polis yanım ağır basıyor, Mayk. Yalan söylemekten hoşlanmıyorum. Ortada bir dolap sezmesem, seni kurtarmazdım. Başsavcı seni içeri tıkmak için elinden geleni yapıyor. Ben olmasam bütün geceyi yatağında geçirdiğini nasıl kanıtlayacaktın be adam? Mahkemede adama budala derler.

—Kanıtlayamazdım dostum, dedim.

Ne dediğimi anlayınca, Pat az kalsın kadehi elinden düşürüyordu. Yakama yapıştı.

—Söylediğin gibi evdeydin, değil mi?

—Hayır. Rainey adında birini görmeye gitmiştim. Üstelik onu vurdum.

Pat yakamı bıraktı. Yüzü bembeyazdı.

—Ulu Tanrım!

—Onu vurdum, ama başına ateş etmedim. O işi başkası yaptı. Seni bu işin içine sokmak hoşuma gitmiyor. Ama katili bulmamız gerek.

Pat yüzünü ovuşturdu. Yine de suratının rengi normale dönmedi. Bayılacak sandım. İçkisini bitirip bir tane daha söyledi. Elleri öyle titriyordu ki, bardağın içindeki buzları takırdatmadan içemedi.

—Bunu yapmamalıydın Mayk. Şimdi seni tutuklamak zorundayım. İşte bunu bana yapmayacaktın.

—Haydi, beni tutukla da bak gör neler oluyor. Başsavcı seni polis teşkilatından atsın. Yerine de beyinsizin tekini getirsin. Haydi, tutukla beni. Başsavcı gazetelerde boy gösterip kendi reklamını yaparken katil de elini kolunu sallayarak dolaşıp, suratımıza gülsün. Tanrı cezasını versin! Bu işin kokusu, ayyuka çıktı. Neden anlamak istemiyorsun?

Pat gözlerini kadehine eğmişti. Başını iki yana salladı.

—Emil Perry'yi görmeye gittim, dedim. Rainey oradaydı. Perry'nin Wheeler ile ilgisi var. Çünkü adamla merhabalaşmaktan öte yakınlığı olmadığı halde, intihar ettiğini söyledi. Üstelik bahaneler ileri sürdü. Perry her ay banka hesabından tam beş binlik çekiyormuş. Şantaj kokuyor bu. Haydi itiraf et! Etmeyeceksen, şimdi söyleyeceklerimi duyunca edeceksin. Dün Perry bankadan yirmi bin çekip ortadan kayboldu. Seyahat masrafları için değildi bu para. Şantajın kanıtını geri almak içindi. Evine gidip, şöminede bunları buldum.

Cebimdeki zarfı çıkarıp Pat'ın önüne attım.

—İşte, sana Rainey işinin nasıl başladığını anlattım. Perry'yi ilk görüşümde, kendisine Rainey ile aralarındakini öğrenip ortaya çıkaracağımı söyledim. Herif korkudan bayıldı. Hemen Rainey'i aradı. Delili satın almak istedi. Rainey kabul etti. Bu arada Rainey de boş durmadı. Broadway'in ortasında bana ateş etti. Beni öldürseydi, ortada tek tanık kalmayacaktı. Rainey'e bunları anlatmaya gittim. Korkutmak için bacağına bir delik açtım. Ortaklarından birini de vurdum.

Pat'ın beni dinlemediğini sanıyordum. Meğer dinliyor-

muş. Buz gibi bakışlarla yüzüme baktı.

—Öyleyse Rainey öteki kurşuna nasıl hedef oldu?

—Bırak sözümü bitireyim. Rainey bu işte tek başına çalışmıyordu. Herif o kadar akıllı değildi. Birisinden alıyordu emirleri. Ama kendi başına hareket etmeye kalkınca, onu temizlediler. Bu arada katil beni orada gördü, Rainey'i benim öldüreceğimi düşündü. Ben öldürmeyince, kendisi işini bitirdi.

Pat olanları gözünün önüne getirmeye çalışıyordu.

—Perde arkasında biri var Mayk. Kim?

—Kim olacak? Clyde tabii. Henüz Clyde ile Rainey arasında bağ kuramadık. Bahse girerim, Clyde'ın sayısız adamından biriydi o.

—Olabilir. Rainey'in başındaki ve bacağındaki kurşunlar aynı silahtan çıkmıştı.

—Diğerindeki kurşunlar farklı olmalı. Onu arkadaşının silahıyla vurdum. Rainey'i de kendi silahıyla.

—Bilmiyorum. Mermi bacağını delip geçmiş. Boş kovanı bulamadılar.

—Onu ben vurdum. Biliyorum. İkisini de vurdum, silahları masanın üzerine bıraktım.

Barmen içkilerimizi tazeledi. Aramıza fırlattığı fıstıkları atıştırmaya başladık.

—Sana orada olanları anlatayım, Mayk. Vurulmayan adam, ortağını dışarı sürükleyip yardım çağırdı. Fakat kimseyi bulamadı. Rainey'i öldü sanıyordu, olduğu yerde bıraktı. Arkadaşını arabaya atıp Glenwood'da doktora götürdü. Oradan polisleri aradı. Seni tarif etti, resminden tanıdı.

—Olabilir. Ama bir yeri atladın. Ben çıktıktan sonra içeri katil girdi. Ya o iki herifi tehdit etti, ya da para yedirdi. Her ikisinin de Detroit polisinde kayıtları var. Biri silahlıydı. Tutuklanmak hiç işlerine gelmezdi.

—Başsavcıda yeminli ifadeleri var.

—Onların yeminli ifadeleri ne işe yarar? İkisi de haydut.

—Mahkemede işler başka türlü yürür Mayk.

Pat düşünmeye başladı. Bir süre sonra, ona ne yapmak

istediğini sordum.

—O ikisini yakalatacağım. Neler olduğunu öğreneceğim.

Hayretle yüzüne bakıp kahkahayı bastım.

—Şaka mı ediyorsun Pat? Olanlardan sonra hâlâ buralarda kalacaklarını mı sandın?

—Biri bacağından yaralandı. Ne olursa olsun, peşlerine adam takacağım.

—Bulacağını hiç sanmam, ama bulursan iyi olur. Bana ateş ettikleri kurşunları buldun mu?

Pat birden heyecanlandı.

—Seninle onu konuşacaktım. İkisi de 38'lik özel mermilerdi. Ama ayrı ayrı silahlardan atılmışlar. Anlaşılan birden fazla adam seni ortadan kaldırmak istiyor.

—Tahmin etmiştim, Pat. İşin ucu gene gelip Rainey ile Clyde'a dayanıyor. Perry'nin yanından ayrıldıktan sonra, Rainey'i aramış olmalı. Çünkü birisi bütün gün beni izledi. Yalnız kalıp iyi bir hedef oluşturunca da bana ateş etti.

—Bunun Clyde ile ne ilgisi var?

—Kafanı çalıştır, Pat. Eğer Rainey, Clyde'dan emir aldıysa, belki Clyde onu kontrol etmek için peşinde dolaşıyordu.

—Sana ikinci ateş eden Clyde idi, demek istiyorsun. Cinayeti derleyip toparladın, paket ettin. Bir olayın resmi eksik.

—Arabadakinin yüzünü göremedim. Ama bir erkekti. Beni yine vurmaya çalışacaktır.

İçkilerimizi bitirdikten sonra, sandviç söyledik. Ardından birer içki daha yuvarladık. Pat'a bir sigara uzattım. Sigaralarımızı yakıp dumanı barın arkasındaki aynaya doğru savurduk.

—Başsavcıya kim baskı yapıyor Pat?

—Bu soruyu ne zaman soracaksın, diye merak ediyordum. Baskı garip yerlerden geldi. Birkaç kişi, katillerin sokaklarda dolaştığını, bir şeyler yapılmasını istediler. Glenwood'da çok nüfuzlu kişiler oturuyor. Sorgu sırasında bazıları oradaydı.

—Kimler?

—Biri Flatbush'da bir politik kulübün başkanı. Ulaştırma heyetinin yöneticisi de vardı. Birisi bir zamanlar senatör adayıymış. İki de çok önemli işadamı vardı. Adalete burunlarını sokacak kadar önemli adamlar.

—Clyde'ın yükseklerde tanıdıkları var.

—Daha da yükselecek Mayk. Dinky Willams hakkında araştırma yaptım. Pek bir şey bulamadım. Ama, adamın nüfuzlu tanıdıkları da var, serseri ve haydutlardan tanıdıkları da... Fakat artık küçük işlerle uğraşmadığı kesin.

İçkinin içindeki buzlara baktım.

—Demek öyle. Onun başına öyle bir dert açacağım ki, feleğini şaşıracak. Evet, Clyde ile küçük bir görüşme yapmanın zamanı geldi artık.

IX. BÖLÜM

O gece kafamdakileri gerçekleştiremedim. Büroma döndüğümde Velda gitmişti. Bıraktığı mesajda, Connie'yi aramamı söylüyordu. İmza yerine, ucundan kan damlayan bir hançer resmi çizmişti. Connie'nin telefon numarasını çevirdim.

—Mayk...öyle korktum ki!

—Neden?

—Dün gece neler oldu, Mayk? Kulüpteydim. Rainey ile senin hakkında konuşmalar geçti.

—Kim konuştu?

—Birileri adadaki maçlardan döndüler. Olanları anlattılar. Tam arkamda oturuyorlardı.

—Saat kaçtı?

—Bir hayli geç olmalıydı. Bilmiyorum Mayk... Öyle üzüldüm ki, Ralph'e beni eve götürmesini söyledim. Dayanamadım. Oh Mayk...

Connie hıçkırmaya başladı.

—Sakın yerinden kımıldama. Az sonra oraya geleceğim.

—Peki, ama çabuk ol.

Çabuk oldum. Kırmızı ışıklarda durmadan geçtim, iki kere arkamdan çalınan düdük sesleri duydum. Binanın asansörü hâlâ çalışmıyordu. Merdivenleri koşarak çıktım, kapıya vurdum.

Connie'nin ağlamaktan gözleri kıpkırmızı olmuştu. Kendini kollarıma attı. Ağladığı için yüzüne bakıp gül-

düm. Başını arkaya atıp gülümsedi.

—Şimdi çok daha iyiyim, dedi. Seni görmem gerekiyordu Mayk. Neden o kadar endişelendim bilmem. Ama elimde değildi işte.

—Belki sana erkek kardeşlerini hatırlattığım içindir.

—Sanmam.

Dudakları kırmızı ve yumuşaktı. Hafifçe öptüm. Ama daha fazlasını istiyordu.

—Kapıda olmaz yavrum, sonra dedikodu olur.

Kapıyı kapatıp içeri girdik. Oturma odasına yürüdüm. Peşimden gelip, dizimin dibine oturdu. Büyümek istemeyen bir çocuğa benziyordu.

—Dün gece çok kötü geçti Mayk. İçki içtik, dans ettik. Ralph kumarda bin dolar kazandı, sonra hepsini kaybetti. Anton ile gitmiş olsaydık, kaybetmeyecekti.

—Anton yine yalnız mıydı?

—Ayık olduğu sürece, evet. Sarhoş olunca kızların kalçalarına çimdik atmaya başladı. Kızın biri suratına bir tokat aşketti, görecektin. Kıza hak verdim ama, elbisesinin içine hiçbir şey giymemişti. Sonra Lillian Corbet'e asıldı.

—O da Anton'u tokatladı mı?

—Fransızca bilseydi tokatlardı. En sonunda sabrı taştı, haykırmaya başladı. Anton bu sefer Marion Lester'e sataştı. O aldırmadı tabii.

—Demek Marion da oradaydı.

—Dans pistinde kalça kıvırışlarını görecektin. Anton'un pestilini çıkardı. Halbuki Anton öyle kolay kolay yorulmaz. Sonra Anton herkesi evine davet etti. Kimbilir ne kadar eğlendiler.

—Peki sen ne yaptın?

—Biraz daha kumar oynadık biz. Hiç eğlenmedim. Ralph zaten kumara bayılıyor. Kazandığı paraları kaybedene kadar ben de oturup barmenle konuştum. Sonra masamıza dönüp birkaç kadeh şampanya içtik.

Connie başını kaldırıp yüzüme baktı.

—İşte o anda o adamlar geldi. Rainey ve senden söz ettiler. Birisi senin gazetelerde resmini gördüğünü, tam

böyle bir şey yapacak tipte olduğunu söyledi. Sonra sabaha kalmadan polisin seni yakalayacağına dair bahse girdiler.

—Bahsi kim kaybetti?

—Bilmiyorum. Dönüp bakmadım. Konuşulanları duymak çok asabımı bozdu. Midem bulanmaya başladı. Galiba ağladım. Ralph kendisinin kötü bir şey yaptığını sandı, benden özür dilemeye başladı. Beni eve götürmesini söyledim. Mayk...neden beni aramadın?

—Çok işim vardı şekerim. Polislerle uğraştım.

—Mayk onu sen öldürmedin değil mi?

—Hayır yavrum, sadece yaraladım. Onu başkası öldürdü. Oraya erken gittiniz. Clyde ne zaman geldi?

—Düşünüyorum da, geceyarısından sonra geldi.

—Nasıldı?

Connie kaşlarını çatıp, işaret parmağını ısırdı. Bana baktı.

—Galiba...sinirliydi biraz.

—Konuşan adamlarla Clyde ilgilendi mi?

—Duyduğunu sanmıyorum.

—Başka kim vardı orada Connie? Gözüne önemli gözüken biri var mıydı?

—Şaka mı ediyorsun? Oraya giden herkes önemlidir. Ya da önemli biriyle gidilir.

—Ama ben de gittim.

—Güzel bir fotomodel bütün parolalardan daha geçerlidir.

—Bir de içeri girmek için parola mı var?

—Eskiden arkadaki odalara girmek için vardı. Her odanın parolası ayrıydı. O küçük odaların hepsi ses geçirmez ve çelik kaplıdır.

Connie'nin yüzünü görebilmek için başını arkaya ittim.

—Bu kadar kısa zamanda çok şey öğrenmişsin. Oraya ilk kez benimle gittin.

—Benim de aklım ve zekâm var Mayk. Ralph kumar oynarken, ben barda oturup barmenle konuştum. Bana alarm ve kaçış sistemini anlattı. Baskın olursa alarm çal-

maya başlıyor ve duvardaki gizli kapılar açılıyormuş. Müşteriler hemen kaçıyormuş. Clyde çok akıllı değil mi?

—Çok da düşünceli. Gitmem gerek şekerim.

—Mayk! Hemen gitme lütfen.

—Bak, yapmam gereken bir yığın iş var. Bu kentte tabancalı biri geziyor. Bir daha tabancasını kullandığında, orada olmak istiyorum.

—Çok kötüsün Mayk. Halbuki ben de sana bir şey gösterecektim. Birazcık kalabilir misin?

—Herhalde kalabilirim.

Connie ayağa kalktı, hafifçe yanağımdan öptü, itip koltuğa oturttu.

—Yeni bir şirket için bir dizi reklam yapıyoruz. Boy boy renkli resimlerim mecmualarda çıkacak. İş bittikten sonra giysi benim olacak.

Connie geniş adımlarla yatak odasına girdi. Bütün bir sigarayı bitirene kadar, dışarı çıkmadı.

—Mayk...gel buraya.

Yatak odasının kapısını açıp, durdum. Vücuduma önce ateş bastı, sonra soğuk terler döktüm, yine ateş bastı. Connie'nin üzerinde hayatımda gördüğüm en ince, en şeffaf, beyaz kumaştan yere kadar bir gece elbisesi vardı. Ve içinde hiçbir şey yoktu.

Dönünce, elbise hışırdayarak bir bulut gibi havalandı. Bana bakan gözlerinde kelimelerle açıklanamayacak ifadeler vardı.

Elbisenin önü, aşağı kadar açıktı.

—Beni beğendin mi, Mayk?

İşaret parmağımla öne doğru gelmesini işaret ettim.

—Çıkar üzerindekini!

Omuzlarını silkmesi yetti. Elbise üzerinden kayıp yere düştü. Uzun uzun onu seyrettim. Connie, krem rengi etten oluşmuş bir heykeldi. Koyu renk gözleri ihtirasla parlıyordu. İnsanın uzanıp kucaklamak istediği bir heykel.

Heykelin kısık ve arzu dolu bir sesi vardı:

—Sana rahatlıkla aşık olabilirim, Mayk.

—Olma, dedim.

Connie dudaklarını aralayıp diliyle ıslattı.

—Neden?

—Zamanım yok.

Connie'yi omuzlarından tutup kendime çektim. Dudaklarını morartırcasına öptüm. Dili beni yaralamaya, gitmeme engel olmak için yaralamaya çalışan bir mızraktı.

Ama amacına ulaşmasına izin vermedim. Connie'yi ittim. Konuşmaya çalıştım. Sesimi kaybetmiştim.

İşte o yüzden arkamı dönüp yürüdüm. Connie'yi kapıda bir bulutun arasında çırılçıplak bıraktım.

—Aradığın kişiyi bulacaksın Mayk. Seni hiçbir şey durduramaz. Hiçbir şey.

Connie'nin sesi hâlâ boğuktu. Ama sesinde bir kahkaha, aynı zamanda da gurur vardı. Ben kapıyı kapatırken fısıldadı:

—Seni seviyorum, Mayk. Gerçekten seviyorum.

*

* *

Dışarda yine kar yağmaya başlamıştı. Rüzgâr olmadığı için, gökten yavaş yavaş süzülerek, kenti gafil avlamıştı.

Külüstüre binip silecekleri çalıştırdım. Camda biriken karı öfkeyle defetmelerini seyrettim. Hiç olmazsa kar yüzünden arabalar birbirlerine benziyorlardı. Elinde silah beni bekleyen biri varsa, arabamı ötekilerden kolay kolay ayırt edemeyecekti.

Düşündükçe çıldıracak gibi oluyordum. Silahsız gezmek hoşuma gitmiyordu. Evdeki dolabımda. 30 kalibrelik bir Luger vardı. Koltuğumun altındaki kılıfa tam oturacak bir silah.

Eve vardığımda, asansöre binmek yerine merdivenleri koşarak çıktım. Kapıyı açtığımda üzerimdeki paltoyu çıkarmadım. Elektrik düğmesini çevirdim, ışıklar yanmadı. Küfrederek el fenerini aradım.

İnsan bir odada yalnız olmadığını nasıl anlar? Hayvansal bir içgüdüyle insanı harekete geçiren, odadaki öteki kişiden yayılan enerji mi acaba? Elimi tam abajurun gövdesine atmıştım ki, onu hissettim ve boğazımdan çıkan

çığlığa engel olamadım.

Abajuru bütün gücümle karşıdaki duvara fırlattım. Lamba binlerce parçaya bölündü. İki kez boğuk bir patlama duydum.

Homurtuların geldiği yere doğru atıldım. Bir çift bacağa takıldım. Aniden çeneme inen yumruk beni boylu boyunca yere serdi. Dirseğimle saldırgana engel olmaya çalıştım.

Ayaklarım masaya takıldı. Masa yere devrildi. Üzerindeki iki vazo gürültüyle parçalandı. Tek elimle adamı ceketinden yakaladım. Boğa gibi güçlüydü, tutamadım. Aynı anda, manyakça bir öfkeyle yüzüme yumruğu indirdi. Yere serildim. Birden ışıklar yandı.

Ayağa kalkmam gerektiğini biliyordum. Kalkıp, sırtımdaki o şeyi atmam gerekti. Farketmeden onu yakaladım. Adam bir sandalyeye çarptı.

Ayağa fırladım. Ayaklarım abajurun kordonuna takıldı. Yüzükoyun yere serildim. Başım bir şeye çarptı. O anda katilin beni öldürmekle kaçmak arasında karar veremediğini anladım. Kapılar açılıp kapanmaya başladı. Kaçmaya karar vermişti. Gözlerimi kapatıp, karanlığı üzerime bir battaniye gibi çektim. Garip bir uyku bastırdı. Rüyamda sarı saçlar ve şeffaf beyaz elbiseler gördüm.

Üzerime eğilen adamın ciddi, yusyuvarlak yüzü ve komik şekillere giren bir ağzı vardı. Gülmeye başladım. Ciddi surattı, daha da ciddileşti. Komik ağzı çabuk çabuk açılıp kapanmaya başladı.

Bana ismimi ve günlerden ne gün olduğunu soruyordu. Birden kendimi toplayıp gülmeyi bıraktım, sorulara cevap verdim. Biraz gülümsedi.

—İyileşeceksin, dedi. Beni bayağı telaşlandırdın. Bayıldın.

Üzerime eğilen adam başka birine döndü.

Öteki ses, kafamın kırılmadığına üzüldüğünü belirtti. Sesi tanıdım. Birkaç dakika sonra yüzünü de gördüm. Başsavcıydı. Elleri cebinde, çevresindekilere başsavcı gibi görünmeye çalışıyordu.

Doğrulup oturdum. Seyirciler dışarı çıktılar. Ötekiler

kaldılar. Birinin üzerinde parlak düğmeli, lacivert bir üniforma vardı. İkisi kıyafetleri gereği puro içiyorlardı. Biri başsavcıydı tabii. Sonra Pat. Dostum. Boş olan tek koltuğa oturmuştu.

Başsavcı elini uzatıp avucundaki iki ezik mermi kovanını gösterdi.

—Bunları duvarda bulduk, Bay Hammer. Hemen bir açıklama bekliyorum,dedi.

Purolulardan biri ayağa kalkmama yardım etti. Şimdi daha iyi görüyordum. Hepsinin burunları ve yüzleri vardı. Önceden her şey bulanıktı. Başsavcı söyleyene kadar sırıttığımın farkında değildim.

—Ne var gülecek? Ben ortada komik bir şey göremiyorum.

—Sen göremezsin, senin mizah anlayışın yok!

Bu kadarı bizim parlak çocuk için fazlaydı. Yakamdan tuttuğu gibi burnunu suratıma dayadı. Başka zaman olsa, ona bir tekme atardım. Ama şimdi hareket bile edemiyordum.

Başımı çevirip yere tükürdüm.

—Çekil git. Ağzın leş gibi kokuyor, dedim.

Beni duvara fırlattı. Yüzü kireç gibiydi.

—Konuş!

—Evime giriş iznin nerede? Önce onu göster, sonra konuşalım. Günün birinde senin o poğaça suratını oyup oyup, kurdeleler yapacağım. Beş dakika sonra kendime gelirim. Bu arada evimden çekip git. Çömezlerini de al götür. Haydi çık buradan zıpır!

Başsavcı beni tekmeleyecekti ki, iki polis onu zor tuttu. Hayatımda bu kadar öfkeli adam görmemiştim. Her yanı zangır zangır titriyordu. Bir yerine inme insin diye dua ettim. Çabucak onu odadan çıkardılar. Pat'ın içerde kaldığını farketmediler bile.

—Sen hiç başına gelenlerden ders almayacaksın, dedi.

Cebimden bir sigara çıkarıp yaktım. Yavaş yavaş bir sandalyeye oturdum. Pat elleri kucağında sigarayı bitirmemi bekledi.

—Benimle konuşacak mısın, Mayk?

Ellerime baktım. Tırnaklarımdan biri kırılmıştı. Arasına bir kumaş parçası takılmıştı.

—Geldiğimde o buradaydı. İki kere bana ateş etti. Tutturamadı. Ben yere düştükten sonra kaçtı. Düşmeseydim, başsavcı bu sefer beni cinayetten tutuklayacaktı. O orospu çocuğunu öldürecektim. Onu buraya kim çağırdı?

—Polislerden duyup gelmiş.

—Elindeki kurşunları gördün mü?

—Evet, onları duvardan ben çıkardım. Broadway'deki vitrinlerden çıkarılan mermilerin aynıları. Senin teorine göre, Broadway vitrinindeki mermilerle uyuşuyorlarsa, sana saldıran adam Rainey. Otuzüçüncü Cadde'dekilerle uyuşuyorlarsa, Clyde.

—Rainey olamaz.

—Anlayacağız.

—Neyi anlayacaksın? Git o herifi yakala!

Pat acı acı güldü.

—Mantıklı ol Mayk. Kanıt denen bir şey vardır... Hani nerede? Ortada tek kanıt yok. Başsavcı senin iddiana inanır mı sanıyorsun? Rainey'i vuran adam da delil bırakmadı. Elinde eldiven vardı.

—Haklısın. Gerekirse başka yerde olduğunu bile kanıtlar.

—Kayıtlarda Wheeler olayı hâlâ intihar olarak geçiyor. Tersini ispatlamak çok zor olacak, Mayk.

Tırnağıma takılan kumaş parçasına baktım. Çekip Pat'a uzattım. Pat alıp yakından inceledi. Cebinden bir zarf çıkarıp kumaş parçasını içine koydu.

—Hayatımda hiç bu kadar güçlü birini görmedim. Üzerinde palto vardı, gücünün nereden geldiğini anlayamadım. Wheeler hakkında ne söylemiştin Pat? Ölmeden önce tartaklanmış, demiştin. Diyelim ki, bu herif Wheeler'i izliyordu. Yatakta bulacağını tahmin etmişti. Ama Wheeler tuvalete filan gitmek için kalkmıştı. Onu ayakta bulunca katil plan değiştirdi. Wheeler olacakları anlayınca, benim silahıma sarıldı. Gözünün önüne getir Pat. Silah Wheeler'in elinde. Tam ateş ettiği anda, herif eline vurup silahı yere düşürüyor. Kurşun yatağa saplanıyor.

Sonra herif silahı Wheeler'in şakağına dayayıp tetiği çekiyor.

Pat gözlerini kısıp düşündü.

—Evet, sonra katil boş mermi kovanını alıyor, yataktakini de çıkarıyor. Zaten o kadar küçük bir delik kimsenin dikkatini çekmez. Sen silahında kaç mermi kaldığını bilmesen, kimse kuşkulanmayacak. Zaten herkes intihar olduğunu sanıyor. Katili arayan yalnız sensin.

Pat sustu. Kaşlarını çatarak pencereden dışarı baktı.

—Keşke o lanet olasıca otelde herhangi bir sistem olsaydı. En azından meraklı bir temizlikçi filan. Ama yok işte. Katil silahı atıyor ve saatler sonra bizim bulduğumuz boş kovanı hole bırakıyor.

—Üzerinde eski bir elbise vardı herhalde.

—Ne?

—Ceketinin cebi delikse, eski olmalı.

Pat kaşlarını çatarak bana baktı. Cebinden küçük bir not defteri çıkarıp, sayfalarını karıştırdı. Yavaş yavaş defteri cebine koydu.

—Wheeler ölmeden bir gün önce, otelde sadece iki kayıtlı müşteri varmış. Biri ihtiyar bir adam. Öteki ise, kılıksız bir genç. Parayı önceden ödemiş. Wheeler vurulmadan otelden çıkmış yani biz oteldekileri sorguya çekmeden önce. Ortadan bütün delilleri kaldıracak kadar vakit bulmuştu.

Birden başımın ağrısı geçti. omuzlarım gerildi.

—Eşkâlini almışlar mı?

—Hayır. Kente dişlerini yaptırmak için gelmiş. Yüzü hep bandajlıymış. Orta boylu. Bavulsuz gelmesine iyi bir bahane uydurmuş. Üstelik bütün ücreti önceden ödeyecek kadar parası varmış.

—Clyde olabilir, dedim. Boğazım ateş gibi yanıyordu.

—Herkes olabilir. Bunların arkasında Clyde olduğunu düşünüyorsan, sana bir şey soracağım. Clyde'ın cinayeti tek başına işlediğine gerçekten inanıyor musun?

—Hayır. İtoğlu it, birisine para verip yaptırtmıştır.

—Tabii arenadaki olayda da öyle.

Yumruğumu koltuğun kenarına indirdim.

—Pat, bu herif önceden de cinayet işledi. Belki artık kimseye güvenmediği için kendisi işliyordur. Belki kendini eleverir. Dört, beş gün bekleyelim.

—Günler bizim için çok önemli Mayk.

—Neden? diye sordum.

Yüzü hiç hoşuma gitmemişti.

—Başsavcı o gece seninle olduğuma inanmadı. Soruşturuyor. Çok geçmeden öğrenirler. Ya senin kafan gider, ya da benim işim.

—Tamam Pat, tamam. Öyleyse elimizi çabuk tutarız. Ama ne bok yiyeceğiz? Clyde'ı gidip paralarım, ama hemen üstüme polisleri salar. Lanet olsun, birkaç günlük zamana ihtiyacım var.

—Biliyorum, ama ne yapabiliriz?

Bir sigara daha yaktım. Dumanların arasından Pat'a baktım.

—Hiçbir şey yapamayız.

Ayağa kalkıp ceketimi çekiştirdim.

—Bu gece ne yapmayı düşünüyorsun?

—Benim programımı altüst ettiğin için büroya gidip işleri bitireceğim. Hem Rainey'in ortakları bulunmuş olabilir. Doğru tahmin etmişsin. İkisi de sırra kadem bastılar heriflerin...

—Arenaya ne olmuş?

—Satılmış...Sözleşmeleri imzalayan adamın ismi Robert Hobart Williams.

—Dinky!.. Clyde! Vay canına!

—Ed Cooper bugün Globe gazetesinde verdi haberi.

—Vay canına, dedim yine. Rainey ile Clyde'ın arasındaki ilişki ortaya çıktı işte.

—Kim kanıtlayabilir ki? Rainey öldü. Ortakları ortada yok. Clyde daha pek çok arenanın sahibi. Demek ki, adam sporla da ilgileniyor.

Kapıya doğru yürüdük. Eve ne için geldiğimi az kalsın unutuyordum. Ben yatak odasına gittim, Pat kapıda bekledi. Luger hâlâ çekmecede duruyordu. Silahı kontrol ettikten sonra doldurdum.

Koltuğumun altındaki kılıfa koydum. Kılıf biraz bol

gelmişti. Ama kendimi çok daha iyi hissediyorum.

*

* *

Lanet olasıca kar. Kar öyle çok yağıyordu ki, önümü göremiyordum. Külüstürü iyice yavaşlattım. Yolun ortasında herkes arabadan inip metroya koşuyordu. Bir taksinin peşine takılıp az önce temizlenmiş kestirme bir yola çıktım.

Bu manevra sayesinde de Velda'yı yakaladım. Asansörden indiğimde üzerine paltosunu ve şapkasını giymiş, kapıyı kilitliyordu. Beni görünce, hemen kapıyı açtı.

Paltosunu çıkarınca ona bakıp yine sinirlendim. Kendisini son gördüğümden çok daha güzeldi.

—Nereye gidiyorsun? diye sordum.

Velda dolaptan bir şişe çıkartıp bana sert bir içki hazırladı.

—Clyde aradı. Kendisiyle sevişmeye gelip gelmeyeceğimi sordu. Ben de belki dedim.

—Nerede olacak bu iş?

—Onun evinde.

—Adamı baştan çıkarmışsın. Nasıl oluyor da senin için Inn'deki bütün işlerini bırakıyor?

Velda çabucak yüzüme bakıp başını çevirdi. Şişeye uzandım.

—Bu işi yapmamı sen istedin.

Bana böyle bir kere bakması yetiyordu. Kaçıp saklanacak yer arıyordum.

—Kusura bakma yavrum. Seni kıskanıyorum.

Velda'nın gülümsemesi bütün odayı aydınlattı.

—Kes artık Velda, dedim. (Kolundan tutup kendime çektim). Akıllanmam çok uzun sürdü, değil mi?

—Çok uzun Mayk.

—Neden söz ediyorum biliyor musun, Velda?

Parmaklarım Velda'nın canını acıtıyordu, ama elimde değildi.

—Senin ağzından duymak istiyorum, Mayk. Kaç kadınla oyun oynadığını gördüm. Ağzından duymazsam, inanamam.

Velda yalvarır gibi bana bakıyordu. Onu hafifçe itip uzaklaştım. Ağzıma bir sigara iliştirdim. Uzanıp sigarayı ağzımdan aldı.

—Bu gece Clyde'ı görüp merak ettiğim konuları öğrenmeye çalışacağım Mayk.

—Neleri?

Sigaradan bir nefes çekip geri verdi.

—Örneğin şantaj. Clyde hakimleri, belediye başkanlarını hatta valileri nasıl etkisi altına alıyor? Bu insanlara nasıl şantaj yapıyor?

—Anlatmaya devam et Velda.

—Bu büyük adamlarla toplantılar yaptı. Garip saatlerde Clyde'ı arıyorlar. Hiçbir şey istemiyorlar... hep veriyorlar. Clyde de hakkıymış gibi verilenleri alıyor. Bunları öğrenmek istiyorum.

—Peki bunları Clyde'ın evinde öğrenebilecek misin bebeğim?

—Cevaplar Clyde'ın kafasında, dedi Velda başparmağıyla alnına vurarak.

—Çok dikkatli ol, Velda. Senin sandığın gibi kolay lokma değil o. Elleri hep temiz kalıyor. Yüksek yerlerle bağlantıları var. Kendine dikkat et.

Eldivenlerini giyerken yüzüme bakıp gülümsedi.

—Olur. Eğer çok ileri giderse, Anton Lipsek'ten Fransızca sözler öğrenir, Clyde'a hakaret ederim.

—Sen Fransızca bilmiyorsun ki.

—Clyde da bilmiyor. O yüzden sinirleniyor ya. Anton ona Fransızca küfür ediyor. Clyde'ın yüzü kızarıyor, hepsi o. Nasıl oluyor da Anton'a haddini bildirmiyor, anlamıyorum. Belki Anton'un elinde kozlar vardır.

—Hiç şaşmam, dedim.

Velda paltosunu giydi, aynada kendine baktı. Buna hiç gerek yoktu. Kusursuzu düzeltemezsin ki!

—Neden bu gece burada kalmıyorsun, Mayk?

—Bu şimdi mi söylenir?

Velda bir kahkaha attı, eğilip yanağımdan öptü.

—İyi geceler, Velda.

—İyi geceler, Mayk.

Velda gülümseyerek kapıdan çıktı. Asansör kapısının açılıp kapandığını duydum. Clyde denen herifi bir elime geçirsem, bağırsakları yerlere dökülene dek, iki elimle gırtlağını sıkacaktım. Sigaranın bile tadını alamıyordum. Telefonu elime alıp Connie'yi aradım. Evde yoktu. Juno'nun numarasını çevirdim. Tam kapatmak üzereyken telefon açıldı.

—Merhaba, Juno! Benim, Mayk. Vakit geç oldu, ama bu gece işin var mı diye soracaktım.

—Hayır Mayk, hiç işim yok. Gelmez misin?

—Gelmek isterim.

—Ben de öyle Mayk. Çabuk ol.

Çabuk ol! Juno böyle deyince, kentin öbür ucuna kadar uçabilirdim.

*

* *

Juno'nun evi nedense bana hiç yabancı gelmiyordu. Herhalde aklımdan hiç çıkmadığı için olacak. Sanki oraya yüzlerce kez gitmiştim. Yine de kapı zilini çalarken, onu düşünüp heyecandan tir tir titriyordum.

Juno beni Olimpus dağının kapısında karşıladı. Tanrıçanın üzerinde her hareketiyle renk değiştiren uzun bir elbise vardı.

—Hep dönüp dolaşıp geliyorum, değil mi Juno?

—Seni bekliyordum.

Sadece radyo çalıyordu. Ama ben "melekler korosu" şarkılar söylüyor sandım. Juno benim gibi bir ölümlüyü dünyadan alıp Olimpus'a çıkarmak için hazırlanmıştı. Odadaki loş sarı ışıkların gölgesi duvara vuruyordu. Orta masasının üzerine yan yana oturacak iki kişi için porselen takımlar konmuştu.

Geçmiş günleri unutarak düşündüklerimizden, duyduklarımızdan söz ettik. Yemek yedik. Ama ona baktıkça, yemeğin tadını bile alamıyordum. Yalnız ellerini görebiliyordum yine. Büyük, zarif ellerini.

Kahve yerine kokteyl içerken, kadehlerimizi gecenin şerefine kaldırdık. Sonra koluma girip beni kütüphaneye götürdü.

Kütüphanede bar takımı ve buzlu bardaklar hazırlanmıştı. Bana hâlâ ölümlü olduğumu hatırlatan buruşuk sigara paketimi çıkarttım. Juno elindeki çakmakla sigaramı yaktı.

—Seni son gördüğüm günden beri evde oturup buraya gelmeni bekliyordum, Mayk.

Kanepede yanıma oturup başını yastıklara yasladı. Gözleri beni davet ediyordu.

—İşim vardı, Tanrıça. Bir sürü şey oldu.

—Şey mi?

—İş yani.

Parmağının ucuyla çenemdeki morluğa dokundu.

—Nasıl oldu bu Mayk?

—İş işte?

Gülmeye başladı. Sonra yüzümdeki ciddi ifadeyi gördü.

—Ama nasıl...?

—Berbat bir konu Juno. Başka bir zaman anlatırım.

—Pekâlâ Mayk.

İsmimi söylerken, ağzından kırk yıllık adımı başka türlü çıkıyordu. Sigarasını tablaya bırakıp elimi tuttu.

—Dans edelim mi?

Vücudu sıcak ve gergindi. Birlikte odada dönmeye başladık. Benden uzak duruyordu. Onu kendime çekmeye çalıştım, gülerek döndü. Müzik yavaşladı. Juno kollarıma yaklaşıyor, sonra benden uzaklaşıyordu. Başımı iki yana salladım. Bu kadarı fazlaydı. Hayatımda hiç tatmadığım duygularla sarsılıyordum. Ne olduğunu bilmediğim için de sinirleniyordum. Tanrıçaların âdetlerine alışık değildim ben.

Başımı tekrar sallayarak, kolundan yakaladım. Juno güldü. Çünkü kafamdan geçenleri biliyor ve bu oyunu sürdürmek istiyordu.

—Yeter artık Juno, bırak bu cilveleri. Seni istediğimi sanıyorum, ama birden her şey kayboluyor. Yeter artık.

—Hayır. Seni isteyen benim Mayk. Sana sahip olmak için elimden geleni yapacağım. Durmayacağım. Senin gibi birini tanımadım.

—Daha sonra.

—Şimdi.

Belki şimdi olabilirdi. Ama Juno'nun saçlarında aynı pırıltıları gördüm. O nefret ettiğim altın pırıltıları. Juno'yu kanepeye ittim. Bardaki şişeye uzandım. Yanına gitmemi bekliyordu. Kendime gelene kadar içtim.

—Sandığımdan da müthiş bir erkeksin. Sende vahşi hayvanlarının içgüdüleri var. Sen istediğin zaman olacak, değil mi?

—Evet, ondan önce değil, dedim.

—Ben de bundan hoşlanıyorum Mayk.

—Ben de öyle. Başımın derde girmesine engel oluyor. Beni ne kadar tanıyorsun Juno?

Kadehimi alıp kanepenin koluna oturdum.

—Çok az. Neden sordun?

—Sana neden böyle davrandığımı anlatayım. Ben dedektifim. Şu anda sadece ruhum dedektif. Silahımı ve ruhsatımı aldılar. Chester Wheeler benim silahımla öldürüldü. Rainey de öyle. Ortada iki cinayet var. Senin Clyde diye tanıdığın adam, eski bir hayduttur. Şimdi öyle palazlanmış ki, kimse ona dokunamıyor. Herkese sözünü geçiriyor. Hepsi bu kadar da değil. Birisi beni ortadan kaldırmayı kafasına takmış. Hem sokakta, hem de evimde beni öldürmek istedi. Üstelik deliğe tıkılmam için, Rainey'in ölümünü de üzerime yıkmaya çalıştı. Bütün bunlar oldu, çünkü Chester Wheeler adında biri otel odasında ölü bulundu. Ne hoş değil mi?

Juno'nun bütün bunları bir anda anlamasına olanak yoktu.

—Çok karışık olduğunu biliyorum, dedim. Cinayetler hep karmakarışıktır. Benim dışımda katili arayan biri bile yok. Herkes olayı intihar olarak kabul edip unuttu bile. Oysa, Rainey olayı cinayetti.

—Korkunç bir şey bu Mayk! Ben farkında bile...

—Daha bitmedi. Aklım çok karıştı. Buraya rahat edip seninle konuşmaya gelmiştim. Halbuki sen hiç yardımcı olmadın. Rüyalarıma gireceksin.

—Umarım.

—Gidip uyuyacağım. Sonra katili bulacağım. İtoğlu it, öyle güçlü ki. Beni kendi evimde öldürmeye kalktı. Bundan sonraki karşılaşmamız farklı olacak. Hazır bekleyeceğim ve o orospu çocuğunu ellerimle geberteceğim.

—Bu iş bitince geri dönecek misin Mayk?

Şapkamı takıp ona baktım. Öyle güzeldi ki, kalmak istedim.

—Geleceğim Juno. Ben oturup seni seyrederim, sen de tek başına dans edersin.

Juno dudaklarını diliyle ıslattı. Gözleri arzuyla yanıp söndü. Vücudundaki elbise pırıltılar saçarak dalgalandı.

—Pek az kadın beni bir yerde uzun süre tutabilir, dedim.

—Ben tutabilirim.

Juno şimdi gözleriyle kalmamı söylüyordu. O lanet olası elbiseyi üzerinden yırtıp bir Tanrıçanın tenini görmemi istiyordu. Juno niyetimi anlamıştı. Bir an için, Tanrıça ölümlü insana dönüştü. Gözleri iri iri açıldı, omuzları titredi. Yüzümdeki ifade değişmişti. Anlayamadığım bir şeyler oluyordu. Sırtımda bir kıpırtı hissettim. Ellerim titremeye başladı.

Juno'ya göz kırpıp tabanları yağladım. Külüstüre atlayıp uzun bir kış gecesinde uyumak için otele gittim.

X. BÖLÜM

Ölü gibi uyudum. Bir ses sorular sordu, veremeyeceğim cevaplar istedi. Kafamda çılgınca müzikler çalıyordu. Hep aynı yüzler gözümün önündeydi. Beyaza yakın sarı saçlarıyla hep aynı yüz. Sonra müzik yine başladı. Çılgınca bir tempoyla devam ediyordu. Sarı saçlı kadın kahkahalar atıyordu. Sonra kömür gibi saçlarıyla başka bir yüz çıktı ortaya. Müziğe "dur" dedi. Müzik durdu. Velda'nın adını sayıklamaya başladım.

Uyandığımda, odada derin bir sessizlik vardı. Saatim durmuştu. Pencereden baktığımda, gökyüzü karanlıktı. Minik minik yıldızların ışıkları, karla kaplı caddeye yansıyordu.

Telefonu açıp resepsiyonu aradım.

—Ben 541 numaralı odadan, Hammer. Saat kaç?

—Dokuza beş var, efendim.

Teşekkür edip telefonu kapattım. İki gün uyumuştum. Dışarı çıkıp ilk lokantaya girdim. Kıtlıktan çıkmış gibi yedim. Sonra, bir sigara yaktım. Velda'ya telefon ettim.

—Merhaba şekerim... benim, Mayk.

—Mayk! Nerelerdesin? Çılgına döndüm meraktan.

—Uyuyordum, merak etme. Clyde'dan bir şey öğrenebildin mi?

—Beni kötü işler için istiyor Mayk. Ben...onunla dün gece bir oyun oynadım ve pişman oldum. Çok sarhoş oldu, bana hayatını anlattı. Bütün kenti idare ettiğini söyledi. Çok ciddiydi, Mayk. Beni etkileyecek şeyler

anlattı, ben de etkilenmiş göründüm. Mayk... Clyde kentin en büyük adamlarına şantaj yapıyor. Bütün bunlarla da Bowery Inn'in ilgisi var. Beni...çok iyi bir ortak olarak görüyor... eğer, eğer...kabul edersem...hepsini söyleyecekmiş. Oh Mayk...ne yapacağım ben şimdi? O adamdan nefret ediyorum!

—İtoğlu it!

—Mayk...bana evinin anahtarını verdi. Bu gece oraya gidiyorum. Bana her şeyi anlattıktan sonra, yanına alacak. Beni istiyor, Mayk.

Bağırsaklarımı bir fare kemiriyordu sanki.

—Kapa çeneni! Hiçbir şey yapmayacaksın.

Velda'nın hıçkırdığını duyunca telefonu duvardan sökmek istedim.

—Gitmem gerek, Mayk. Her şeyi ancak böyle öğrenebiliriz.

—Hayır!

—Mayk...lütfen beni durdurmaya çalışma. Seninki kadar ciddi...bu iş. Canımdan olmayacağım ki. Önemli olduğu için...tıpkı senin gibi elimden geleni yapıyorum. Bu geceyarısı evine gideceğim. Kesin olarak durumu öğreneceğiz. Ondan sonra her şey bitecek.

Benim bağırdığımı duymadı, çünkü telefonu kapatmıştı. Onu durdurmaya olanak yoktu. Engellemeye kalksam bile, çoktan gitmiş olurdu.

Geceyarısı. Üç saat. Üç saatim vardı.

Artık işler iyiden iyiye kızışıyordu.

Cebimden bir on sent daha çıkarıp Pat'ın numarasını çevirdim. Bürosunda onu yakaladım. İsmimi vermeden, ben olduğumu söyledim. Merhaba deyip sözümü kesti. Onu görmek istiyorsam, on dakika sonra her zamanki barda olacağını söyledi. Telefonu kapatmıştı. Budala gibi telefona bakakaldım.

Her zamanki bar, geçmişte buluştuğumuz, kent merkezindeki küçük bir yerdi. Külüstürü park ettikten sonra, gidip pencereden içeri baktım.

—Mayk!.. Mayk!

Arkamı döndüm. Pat arabama binmiş bana işaret edi-

yordu. Yanına atlayıp torpido gözünün altına doğru kaydım.

—Neyin var senin Pat?

—Kapa çeneni ve çök...Kimseye gözükme. Galiba telefonum dinleniyor. Beni izlemiş olabilirler.

—Başsavcının adamları mı?

—Evet. Hakları da var. Senin uğruna yalan söylemekle mesleğime ihanet ettim. Benim hakkımda soruşturma açabilirler.

—Ama bu gizlilik neden?

—Cinayetten aranıyorsun, oğlum. Ayvayı yedin! Tutuklanman için emir çıktı. Başsavcı, Glenwood'da bilet satan adamı tanık olarak getirmiş. Resimlerinden seni tanıdı ve o gece orada olduğunu söyledi.

Broadway'e doğru yola çıktık.

—Nereye? diye sordum.

—Brooklyn Köprüsü'ne. Kızın biri intihar etmiş. Başsavcı, sonu morgda biten ne kadar olay varsa önüme sürüp beni yıldırmaya çalışıyor. Seninle olduğumu söylediğim gece neler yaptığımı araştırmış. Canıma okuyacak, namussuz.

—Belki bizi aynı hücreye koyarlar, dedim. Ne iyi değil mi?

—Kapa çeneni!

—Ya da ben hapisteyken, sen limon satar bana bakarsın.

—Kes artık. Senin neşelenmeye hiç hakkın yok. Hapı yutmuşsun artık.

—Bal gibi de hakkım var. Az sonra bir katil öldürülecek. Çok yakında. Bunu hissedebiliyorum.

Köprünün altına gelince, arabayı kaldırıma çekti. Bir devriye arabası vardı. Pat, geri dönene kadar arabada oturup beklememi söyledi. Yaramazlık etmeyeceğime söz verdim.

Pat geri dönmek bilmedi. Zincirleme sigara içtim. Paket bitince arabadan inip köşedeki bara gittim. Makineden bir paket sigara aldım. İçersi akıl alamayacak kadar pis kokuyordu. Bara geçip bir bira söyledim. İçeri iki

adam girip köprüdeki intihardan söz etmeye başladı. Laf kızın bacaklarına ve vücudunun başka yerlerine gelince barmen isyan etti. Ötekiler karşı çıkmaya çalıştılar. Barmenin tepesinin tası attı. Bağırarak, ikisini de bardan çıkardı. Sonra bana döndü.

—Ahlaksız herifler! Hiç böyle şey duydun mu? Ölüden ne isterler, bilmem, dedi.

Başımı salladım. Her iki dakikada bir saatime bakıp, Clyde adındaki herife küfrediyordum. Bardan çıkıp kalabalığa doğru yürüdüm. Ambulans gitmiş, yerine morg arabası gelmişti. Pat elinde fener, eğilmiş kızın yüzüne bakıyor, kimlik tespit etmeye çalışıyordu. Kızın cebinden bir kâğıt çıkarıp yanındaki polise verdi. Polisin okuduğu notta "beni bıraktı" yazıyordu.

Morgdan cesedi almaya gelenlere Pat kimlik tespit edilene kadar, olayın bilinmeyenler dosyasına konulmasını söyledi.

Son bir kez kızın yüzüne baktım.

O yüz hiç aklımdan çıkmayacaktı. Kireç gibi beyazdı. Gözler kapalı, dudaklar hafif aralıktı. Duvara yaslanıp kentin sesini dinledim.

Kızın yüzünü düşündüm.

Yanımdan hızla bir taksi geçti. Köşede durdu. Berbat İngilizce konuşan kısa boylu şişman biri, bir tomar parayı şoföre fırlatıp devriye arabalarına doğru koştu. Elini kolunu sallayarak bağıra çağıra bir şeyler anlattı. Polislerden biri adamı Pat'a götürdü. Pat adama sigara tutup sakin olmasını söyledi.

—Ben gemi kaptanı. Anladınız mı? İki saat önce köprünün altından geçti ben. Hep geçerken köprüye bakarım dürbünümle. Arabaları seyrederim. O anda gördüm onu. Bağırıyordu. Ağzını tutan bir adamla kavga ediyordu. Hepsini gördüm, bir şey yapamadım. Adam kızı havaya kaldırdı, kız sulara gömüldü. Tekneden inince buraya geldi, polise haber verdim hemen ben. Polisler, onlar gelmemi söylediler buraya. Siz buradaydınız. Kız bulunmuştu çoktan. Bunu söylemeye geldim. Anladınız mı?

—Çok iyi anladım. Kızı iten adamı tarif edebilir misi-

niz?

Herkesin gözleri adamdaydı. Ellerini havaya kaldırıp başını iki yana salladı.

—Onu başka birinden ayırt edebilirim...hayır. Başında şapkası, paltosu vardı. Çok heyecanlandım. Hayır, yüzünü görmedim. Dürbünle bile o kadar iyi göremedim.

Pat yanındaki polise döndü.

—Adamın ismini ve adresini al. Rapor vermemiz gerek.

Polis cebinden bir not defteri çıkarıp söylenenleri kaydetti. Pat adama sorular sorduktan sonra gidebileceğini söyledi. Sonra çevrede başka tanıklar aramaya başladı. Kalabalığın hepsi, polisle başlarını derde sokmak istemeyen karanlık tiplerdi. Pat kendi kendine konuşarak yanıma geldi.

—Ne hoş ceset, dedim.

—Ben sana arabada oturmanı söylemiştim. Sen bu polislerin listesindesin, unuttun mu?

—Ne var bunda? Bugünlerde ben herkesin listesindeyim. Kıza ne olmuş?

—Kimliğini tespit edemedik. Herhalde iki aşığın kavgasıydı. Kızın suya girmeden boynu ve kaburgaları kırılmış. Aşağı düşmeden ölmüş anlaşılan.

—Peki ya not? Onu da sevgilisi mi kızın cebine koymuş?

—Senin de kulakların pek delikmiş. Evet, öyle görünüyor.

Kapıyı açtım, Pat kaydı, beni direksiyona geçirdi.

—Kızı bu hale soktuğuna göre, güçlü biri. Baksana kaburgalarını kırmış. Ben onun gibilerle itiş kakışın ne olduğunu iyi bilirim. Başıma geldi ya, dedim. Oturup Pat'ı seyretmeye başladım.

—Dur bir dakika. Ayrı ayrı konular bunlar. Bana sakın...

—Kızın kim olduğunu biliyor musun Pat?

—Kim olduğunu bilmiyoruz, söyledim ya. Çantası yoktu. Herhalde araştırıp kim olduğunu bulacağız.

—Çok zaman alır.

—Sen daha iyi bir yol biliyor musun?

—Evet, biliyorum, dedim.

Koltuğun arkasına uzanıp, buruş buruş olmuş zarfı çektim. İçinden resimleri çıkarıp aradığımı buldum. Pat'ın galiba midesi bulanıyordu. Bir bana bir resme baktı.

—Kızın adı Jean Trotter, Pat. Birkaç gün önce nişanlandı. Anton Lipsek Ajansı'nda fotomodeldi.

Pat'ı hiç böyle görmemiştim. Küfretmeye başladı. Gözleri ateş saçıyordu.

—Bir sürü resim. Lanet olsun, Mayk. Kim var karşımızda bizim? Emil Perry'nin evinde bulduğun o yanık şeyler neydi, biliyor musun Mayk?

Başımı salladım.

—Resimler! diye gürledi. Bir sürü yanmış resim!

Direksiyon parmaklarımın altında ezilmeye başlamıştı. Kontağı çevirip yola çıktım. Pat resimlere bakıyordu.

—Artık bu iş resmiyet kazandı. Gerekirse bütün teşkilatı seferber edeceğim. Bana bir hafta ver, o herifi mahkemeye çıkartacağım.

—Bir hafta mı? Sadece birkaç saatimiz var. Sana verdiğim kumaşı incelettirdin mi?

—Elbette, bir yıl önce çok pahalı bir dükkândan alınmış. Tabii satıcı alanın yüzünü hatırlamıyor. Nakit ödendiği için ortada ne adres var, ne de isim. Katil çok zeki.

—Nasıl olsa açık verecek.

Son hızla trafiğin arasından belediye binasına doğru gittim.

—Pat, kimliğini kullan ve Jean Trotter'in kiminle evlendiğini bul. Galiba evlenmişti.

Arabadan inmeye davrandı, kolundan tuttum.

—Bu resmi de al. Belki işine yarar.

—Sen nerede olacaksın?

Saatime baktım.

—Önce kız hakkında bilgi toplamaya çalışacağım. Sonra da, bir baştan çıkartma olayına engel olacağım.

Ben sokaktan tam gaz kalkış yaparken, Pat hâlâ ne

dediğimi anlamaya çalışıyordu.

*

* *

Karşıma çıkan ilk eczaneden para bozdurdum. Doğru telefona gittim. Tam kulübeye girmek üzere olan birini ittim. İtiraz edecek gibiydi, ama yüzümü görünce vazgeçti. Telefona parayı koyup Juno'nun numarasını çevirdim. Sabırsızlığım yüzünden numara yanlış düştü. Bir daha çevirdim. Juno evde değildi. Telefonu mesaj alan servislerden birine bağlıydı. Not bırakmak istemiyordum. Telefonu kapadım.

Yine para koyup Connie'nin telefon numarasını çevirdim. Saat kaç olursa olsun, beni görecekti. Sesimin titrediğini farkedince sordu.

—Ne oldu Mayk?

—Çok şey. Gelince anlatırım.

Connie'nin evine giderken, rekor kırdım. Peşimde bir dizi sinirden saçını başını yolan taksi şoförü bırakarak soluğu Connie'nin evinin önünde aldım.

Connie'nin kapısı açıktı, benim geldiğimi duyunca içeri girmemi söyledi. Şapkamı koltuğun üstüne fırlattım. Loş ışıkta Connie'nin nerede olduğunu görmeye çalıştım. Yatak odasından dışarı ışık süzülüyordu. Eşyalara dokunarak el yordamıyla ilerledim.

—Connie!

—Buradayım Mayk.

Yatağa girmiş, kitap okuyordu.

—Biraz erken değil mi?

—Belki, ama dışarı çıkmıyoruz ki. Gel, şuraya otur. Bana bütün dertlerini açabilirsin. (Yatağın kenarına pat pat vurdu.)

Oturdum. Connie elimi tuttu. Ona kötü bir şey olduğunu söylememe gerek yoktu. İçimi okuyabiliyordu. Kaşlarını çattı.

—Ne oldu Mayk?

—Bu gece Jean Trotter öldürüldü. Öldürüldükten sonra da köprüden aşağı atıldı. İntihar süsü verilecekti, ama görgü tanığı var.

—Olamaz! Tanrım! Bu işin sonu ne zaman gelecek Mayk? Zavallı Jean..!

—Katili bulduğumuz zaman sona erecek Connie. Kız hakkında ne biliyorsun? Nasıl biriydi? Evlendiği adam kimdi?

Connie başını iki yana salladı. Saçları omuzlarına döküldü.

—Jean... onunla tanıştığımda, çok tatlı bir kızdı. Aslında onu pek iyi tanımıyorum. Daha büyük olmasına karşın, genç kız elbiselerine fotomodellik ederdi. Ben o alanda çalışmadığım için onu pek sık görmezdim.

—Erkekler...ne çeşit erkeklerle çıkardı?

—Bilmiyorum. İşe başladığından kısa bir süre sonra nişanlısından ayrıldı. Juno onun tatile çıkmasına izin verdi. Geri döndüğünde, iyi görünüyordu. Erkeklerle pek ilgilenmezdi. Bir kere bir partide konuşmuştum onunla. Erkeklerin aç kurtlar olduğunu düşünüyordu. O kadınların dünyasına inanıyordu.

—Peki neden fikir değiştirdi?

—Biz ayrı dünyaların insanıydık. Bütün parasını pahalı mücevherlere yatırdığını biliyordum? Arada bir takardı. Çok zengin bir öğrenciyle çıktığını söylediler. Birdenbire evlendi. Gerçek aşk çok garip, değil mi Mayk?

Başımı ellerimin arasına alıp, şakaklarımı ovuşturmaya başladım.

—Hepsi bu kadar mı? Nereli olduğunu biliyor musun?

—Aklıma bir şey geldi. Jean Trotter onun asıl ismi değildi. Uzun bir Polonyalı ismi vardı. Model olunca, ismini kanunen değiştirdi. Gazetede çıkan ilanı kesip saklamıştım. Mayk...dolapta deri bir dosya var. Alıp getirir misin?

Çekmeceleri açıp kapatmaya başladım. Dosyayı bulamadım.

—Connie! Gel kendin ara.

—Gelemem, diyerek sinirli sinirli güldü.

Dolaptaki bütün eşyaları yere atmaya başladım. Connie çığlık çığlığa yataktan fırladı. Bakınca neden yataktan kalkmak istemediğini anladım. Çırılçıplaktı. Dosyayı

bulup elime tutuşturdu.

—Hiç olmazsa gözlerini kapat.

—Neden? Bu haline bayılıyorum.

Dosyaya bakmaya çalıştım, ama gözlerimi Connie'nin üzerinden ayıramıyordum.

—Lütfen, üzerine bir şeyler al.

Ellerini kalçalarına koyup öne eğildi. Bana dil çıkardı. Sonra bütün dişiliğini kullanarak, yavaş yavaş elbise dolabına yürüdü. Kürk mantosunu üzerine geçirdi.

—Sana iyi bir ders vereceğim, dedi.

Sonra bacak bacak üstüne atıp koltuğa oturdu. Açıkça kendisine bakmamı ve çığırımdan çıkmamı bekliyordu. Dosyayı incelemeye başlayınca, Connie mantonun önünü açtı. Ona arkamı dönüp okumak zorunda kaldım. Connie'yi gülme tuttu.

Kızın asıl ismi Julia Travesky idi. Mahkeme kararıyla Jean Trotter olmuştu. Adres, kentin yukarı bölümünde kadınların kaldığı, bir oteldi. İlanı dosyadan çıkarıp cebime attım.

—Ne arıyorsun Mayk?

—Onu neden öldürdüklerini öğrenmeye çalışıyorum.

—Aklıma ne geldi biliyor musun? Büroda kızların dosyaları var. Ajansa başvururken, geçmişini bildirmek ve basında çıkan resimlerini vermek zorundasın. Belki Jean'ın dosyası hâlâ oradadır.

—İyi hatırlattın... Buraya gelmeden önce Juno'yu aradım, evde yoktu. Peki, ya Anton Lipsek?

—Herhalde hâlâ uyuyordur. Dün gece Marion Lester ile birlikte körkütük sarhoş oldular. Sabahın üçünde Inn'den birtakım kişilerle Anton'un evine gittiler. Hiçbiri bugün işe gelmedi. Juno bir şey söylemedi, ama canı çok sıkılmıştı.

—Vay canına! Büronun anahtarları kimde?

—Ben içeri girerim. Bir kere daha girmiştim. Hademenin kel kafasını öpünce bana anahtarları vermişti.

Saatimin yelkovanla akrebi çok hızlı hareket ediyordu. Midemde bir şeyler kımıldıyordu.

—Bana bir iyilik yap, git o dosyayı al Connie. Hemen

geri dön. Bu arada benim yapmam gereken işler var.

—Hayır.

—Saçmalama Connie. Kafanı kullan! Sana söyledim...

—Yanıma gel.

—Gelemem.

Connie sırıtarak, bana baktı. Bir sigara yakıp üzerindeki mantoyu çıkarıp attı. Hayatımda hiçbir kadın beni böylesine davet etmemişti.

—Gel buraya, dedim.

O çırılçıplak vücudu kendime çekip dudaklarından ihtirasla öptüm. Gözleri pırıl pırıl parlıyordu.

—Şimdi dediğimi yap.

—Patron sensin, Mayk. Ne zaman bana patronluk taslamak istersen, tasla. Söylemene gerek yok, ben anlarım.

Çenesinden tutup yüzünü yukarı kaldırdım.

—Bu dünyada senin gibi insanlar olmalı yavrum.

—Sen çok çirkinsin, ama idare edersin Mayk. Tıpkı erkek kardeşlerim gibi iri ve sertsin. Seni bu yüzden çok seviyorum.

Tam onu öpecekken vazgeçtim. Birden, kendini kucağıma attı. Hiç istemediğim halde, onu ittim. Aklıma Velda gelmişti. Aynı şeyler onun da başına gelecekti, engel olmalıydım.

*

* *

Bu düşünceler ödümü patlattı. Clyde'ın bastığı yeri bile lanetliyordum. Evden kaçar gibi çıktım. Köşedeki şekerci dükkânına koştum. Sahibi ışıkları söndürüyordu. Bana dükkânın kapandığını söylemesine fırsat bırakmadan telefona doğru koştum.

Belki hâlâ vaktim vardı. Tanrım!.. Vaktim olmalıydı. Saniyelerin bile önemi vardı. Velda'nın numarasını çevirdim. Telefon çalmaya başladı. Açılması bana bir yıl gibi uzun geldi. Arayanın ben olduğunu öğrenince, telefonu kapatmaya çalıştı. Bağırınca, sakin bir sesle nerede olduğumu sordu.

—Evine yakın yerlerde değilim. Onun için sakın endişelenme Velda. Ama sakın evden çıkma. Artık hiç gereği yok. Herifi yakaladık galiba.

Velda'nın sesi yumuşacıktı. Ama öylesine kararlıydı ki, avaz avaz bağırmak istedim.

—Hayır Mayk, beni durdurmaya çalışma. Engellemek için her türlü bahaneyi uyduracağını biliyorum. Hiç iş yapmama izin vermedin Mayk. Bu işin ne kadar önemli olduğunun farkındayım.

—Velda, beni dinle. Bu gece ajanstaki kızlardan biri öldürüldü. İsmi Jean Trotter. Eskiden ismi Julia Travesky idi. Katil onu da...

—Mayk...Chester Wheeler'in karısına sözünü ettiği kız. Kızının eski arkadaşı olan. Hatırlamıyor musun? Columbus'tan geldikten sonra anlatmıştım sana.

Birden boğazım kurudu. Konuşmaya çalıştım.

—Velda, Tanrı aşkına bu gece oraya gitme.

—Hayır dedim, Mayk, gidiyorum. Az önce buraya polisler geldi. Cinayetten aranıyorsun. Yakalarlarsa hiç şansımız kalmaz Mayk. Seni demir parmaklıkların arkasında görmeye dayanamam.

Ona bir türlü anlatamıyordum. Sersem kız! Bana yardım ettiğini sanıyordu aklı sıra.Ne pahasına olursa olsun gidecekti! Tanrım, onu bari sen durdur!

—Sakın buraya gelme Mayk. Polisler binayı gözetliyor. Hem ben çoktan gitmiş olacağım. Lütfen işleri zorlaştırma.

Velda telefonu suratıma kapadı. Lanet olsun! Beni o küçücük kulübede yapayalnız bıraktı. Telefonu vurarak kapadım. Dükkân sahibi ışıkları söndürüyordu. Benim için de ışıklar sönmek üzereydi.

*

* *

Arabaya koşup motoru çalıştırdım. Lanet olsun, ne kadar zamanım vardı? Pat bir hafta istemişti. Az önce, benim saatlere ihtiyacım vardı. Şimdi dakikalar bile önemliydi. Jean Trotter... Chester Wheeler o yemekte onunla tanışmış, o gece onunla çıkmıştı. Jean evlendiği

için sahneden çekilmişti. Marion Lester yalan söylemişti.

Marion Lester ile konuşmam gerekiyordu. Neden yalan söylediğini öğrenmek istiyordum. Ona kim yalan söylettirmişti? Ne yapıp yapıp onu konuşturacaktım.

XI. BÖLÜM

Pat'ı bulmaya çalıştım. Cebimdeki bütün paraları harcayana kadar telefon ettim. Pat hiçbir yerde yoktu. Üstelik artık önemi olmayan birinin peşindeydi. Her yere mesajlar bırakıp gelince ben arayana kadar bürosunda ya da evde kalmasını söyledim. Telefon kulübesinden çıktığımda, gömleğim sırılsıklam olmuştu.

Yine kar yağmaya başlamıştı. Ben biraz daha vakit kaybetmiştim. Wheeler ve Jean Trotter aynı nedenden öldürülmüşlerdi? Neydi bu neden? Belki Wheeler kız hakkında bir şeyler biliyordu. Belki, eskiden tanıdığı için ve...

İşin içinde şantaj da vardı. Emil Perry gibi adamların ödlerini koparan şantajlar. Onun gibi zengin ve önemli kişiler dilediklerinde kentten ayrılamıyorlardı. Ve fotoğraflar. Yanık resimler. Modeller. Anton Lipsek adında bir fotoğrafçı. Rainey isminde biri. Clyde denilen yönetici beyin.

Kahkahalarla güldüm. Öyle çok güldüm ki, göğsüm ağrımaya başladı. O katili elime geçirince gebertecektim. Belasını bulacaktı hergele. Artık başsavcı, polis filan umurumda değildi.

Chadwick Oteli'nden bir sokak öteye park ettim. Paltomun yakasını herkes gibi kaldırmıştım. O yüzden tanınma diye bir korkum yoktu. Kardan kaçanlar otelin lobisinde biraz ısınmaya çalışıyorlardı.

Resepsiyondaki kadın bana gülümseyip, genizden gelen sesiyle merhaba dedi.

—Bayan Lester'i görmek istiyorum, dedim.

—Buraya gelmiştin değil mi? Doğru çık yukarı.

—Önce telefonu kullanabilir miyim?

—Keyfin bilir. Odasını bağlayayım mı?

Kadın birkaç kere odayı aradı. Telefon açılmadı.

—Gelirken gördüm, ama dışarı çıktığını farketmedim. Belki banyodadır. Zaten onlar hep banyo yaparlar. Yukarı çık, kapısını yumrukla.

Merdivenlerden koşarak çıktım tabii ki, merdivenler gıcırdadı. Ama lobide öyle çok ses vardı ki, kimse bir şey duymadı. Marion'un odasını buldum. Kapının altından ışık sızıyordu. Ama içerden su sesi gelmiyordu.

Bu kez kapıyı yumrukladım.

Yine cevap yoktu.

Kapıyı ittim, hemen açıldı.

Kapıyı açmamasının nedeni anladım. Marion Lester ölmüştü. Kapıyı kapattım.

Marion'un üzerinde kırmızı saten pijamalar vardı. Yüzükoyun yatıyordu. Boynuna bakılmazsa, insan onu uyuyor sanabilirdi. Boynu öylesine kırılmıştı ki, kemik ettenden dışarı fırlamıştı. Boynunun öteki tarafında, kullanılan silahın mosmor izi farkediliyordu. Elimi yanlamasına izin üstüne koydum. Tam tamına uyuyordu. Kızın vücudu buz gibi soğuktu.

Katil Marion'u elleriyle öldürmüştü.

Telefonu açıp resepsiyondaki kadını aradım.

—Bayan Lester ne zaman geldi?

—Bu sabah. Körkütük sarhoştu. Odasında yok mu?

—Burada, burada. Uzun zaman odasından çıkacağı da yok. Ölmüş. Hemen yukarı gelsen iyi olur.

Kadın bir çığlık attı, telefonu bile kapamadan yukarı koştu. Merdivenlerde ayak seslerini duyuyordum. Kapıyı hemen açtı. Yüzü önce bembeyaz, sonra gri oldu. Alnından mavi damarlar fırladı.

—Ulu Tanrım! Sen mi yaptın bu işi?

—Öleli saatler olmuş. Şimdi kendine gel ve düşün. Bugün buraya kim geldi, öğrenmek istiyorum. Onu kim aradı? Bütün gün burada olduğuna göre bilmen gerek.

Kadını omuzlarından tutup, sarstım. Gözleri biraz canlanır gibi oldu.

—Aptal gibi davranma. Cevap ver bana. Bugün buraya kim geldi?

—Sonum geldi! Otel mahvolacak! İşimden atacaklar beni!

Kadın elleriyle yüzünü kapatıp inledi. Ellerini çekip başını kendime doğru çevirdim.

—Dinle beni. Onun gibi iki kişi daha öldürüldü. Katili bulamazsak, başkaları da ölecek, anlıyor musun?

Kadın gözleri dehşet içinde, başını salladı.

—Pekâlâ, buraya kim geldi bugün?

—Hiç kimse.

—Birisi geldi ama. Birisi onu öldürdü.

—Onu kimin öldürdüğünü ben nereden bileyim?

—Öyle demedim. Buraya birisi gelmiş dedim.

—Bak, buraya gündüz yüzlerce adam girip çıkar. Giren çıkanları saymam ki.

—Neden?

—Çünkü bana öyle emir verdiler.

—Demek burası genelev!

Kadın öfkeyle pis pis yüzüme baktı.

—On dakika sonra burası polis dolacak. Kaçmanı hiç tavsiye etmem, eninde sonunda seni bulurlar. Şimdi düşünmeye başlasan iyi olur. Ya polislere iyi bir açıklamada bulunursun, ya da polisler zorla öğrenirler.

Kadın yüzüme baktı. Doğru söylediğini anladım.

—Bak oğlum. Öğlenden beri burası mahşer yeri gibiydi. Hem ben bütün gün oturup kitap okudum.

—Pekâlâ. Belki başka biri görmüştür.

—Sanmam. Temizlikçi kızlar yalnız sabahları çalışırlar. Herkes kendi odasının temizliğinden sorumludur. Gece burada kimse çalışmaz.

Marion Lester'den geri kalan şeye baktım ve kusmak istedim. Hiç kimse bir şey bilmiyordu. Katilin yüzü yoktu. Hiç kimse onu görmemişti. Benim dışımda kimse onun elinden kurtulamamıştı. Kaç kere öldürmeye kalkmıştı beni? Demek aralarında en önemlisi bendim.

Marion'a baktım, sonra zangır zangır titreyen kadınla konuşmaya başladım.

—Aşağı in ve bana polisi bağla. Onlarla buradan konuşurum. Ama polisler geldiğinde ben burada olmayacağım. Onlara bana söylediklerini söylersin. Haydi yaylan.

Kadın, polisi bağladı. Cinayet Masası'nı istedim, gece nöbetçisiyle konuştum.

—Ben Mayk Hammer. Chadwick Oteli'ndeyim. Yanımda ölü bir kadın var. Hayır, onu ben öldürmedim. Öleli saatler olmuş. Başsavcıyı arayıp benim ismimden söz et. Daha sonra uğrayacağımı söyle. Evet, evet. Ben burada olmayacağım. Başsavcının işine gelmiyorsa, gidip soğuk suya otursun. Evet, aynen öyle. Güle güle.

* *

Aşağı indim. Arabamı çalıştırırken, siren seslerini duydum. Önde polis arabaları, arkada başsavcıyı getiren siyah Cadillac vardı. Başsavcı yere atlayıp etrafındakilere emirler vermeye başladı. Pat'ı görme umuduyla çevreme bakındım. Aralarında yoktu.

Saatim on ikiye yirmi vardı. Velda evden çıkıyor olmalıydı. Bir sigara çıkardım. Arabanın çakmağıyla yaktım. Ellerim öyle titriyordu ki, kibriti tutamıyordum. Yavaş yavaş bütün gücümü yitiriyordum.

Bir bara girip telefon rehberine baktım. Anton Lipsek'in ev adresini buldum. Village'deydi. Arabaya dönüp, Broadway'de ilerlemeye başladım.

On iki dakika vardı geceyarısına. Kar atıştırıyordu. Kayar gibi yapıp, arabaların arasından geçtim. Klakson çalanlara küfredip susmalarını söyledim. Kolumun altındaki tabanca tenimi yakıyordu.

14. Cadde'de iki taksinin tamponları birbirine geçmişti. Kaldırıma çıkıp ilerledim. Arkamdan bir polis düdük çaldı.

Üç dakika. Velda gitmiş olmalıydı. Zilin altındaki ismi okudum. Anton Lipsek. İsmin altına çocuğun teki bir kelime yazmıştı. Ona hak verdim, çünkü ben de onun gibi

düşünüyordum.

Zile bastım. Evde "ding dong" sesleri duyuldu. Kapı açılmadı. Elimi çekmeden basmaya devam ettim. Yine açılmadı. Öteki zillerden birine basınca, kapı açıldı.

—Kim o? diye sordu bir ses.

—Benim, dedim. Anahtarımı unuttum.

—İyi...iyi, dedi ses.

Parola bendim. Ben... Enayi ben... Bir katilin hedefi olan ben. Katil gülerek beni seyrederken, kafası kopmuş tavuk gibi oradan oraya koşuşturan ben. Sersem kafalı ben...

Kapılardaki isimleri görebilmek için kibrit yakmak zorunda kaldım. Anton'un dairesi üst kattaydı. Kapı kilitliydi. İçerde ne ışık, ne de ses vardı.

Çok geçti artık. Saat on ikiyi beş geçiyordu. Velda içeri girmişti. Kapı kapanacak, Velda gerçekleri çok zor öğrenecekti.

Kapıya öyle bir tekme indirdim ki, kilit kırıldı. Karanlıkta katilin elimde tuttuğum silaha doğru koşmasını bekledim. Gelmesi için durup dua ettim. Ama kendi nefesimi duyabiliyordum sadece.

Uzanıp ışığı yaktım. Ne biçim yerdi burası böyle? Mobilyalar, bahçe mobilyalarıydı. Lambalar eski sahne spotlarıydı. Ortadaki halı galiba çöplükten çıkartılmıştı.

Ama duvarların değeri milyonlarca dolardı. Ünlü ressamların gerçek resimleriyle kaplıydı duvarlar. Tablolar orijinal olmalıydı. Demek Anton bütün parasını bunlara yatırıyordu. Oda leş gibi olmasına karşın, tabloların üzerinde tek toz yoktu. Pirinç çerçeveleri yeni parlatılmıştı.

Evi dolaştım. Küçük bir stüdyo vardı. Sonra bir karanlık oda. Bir masanın üzerinde kırmızı ışık yanıyordu. Çıkıp gidecektim. Ama duvardaki metalin pırıltısı gözüme çarptı. Elimle yokladım.

Duvar değil, bir kapıydı burası. Tokmağı yoktu. Gizli bir sürgüsü olmalıydı. Sürgüyü arayacak kadar vaktim yoktu. Bütün gücümle kapıya bir tekme indirdim.

Duvarın bir bölümü içeri göçtü. Üç kere tekme attıktan sonra, kendime geçecek kadar büyük bir delik açtım.

Boş bir elbise dolabıydı burası. Dolaptan Anton Lipsek'in asıl yaşantısını sergileyen salona geçtim. Yerlerde bir partiden kalma pislikler vardı. Yan taraftaki bar, paranın satın alabileceği en iyi içkilerle tıka basa doluydu. Mobilyalar son derece zevkliydi. Odaya tek ters düşen eşyalar, bambu çerçeveli ucuz posterlerdi.

Bir sürü oda vardı burada. Demek Anton iki daireyi birden kiralamış, elbise dolabıyla birleştirmişti. Üç yatak odası, tek kelimeyle şahaneydi. Yatakların başuçlarındaki komodinlerde sigara tablaları vardı. Tablalar ağızlarına kadar sigara izmaritleriyle doluydu. Rujlu izmaritler.

Ortada bir gariplik vardı. İki daire tutmuştu. Biri pislik içinde ama duvarları servet değerindeydi. Ötekisi ise lüks eşyalarla doluydu.

Anton bekâr olduğuna ve kadınlarla çıkmadığına göre, bu kadar yatak odasına ne gerek vardı? Sevilen biri olmadığı için çok arkadaşı yoktu. Yatağa uzandım. Tavana bakmaya başladım.

Tavan beyazdı. Hafif çapraz çizgiler vardı. Gözlerimle çizgileri izledim. Tıpkı katilin izlediği yola benziyordu. Birden ortadan yok oluveriyordu.

Sonra gözlerimi yatağın üstündeki resimlere çevirdim. Gülünç deniz manzaralarıydı bunlar. Yavaş yavaş yataktan kalktım. Tavandaki çapraz çizgiler aynadan gözüküyordu.

Boğazım kurumuştu. Tırnaklarım avuçlarıma batıyordu. Resimdeki su, parlak ve gümüş rengindeydi. Çünkü deniz bölümleri aslında aynaydı. Çok hoş resimlerdi bunlar doğrusu.

Onları çıkarmaya çalıştım, ama duvara vidalanmışlardı. Küfrederek salona koştum, dolabın kapısını açtım, öteki daireye geçtim.

Resimler. Eski ressamların ünlü tabloları. Kendi başlarına milyonlar değerindeydiler. Arkalarında ise bir servet daha vardı. İki çıplak kadın tablosunu kaldırdım. Tablo hemen çıktı. Ve aradığımı buldum.

Duvara bir delik açılmıştı. Öte taraftaki deniz manzaralı resmi görebiliyordum. Resimdeki gökyüzü ve kıyılar

boyanmıştı. Ama deniz bölümünden odadaki her şey görünüyordu.

Tam şantaj için hazırlanmış bir oda! Yatağın üzerinde bir pencere! Vay canına!

On saniye içinde Anton'un kullandığı fotoğraf makinesini buldum. Her ayrıntıyı yakalayan pahalı makinelerdendi. Onu ayaklığıyla birlikte yere fırlattım. Asıl delilleri, resimleri arıyordum. Onu vurduğum zaman gösterebileceğim iyi bir bahane olurdu bunlar.

Şimdi oyun ortaya çıkmıştı işte. Anton Lipsek modellerden bazılarını, nüfuzlu kişileri buraya getirtmek için kullanıyor, yatak odasında resimlerini çektikten sonra, şantaj yapıyordu.

Chester Wheeler'in çok parası vardı. Kentte yalnız ve sarhoştu. O da bu tuzağa düştü. Ama, Wheeler bir hata yaptı. Kızı tanıdı. Kendi kızının sınıf arkadaşıydı. Model korkup meseleyi Anton'a anlattı. Anton da Wheeler'i öldürttü. Ama kız hâlâ korku içindeydi, önüne ilk çıkan adamla evlendi. Katil konuşacağından korkarak, onu sonsuza dek susturdu.

Anton benden korkuyordu. Gazetelerde resmimi görmüştü. Ben ortaya çıkmasaydım, ne Jean ne de Marion ölecekti. Anton, Marion'u yalan söylemeye zorladı.

Peki Marion'u neden öldürmüşlerdi? Belki kız yalan söylediği için, çabalarının karşılığını beklemişti. Neden olmasın? Marion'u da işin içine sokmuşlardı bir kere. Resimlerde o da vardı. İşini ve kimliğini kaybedebilirdi. Ama elinde kozlar olursa, kurtulabilirdi. Bu yüzden öldü.

Aslında işler Wheeler ölmeden birkaç gün önce başlamıştı. Katil otele yerleşmiş, Wheeler'i uygun bir anda yakalamıştı. Ben rastlantı sonucu oradaydım ve olaya tanık olamayacak kadar kendimden geçmiştim. Polis beni yakalayacak, ben de işi yüzüme gözüme bulaştıracaktım. Öyle ya, bu dünyada tek enayi ben vardım!..

Ama katil benim tabancamda altı mermi taşıma alışkanlığımı bilmiyordu. Ekstra kurşunu aldı. Eğer biraz aklı olsaydı, cebimdeki kurşunlardan bir tane alır, tabancaya yerleştirirdi.

Ama tek bir hata bile insanı asılmaya kadar götürebilir. Katil o hatayı yapmıştı işte.

Benim polis olduğumu öğrenince herhalde korkudan ödü kopmuştu. Bu arada ruhsatımı geri almak istediğimi duymuş olmalıydı. Daha da ileri gidip, eski kayıtları araştırınca kim olduğumu öğrendi. Tıpkı kendisi gibi, insan hayatına değer vermediğimi anladı. Ama aramızda tek bir fark vardı. Ben katilleri öldürüyordum.

Gülmeye başladım. Durup dururken, koltuğumun altındaki Luger'i çıkarıp kontrol ettim resimleri aramak için düşünmeyi bir kenara bırakmalıydım.

Odayı talan ettim. Önüme geleni paraladım. Ortada tek bir resim bile yoktu. Karanlık odaya doğru yürürken dışarda ayak sesleri duydum.

Ayak sesleri, güzel dairenin önündeydiler. Anahtar kilide sokuldu ve kapı açıldı. Bir saniye Anton'un yüzünü görebildim. Yüzü bembeyazdı. Sonra kapıyı vurarak kapadı ve merdivenlerden aşağı inmeye başladı.

Salak gibi, ışıkları açık bırakmıştım!

Ceketimin ucu lavaboya takıldı. Kumaş yırtıldı. Öfkeden küfrederek bağırdım. İtoğlu it kaçıyordu. Kapıyı açıp hole fırladım. Düşe kalka merdivenlerden inmeye başladım. Neyseki, kemiklerim kırılmadan aşağı inmeyi başardım. Her yanım çürümüş olmalıydı.

Caddeye çıktığımda silahım elimdeydi. Aslında şu an için gereksiz bir ağırlıktı elimdeki. Çünkü, Anton'un arabası patinaj yaparak kalktı, tam gaz ileri fırladı.

Bazen insanın şansı yaver gidiyor. Anton tam köşeyi dönerken bir taksiyle kafa kafaya geldi. Yolu açmak için kaldırıma çıkıp geri geri gitmeye başladı. Oraya kadar koşmayı göze alamadım. Doğru külüstüre atladım. Kontağı çevirdim, motor öksürdü. Lastiklerin kaymaması için dua ettim.

Gözü körolası kader azıcık yüzüme gülümsedi, külüstür hareket etti. Köşeyi dönerken, Anton kaldırımdan caddeye inmişti. Taksi şoförü ise arabadan çıkmış, elini kolunu sallayarak avaz avaz bağırıyordu. Öne eğildiğimde elim klaksona değdi.

Anton klaksonu duymuş olacak, bütün gücüyle gaza bastı, araba roket gibi ileri fırladı. 33. Cadde'de bana ateş açan arabaydı bu. Rainey. Dilerim şu an, ait olduğu cehennemde cayır cayır yanıyordur hergele. Anton arabayı kullanmış, Rainey de ateş etmiş olmalıydı.

Şimdi kara şükretmeye başlamıştım. Caddeler bomboştu. Anton'a yetişiyordum. Beni görünce, gaza biraz daha bastı. Mavi araba bir an kaydı, ama çabuk toparlandı.

Artık korkabilirdi işte! Ağzından salyalar akarak ödü kopabilirdi artık. Şimdi direksiyonun başında oturmuş, arabasına küfrediyor olmalıydı. Neden benim külüstürü geride bırakamamıştı? Anton küfrede dursun, benim külüstürün özel motoru olduğunu hiçbir zaman öğrenemeyecekti. Elli metre kalmıştı aramızda.

Mavi araba dönmeye çalıştı, kaydı ve kaldırıma bindirdi. Oradan kurtulmaya çalışıyordu. Midem bulanmaya başladı. Galiba herifi elimden kaçıracaktım. Bu kez talih yine yüzüme güldü. Anton, bu kez korkunç bir biçimde yandaki binanın duvarına çarptı ve ezilmiş bir böcek gibi kalakaldı.

Frene basıp, caddede döndüm. Yolun ortasında durup, elimde silah, mavi arabaya doğru koştum.

Sonra silahımı cebime koydum ve küfürü bastım. Anton papazı bulmuştu. Gebermişti hergele. Kafasından oluk gibi kan akıyordu. Kapı açık olduğu için pirelenip çevreme bakındım. Hayır, arabada sadece Anton vardı. Gözlerinden biri açıktı, ama yerinde değildi. Cüzdanını açınca, içinde beş yüzlükler buldum. Bir de özel ulak mektup makbuzu.

Mektup bu sabah atılmıştı. Adres Clyde Williams'a aitti.

Demek katil Clyde idi. Asıl beyin oydu. Ve şimdi Velda onunla beraberdi. Her şeyi bilen anasının gözü bir heriften bilgi sızdırmaya çalışıyordu.

Bir buçuk saat geç kalmıştım.

Zaman geçip gitmişti. Geçerken de beni ekip geride bırakmıştı. Ama kendimi toparlayıp o kaybettiğim bir

buçuk saati yakalayabilirdim. Benden çaldıklarını geri alabilirdim.

Külüstüre atladığımda millet pencerelere çıkmış, avaz avaz bana bağırıyordu. Caddenin iki tarafından siren sesleri ve yanıp sönen mavi ışıklar göründü. Ara sokağa girip kaçtım. Biri mutlaka plaka numaramı almış, polise haber vermişti. Başsavcı şimdi oturup öfkeden şapkasını yiyecekti. Enayinin verdiği rapora göre, Chester Wheeler intihar etmişti.

Ne kurnazdı şu başsavcı.

Önümde daha bir mil yolum vardı. Kar çoğalmış, tipiye çevirmişti. Talihim dönmüştü. Kader bu kez kıçını çevirmişti bana...

XII. BÖLÜM

Posta makbuzundaki adresten binayı buldum. Sarı, kule gibi bir binaydı. Girişte, lacivert bir tente vardı. Kapıyı üniformalı bir kapıcı koruyordu. Şapkasını çıkarıp, elleriyle kulaklarını ısıttı. Ön kapıdan girmemeye karar verdim. Onun gibilere güven olmazdı.

Karşıdan karşıya geçtim, yandaki binaya yürüdüm. Arka kapıyı buldum. İçeri girdim. Yarı açık bir kapı çıktı karşıma. İsveç şiveli biri seslendi. Sonra bıyıkları favorileriyle birleşmiş bir ihtiyar göründü.

Sırıttım. İhtiyar bekledi. Ceketimden bir onluk çıkarıp uzattım. Hiçbir şey söylemeden paraya baktı. Onu kenara itip içeri girdim. Burası bodrum gibi bir yerdi. Ortada tek bir masa, tavanda çıplak bir ampul vardı. Masanın üzerine bir onluk daha koydum.

—Gel buraya, dedim. Clyde Williams'ı arıyorum. Hangi katta oturuyor?

Ne dedimse, birden çok öfkelendi. Cevap vermedi, duvarda duran sopayı kaptı. Kaybedecek vaktim yoktu. Cebimdeki Luger'i çıkartıp on doların yanına koydum.

—Onu neden istiyorsun? diye sordu küfreder gibi.

—Herifi parça parça edeceğim. Bana engel olmaya kalkanları da.

—Koy o silahı cebine. Paranı da.

Dediklerini yaptım. Sopayı yere bıraktı.

—Yandaki evde. Arkada asansör var. Gördün mü? Git, parça parça et onu şimdi.. Haydi!

—Ne oldu? diye sordum.

—O herif... Bir kızım vardı. İyi bir kızdı. Artık iyi değil...

—Anladım babalık, dedim. Takma kafanı sen. Bir daha sana ilişemeyecek o hergele.

Asansör, aslında küçük servis asansörlerindendi. Düğmeye bastım. Ağır ağır yukarı çıkmaya başladı. Avazım çıktığı kadar bağırmamak için kendimi güç tutuyordum. Sanki asansöre taş yüklemişlerdi. Katları saymaya başladım. Asansörün hiç acelesi yoktu. O değerli saniyeler geçerken, benim vaktimi hiç mi hiç iplemeden çıkıyordu. Bir şeyler yapmak, aptalca asansörü itmek istedim.

Birden durdu. Kapılar açıldı. Koşmamak için kendimi zor tuttum. Koridora bir göz attım.

Mezar gibi sessizdi. Her ses yankılanıyordu. Bir taraf tamamen cam kaplıydı. Bütün kent uykudaydı. Elimde silahım yürümeye başladım. Karşıma çıkan ilk insanı, kendi özel cehennemine yollayacaktım. Şeytanın yardımcısı yoktu, çünkü koridor boştu. Asansörün önünde şahane bir lobi bulunuyordu.

Yirmi kişinin oturabileceği sayıda hakiki deri koltuklar vardı. Duvarlardaki resimlerse, tek kelimeyle şahaneydi. Masaların üzerindeki kristal vazolarda taze güller, gümüş kültablalarıyla gümüş çakmaklar gözüme çarptı.

Kapının önüne gelip durdum. Kilide ateş mi etmeliydim, yoksa zili mi çalmalıydım? İkisine de gerek kalmadı. Tam yerde, duvarın dibinde altın bir anahtar duruyordu. Beni hiç yalnız bırakmayan kaderime teşekkür ettim.

Velda'nın hiç bu kadar zeki olduğunu bilmiyordum. Kapıyı açmış, ben gelirsem alayım diye anahtarı yere bırakmıştı.

Anahtarla açıp, içeri girdim. Kapı hafifçe kapandı.

Antreye müzik sesi geliyordu. Ağır, yumuşak bir müzik. İçersi loştu. Evin neye benzediğini göremedim. Sessiz hareket etmeye hiç niyetim yoktu. Müziği izleyerek kaynağını buldum. Çevremdeki lüksün farkında bile değildim. Clyde, kanepede yatan Velda'nın üzerine eğilmişti. İkisi de belirsiz iniltiler çıkaran gölgelerdi. Biri

istiyor, öteki karşı çıkıyordu. Velda'nın beyaz bacaklarını, ellerini gördüm. Clyde üzerindeki saten robu çıkarmak için kolunu havaya kaldırdı.

—Kalk ayağa itoğlu it, diye gürledim.

Clyde beni gördüğü anda, yüzü korku dolu bir maskeye dönüştü. Geç kalmamıştım demek. Bir dakika erken gelmiştim.

Velda "Mayk!" diye bağırdı. Hemen yerinden doğruldu. Clyde suratından nefret saçarak yavaş yavaş hareket etti.

—Mayk dedin. Demek onu tanıyorsun! Bana oyun oynadın!

Velda kanepeden fırlayıp bana geldi. Başını göğsüme yaslayıp hıçkırmaya başladı.

—Beni tanıyor, Dinky. Sen de tanıyorsun. Şimdi ne olacak biliyor musun?

Velda'nın başını kaldırıp sordum:

—Sana bir şey yapmadı ya yavrum?

—Oh Mayk, çok korkunçtu.

—Bir şey öğrenebildin mi?

—Hayır.

Velda ürpererek ceketinin düğmeleriyle oynadı. Masanın üzerinde duran çantasını gördüm, elimle çantayı işaret ettim.

—Onu yanında getirdin mi, şekerim?

Silahtan söz ettiğimi anlamıştı, başını salladı.

—Git al, dedim.

Velda hemen çantayı kaptı, silahı çıkardı. Velda silahı eline alınca, Clyde'ın yüzündeki ifadeye güldüm.

—O kızlara yaptıkların için, seni Velda'nın nallamasına izin vereceğim Dinky, dedim. Biliyorum Dinky, her şeyi öğrendim. Artık, kızları nasıl kullandığını, Anton'un yatak resimleri çektiğini, sonra nasıl zenginlere şantaj yaptığını biliyorum. Baksana Dinky, sen tahminimden de akıllı çıktın... Hiç kimseyi küçük görmemeli insan. Ben de seni çömez sanıyordum. Meğer asıl beyin senmişsin. Kızlardan birini tanıdı diye Wheeler'i öldürdün. Belki kimseye bir şey söylemeyecekti. Ama sen, ortaya çıkıp

resimlerle ona şantaj yaptın. Telgrafla beş bin dolar getirtip sana verdi, değil mi? Sonra kafası bozuldu, Jean Trotter'e kim olduğunu söyledi. Jean de sana aktardı. Böylece Wheeler'in de sonu geldi.

Clyde her yanı uyuşmuş, dili tutulmuş gibi bana bakıyordu.

—Wheeler'i öldürmek istiyordun. Ama o benim silahımı kapıp sana karşı çıktı. Wheeler benim tabancamı kapmasaydı ona ne yapacaktın? Çünkü intihar süsü vermek fikri aklına sonradan geldi. Neden Rainey'i öldürdün? Sana köpek gibi sadık olmadığı için mi? Rainey beni vuramadı diye onun canına okudun, değil mi? O da Emil Perry'den aldığı paraların üstüne yatıp sana vermedi. Onu öldürmek için arenaya gittiğinde beni gördün. İki şahite çenelerini tutmaları için bol para yedirdin. Her şey senin istediğin gibi oldu. Peki Jean'e ne yaptın Clyde? Evlenmişti. Gazeteleri okuyunca Rainey olayını öğrendi ve kaçmaya mı çalıştı? Marion Lester'i de sana şantaj yaptığı için mi vurdun?

—Mayk, dedi Clyde.

Elimdeki tabancaya bakıyordu. Velda tam göbeğine çevirmişti namluyu. Benimki ise kalçasına dönüktü.

Birden kollarını havaya kaldırıp bağırmaya başladı hergele.

—Beni cinayete bulaştıramazsın, aynasız! Kimse bana dokunamaz. Hiç kimse!

—Bunu sen istedin, Clyde. Belanı bulacaksın. Cinayet yüzünden mahkemeye çıkarılmayı bekleme. Çünkü, şimdi burada öleceksin. Polisler geldiğinde, bu silahın senin elinde olduğunu söyleyeceğim onlara. Elinden alıp onu vurdum diyeceğim. Silah... ülke dışından geldi. Kimse bana ait olduğunu bilmiyor. Nasıl, iyi numara değil mi?

Arkamdan bir ses geldi:

—Berbat numara, bayım. At o silahı, yoksa hem seni hem de kızı delik deşik ederim.

Hayır, olamaz! Ulu Tanrım! Namlu sırtıma dayanmıştı. Luger'i yere attım, Velda'nın silahı da yere düştü. Clyde neşeyle çığlık atarak kendini yere atıp silahı kaptı,

namluyu çeneme dayadı. Karşı koymaya çalıştım. Namlu şakağıma kaydı. Birden arkamdaki kafama bir şey indirdi. Kendimden geçerek yere serildim.

*

* *

Orada ne kadar yattım bilmiyorum. Zamanın artık önemi yoktu. Önce geç kalmış, sonra erken gelmiştim. Şimdi yine geç kalıyordum. Clyde'ın Velda'ya emir vererek başka bir odaya sürüklediğini duydum. Sonra ötekine döndü:

—Onu da kızla birlikte götür. Oda ses geçirmez. Kızın işini görünce, ona dünyanın kaç bucak olduğunu ben göstereceğim. Bir sandalyeye oturt, seyretmesini istiyorum, dedi.

Sonra ayaklarımda ve kollarımda eller hissettim. Yerde sürüklendim. Bir kapı kapandı. Bir koltuğa oturtuldum.

—Hayır...olamaz! Tanrım, olamaz! diye bağırdı Velda.

—Hepsini çıkar, dedi Clyde.

Gözlerimi açtım. Clyde ayakta durmuş, parmaklarını açıp kapatıyordu. Yüzünde şehvet dolu bir ifade vardı. Velda geri geri gidip duvara yaslandı.

Hepsi benim harekete geçtiğimi gördüler. O herifleri parçalamak istiyordum. Ama silahlı olanı, namluyu şakağıma dayadı.

Her şey bir saniyede olup bitti. Velda ceketinin içinden küçük bir otomatik çıkarttı. Korkunç bir patlama sesi duyuldu. Silahlı adam karnını tutarak iki kat oldu.

Başımın ağrısı kalkmama engel oluyordu. Velda'ya uzanmaya çalıştım, ama yere düştüm. Clyde, onun kolunu tutmuş silahı elinden almaya çalışıyordu. Ben sürünerek öteki adamın elindeki tabancaya doğru gittim.

Velda bağırdı.

—Yakala onu Mayk...Mayk!..

Velda iki büklüm olmuş, silahı vermiyordu. Clyde itince Velda yere düştü, silah da elinden kaydı. Clyde'ın yerdeki silahı almaya vakti yoktu. Çünkü ben öteki silaha

çok yakındım. Kendisi de bunu biliyordu. Küfrederek kapıya koşup dışarı çıktı. Kapı kilitlendi, önüne başka eşyalar itildi. Bir kapı daha açılıp kapandı, Clyde gitmişti.

Velda başımı kucağıma koymuştu.

—Mayk, seni kafasız budala. İyi misin? Mayk! Konuş benimle.

—İyiyim yavrum.

Eğilip yüzümdeki yaraları öptü, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Gülümsedim.

Velda gülümseyerek ayağa kalktı, kapıyı açmaya çalıştı. Bütün gücüyle tokmağı çevirdi.

—Mayk, kapı kilitli. Burada kaldık!

—Lanet olsun!

—Ne yapacağız şimdi dışarı çıkamayız.

—Çıkmamız gerek Velda... Clyde...

—O muydu? O mu...yaptı o işleri?

—Evet, dedim. Sen kapıyı açmaya çalış.

Başım çatlayacak gibi ağrıyordu. Yere eğilince beynim yerinden oynadı sandım. Silahı yerden aldım. Elimde tuttum. Ne kadar da ağırdı.

—Mayk... Rainey'in öldürüldüğü gece Clyde toplantıdaydı. Onları konuşurken duydum.

Midem bulanıyor, kulaklarım zonkluyordu. Silahı kilide dayayıp, tetiği çektim. Silah elimden kaydı. Kapı hâlâ kilitliydi.

—Mayk...

—Anladım! Ne dediğini duydum! Ne duyduğun ve kimin ne dediği hiç umurumda değil. Katil Clyde idi. Clyde ve Anton. Resimler onlardaydı ve...

Durup kapıya baktım.

—Resimler! Clyde onları almaya gitti. Eğer ele geçirirse kendisini korur. Bu işten rahatlıkla kurtulur.

Yine kilide ateş ettim. Resimler Anton'un evinde değildi. Burada da yoktu. Clyde dışarı alelacele çıkmış, durup bir şey almamıştı. Geriye bir tek yer kalıyordu: Ajans.

Bunları düşünmek bana güç verdi. Velda ile birlikte bütün gücümüzle kapıya abandık. Arkadaki eşyalar

kımıldadı, kapı geçebileceğimiz kadar aralanıdı.

Dışarda derin bir sessizlik vardı.

Tabancayı bir koltuğa fırlatıp yerdeki Luger'i kaptım.

—Pat'ı, onu bulamazsan Başsavcıyı ara. Clyde'ı durdurmalarını söyle.

Yarı sendeleyip, yarı koşarak koridora çıktım. Velda arkamdan bağırıyordu. Ne dediğini anlayamadım. Aynı servis asansörüyle yavaş yavaş aşağı indim. Kapıdaki amiral kılıklı kapıcı kolumu tuttu, çenesine bir yumruk yedi. Külüstüre binerken arkamdan bağırıyordu. Apartmandan iki sokak uzaklaşınca birden Connie'nin o gece büroya gittiğini hatırladım.

Karnımda garip hisler oluştu. Bütün gücümle gazı kökleyip 33. Cadde'ye doğru fırtına gibi ilerlemeye başladım.

* *

Binalara gelince yavaşladım. Külüstürü park edip yere atladım. Giriş kapısında bir ihtiyar oturmuş, gazete okuyordu. Kapıyı çaldım. Eliyle gitmemi işaret etti.

Kapıya öyle bir tekme savurdum ki, hol sallandı. İhtiyar elindeki gazeteyi yere atıp kilidi çevirdi.

—Bu saatte içeri giremezsin. Bir saat önce kapandık. İçerde kimse yok. Giremeyeceğine göre, neden...

Demek Clyde gelmemişti. Ama burada olması gerekiyordu!

—Buranın başka giriş kapısı var mı?

—Evet arka kapı. Orası da kilitlidir. Benden başka kimse açamaz. Bana bak, sen...

—Kapa çeneni. İstersen polis çağır.

—Anlayamıyorum...sen neyin peşindesin?

—Bir katilin. Eli silahlı birinin.

—Kimse gelmedi...şaka ediyorsun, değil mi?

—Evet, gıdıklayım da gül.

—Birileri...birinci kattan bir adam... O geldi. Birileri de içki alıp çıktılar. Tuh be! Bir de güzel kız geldi. Gittiğini görmedim. Herhalde binanın çevresinde dolaşıyordum o çıktığında.

—Beni yukarı çıkar babalık. Kayıt defterindeki isimlere bakmak istiyorum.

—Servis asansörünü kullan.

Elimde silah, asansöre bindik. Bu kez arkamdan gelip, kimse namluyu sırtıma dayayamazdı. Büroya doğru yürüdük.

Işıklar açıktı. Kapılar da öyle. Silahımı belime doğru kaldırıp, içeri koştum. Bütün ışıkları yaktım. Kapıcı girişte gözleri dehşetten açılmış duruyordu. Tek tek bütün odalara baktım. Aradığım yeri buldum.

Kapıyı araladım. Ağzımı açıp, göğsüme dolan bütün nefreti kusarcasına nefes alıp vermeye başladım.

Connie odanın ortasında, gözleri yerinden fırlamış yatıyordu. Beli V şeklinde kıvrılmıştı. Connie ölmüştü.

Odanın duvarları tavana kadar dolaplarla kaplıydı. Toza bakılırsa, bunlar pek kullanılmıyordu. Dolaplardan birinin çekmecesi açıktı. İçindeki bütün dosyalar yok olmuştu.

Yine geç kalmıştım.

Kapıcı bayılmamak için bana tutundu. Yerdeki cesede bakmamaya çalışıyordu. Connie'nin üzerine eğildiğimde, hâlâ kolumu bırakmamıştı.

İz yoktu. Sadece Connie'nin yüzünde korkunç, acı dolu bir ifade vardı. Tek bir darbeyle öldürülmüştü. Parmaklarını açıp sıkı sıkı tuttuğu etikete baktım. Üzerinde "Büyüteci perdeye takmak için..." yazıyordu. Gerisi yırtılmıştı. Tozlar arasında bir sandığın izi vardı. Düz bir çizgi kapıya doğru gidiyordu. Sandık eğilmiş, bir kenarından sürüklenmişti. Ondan sonra başka iz yoktu. Sandık da ortalarda görülmüyordu.

Ufak tefek kapıcıyı peşime takıp hole çıktım. Santralda bir düzine hattı denedikten sonra dışarıya bir hat yakalayabildim.

—Bana polisi bulun, dedim.

Ben karakoldakilere olayı bildirirken, kapıcı oturduğu yerde tir tir titriyordu.

Tam tahmin ettiğim gibi olmuştu. Kapıcıyla birlikte bodruma indik. Sıkı sıkı kilitli olması gereken kapı, ardına

kadar açıktı. Katil kaçmıştı.

Kapıcı yalnız kalmak istemiyordu. Gitmemem için yalvardı. Onu iterek dışarı çıktım.

Katilin nerede gizlendiğini biliyordum.

XIII. BÖLÜM

Bana hep engel olan karla artık mücadele etmek zorunda değildim. Arkama yaslanıp arabamda ilk kez zevkle bir sigara içtim. Dumanı ciğerlerime çektim. Pencereden çıkıp geceye karışan sigara dumanı bile gözüme güzel gözüktü.

Gideceğim yere vardığım zaman, bizim külüstürü iki arabanın arasına park ettim. Evine dönen iyi bir vatandaş gibi kapılarımı bile kilitledim. Binada ışıklar yanıyordu. Ama benim gideceğim katın hangisi olduğunu anlayamadım.

Sigaramdan son bir nefes çektikten sonra yere atıp kapı açılıncaya kadar zile bastım.

Aceleye ne gerek vardı? Zaman değerini kaybetmişti. Yavaş yavaş adım atarak üst kata çıktım. Holün sonunda açık duran kapıya doğru yürüdüm.

—Merhaba Juno!

Cevap vermesini beklemedim. Yanından geçip içeri girdim. Dolapları açıp kapadım, banyoya girdim, duşun perdesini yırttım, mutfağı kolaçan ettim.

Ellerim boğazlamaya, bacaklarım tekmelemeye ve silahım vurmaya hazırdı. Vücudumu yakan ateş beynimi kemiriyordu. Şimdiye kadar duymamazlıktan geldiğim acılar, etlerimi paralıyordu Juno'ya döndüm. Yüzünde nefret ve acı vardı.

—Nerede o Juno?

Benim çıldırdığımı sanmış olacak, eliyle boğazını

tutup bana baktı.

—Mayk...

Başka bir şey söyleyemedi. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Elimde Luger vardı. Juno'nun güzel dudakları titremeye başladı. Bir adım geriledi. Bir adım daha, oturma odasına girdi.

—Onu saklıyorsun, Juno. Tek gelebileceği yer burası. Nerede?

Juno yavaş yavaş gözleri kapatıp başını iki yana salladı.

—Lütfen Mayk, lütfen. Sana ne yaptılar? Lütfen...

—Connie'yi buldum, Juno. Ölmüştü. Depoda. Clyde dosyaları da çalmış. Connie'nin bulduğu şeyi ben de buldum. Bir televizyonun nakliye fişiydi. Senin Jean Trotter'e göndermeye söz verdiğin televizyon. Ama artık ona ihtiyacı olmadığını bildiğin için, depoya sakladın. Televizyonun orada olduğunu bu geceye kadar yalnız sen biliyordun. Clyde seni bu işe karıştırmamak için mi televizyonu kaçırdı?

Juno'nun gözleri açıldı. Sözlerimin yalan olduklarını söylüyordu bu güzel gözler. Tabancamın namlusunu göğüslerinin arasına dayadım.

—Nerede o Juno?

—Burada kimse yok, Mayk. Kendin de gördün. Lütfen...

—Yedi kişi öldü Juno. Tam yedi kişi. Bu manyakça planlarda senin de bir rolün vardı. Benimle oyun oynama Juno, çevirdiğin dolapları biliyorum o kızların nasıl ve neden öldürüldüklerini de. Katilin kim olduğunu tahmin etmeye çalıştım. Wheeler ile o gece aynı odada olmasaydım, yedi kişi ölmeyecekti. Siz de şantaj oyunlarınıza devam edecektiniz.

Juno, elleri hâlâ boğazında, başını iki yana sallayarak beni seyrediyordu. Dizleri titriyordu. Düşmemek için uzanıp koltuğa yaslandı. Yavaş yavaş oturdu. Şu an bile hareketleri nè kadar zarifti.

—Hayır Mayk, hayır.

Başımı salladım. "Evet Juno, evet!" Elimdeki silah

kımıldamadı bile. Ağzımı açıp bütün nefretimi kusmaya başladım.

—İlk önce katili Anton sandım. Sonra Clyde'a gönderdiği havalenin makbuzunu buldum. Anton resimlerden bazılarını ona göndermişti. Bowery Inn, kızları çekmek için harika bir yerdi. Tam o maksatla yapılmıştı. Kızları ve onlarla birlikte bütün enayileri çekiyordu. Kızları ilk önce kim götürdü oraya Juno? Oraya gitmeyi kim moda haline getirdi? Sen mi? Clyde bir zamanlar sana aşık mıydı? Belki böylece hem seni görüyor, hem de şantaj işlerini yürütüyordu. Şantaj işini kim düşündü? Sen mi, yoksa Anton mu? Anton olamazdı, o manyağın kafası fazla çalışmıyordu. Ama yardım etti. Evindeki o pahalı tabloları alabilmek için size yardım etti.

Kelimeler ağzımdan suratına tükürür gibi çıkıyordu.

—Bir süre işler tıkırında gitti. Clyde kendini korumasını biliyordu. Ama sen Juno, sen işi sürdürmek istedin. Asıl beyin sendin. Clyde ise gücüyle işe yarıyordu. Üstelik, yanında beslediği bir sürü çömezi vardı.

Susup bekledim.

—Juno! Kim öldürdü o kızları? Katil nerede?

Juno'nun gözleri kıpkırmızıydı. Yanaklarından aşağı siyah rimelli göz yaşları akıyordu. Ellerini kucağında kavuşturdu. Silahı yukarı kaldırdım.

—Seni vuracağım Juno, sonra gidip katili kendi ellerimle yakalayacağım. Seni yavaş yavaş, acı çekmeni seyrederek öldüreceğim. Söyle bana, nerede o Juno?

Juno ağzını bile açmadı.

Onu öldürecektim! Tanrı yardımcım olsun. Gebertmezsem, yine numara yapıp beni atlatacaktı. Çünkü olayların tek tanığı bendim. Onu öldürmeliydim. Juno da katil kadar suçluydu. Yüzümdeki nefreti görebiliyordu. Gözlerim ateş saçan kara delikler gibiydi. Beni ona çeken gücü hissettikçe midem bulanıyordu.

—Tanrım, yapamam!

Saçlarında yine o altın pırıltılar belirmişti. Namlunun ucunu çevirdim. Juno'nun yüzü yerine Charlotte'unkini görüyordum.

Bir saniyede aklımı kaçırdım. Manyaklaştım. Beynim, devam etmem için çığlıklar ve kahkahalar atıyordu. Çılgınlık geçiştiğinde, ağzım bir karış açık, köpekler gibi soluduğumu hissettim.

—Seni öldürebileceğimi sandım, Juno. Yapamıyorum. Bir zamanlar başka bir kadın vardı. Bana onu hatırlatıyorsun. Ona aşıktım ama gözümü kırpmadan öldürdüm. Karnından vurdum. Evet Juno...bir kadını daha öldürmenin zor olmayacağını sanıyordum. Ama, çok zor. O yüzden bu gece ölmeyeceksin. Seni polise teslim edeceğim. Otur oraya ve gülümse. Fakat, elimden kolay kolay kurtulamayacaksın.

Silahı koltuğumun altına sokup Juno'nun eline uzandım.

—Haydi Juno. Polisler arasında iyi bir arkadaşım var. Seni tutuklaması için tek sözüm yeter ona..

Juno ayağa kalktı.

Ve o an, dünya başıma yıkıldı. Juno kolumu tuttuğu gibi burnuma bir yumruk indirdi. Geri geri sendeledim. Kollarımı kaldırmaya fırsat bulamadan duvara çarptım. Şimdi elleri boynumdaydı, dizi bacaklarımın arasına doğru yükseldi. Bir nara atıp öne eğildim, boynumu ellerinden kurtardım. Aklımı başıma toplayıp bir tekme savurdum. Bir saniye sonra üzerime atılmış gözlerimi oymaya çalışıyordu.

Yumruğumu var gücümle indirdim. Burnu dümdüz oldu, ağzına kanlar doldu. Beni tekmeleyerek uzaklaşmaya çalıştı. Ama ben bırakmadım.

Sonra bir an elimden kurtuldu. Oda bir an içinde hayvani vahşi seslerle yankılandı. Sırtıma bir tekme yedim. Deliliğim beni kurtardı. Son bir çabayla elinden kurtuldum. Üzerime atılmaya çalıştı, ama elbisesinden yakaladım.

Yan dönmesiyle elbisesi yırtıldı, kumaşın bir parçası elimde kaldı. Juno, ayağındaki yüksek topuklu ayakkabılar dışında çırılçıplaktı şimdi. Dolaba doğru koştu, çekmeceyi çekince silahı gördüm. Ama ben Luger'i çoktan doğrultmuştum.

—Kımıldama Juno!

Olduğu yerde donakaldı. Ayakkabılarıyla zıt düşen beyaz vücuduna baktım. Telefona uzanırken, onu o gülünç, iğrenç haliyle ayakta bıraktım. Velda'yı bulmak zor oldu. Polisi ikna etmek de öyle. Velda, Clyde'ın bodrumda olduğunu söyledi. Kapıcı bir sopayla herifi korkutarak tutmuştu. Clyde büronun yanına bile yaklaşmamıştı! Velda soru sorarken, telefonu kapadım.

Artık her şey bitmişti. Neden, nasıl ve kim olduğunu bulmuştum. Ölüler sonsuza kadar ölü olarak kalabilirdi.

—Önünü dön Juno!

Bir balerin bile parmak uçlarında böyle zarif dönemezdi. Gözleri şeytanca ateşler saçıyordu. Juno, Tanrıçaların kraliçesi, önümde çırılçıplak duruyordu.

Yarın ruhsatımı geri alacaktım Ed Cooper da bu olayı gazetesinde yazacaktı. Yarın bir başka gün olacaktı. Olimpus'un ötesinden Juno'ya baktım.

—Bilmeliydim, Juno. Ne zaman o kocaman gözlerini çevirip bana baksan, aklıma geliyordu. Ne zaman küçük aşk oyunlarına başlasan, devam edemeyeceğin için korkuyordun. Başından beri pireleniyordum, ama inanamıyordum. Ben... kadınları seven, onların her türlü numarasını bilen ben... senin oyununa geldim! Evet, Clyde ile aranızda iş anlaşması vardı. Tanrım, ne budalaymışım ben! Enayi! Benimle o gün yemeğe gittiğinde anlamalıydım. Arkandan bir sevici tuvalete gitmişti o gün. Herhalde senin de kendisi gibi olduğunu görünce, sapıtmıştır. Ama gerçeği ben biliyorum Juno. Ben, Mayk Hammer. Chester Wheeler'i şeni kızın kimliğini açıklamakla tehdit ettiğin için öldürdün. Rainey parayı sana vermek istemediği için geberdi. Jean Trotter ve Marion Lester de gerçeği bildikleri için. Connie, televizyonu bulup gerçeği anladığı için öldü. Jean Trotter evli filan değildi. Seni manyak, serseri!.. Karı kılıklı iblis!..

Luger'i yere fırlattım.

O çekmecedeki silaha uzanana kadar, ben çoktan Luger'i yerden almıştım. Kadın öldürmemeyi filan unutmuştum. Juno hayatımda hiç karşılaşmadığım bir öfke ve

kin saçan gözlerle bana döndü. Üst üste tetiği çektim. Katil duvara yapıştı, afalladı. Elimdeki silah kan kusuyordu. Juno son kurşuna kadar dayandı. Sonra kırmızı dudakları acı ve korku dolu bir biçimde aralandı.

Katilin yalnız o olabileceğini fısıldadım kulağına. Kimliğini çok iyi yalnız o gizleyebilmişti. Broadway'de bana ateş eden yalnız o olabilirdi. Çünkü evden çıktığım andan beri beni izlemişti. Clyde kimseyi öldürmemişti. Yarın...yarın herkes Juno'nun gerçekte neye benzediğini öğrenecekti.

Juno bütün bunları duyarak öldü. Kahkahalar atarak, cesedin üzerinden atladım. Elbisesiyle birlikte yere düşen köpüklü takma organlara baktım. Neden kapalı elbise giydiği belliydi. Çok komikti. Çok! Tahminimden de gülünçtü. Halini görseniz siz de kahkahalarla gülerdiniz. Juno'nun cesedine tükürdüm. Tanrı ve Tanrıçaların kraliçesi!.. Şimdi, yüzüne her bakışımda neden tiksindiğimi anlıyordum.

Juno, adına yaraşır bir Tanrıçaydı. Yaşayan, canlı bir Tanrıça. Bilirsiniz o tipleri. Ama komikti.

Çünkü Juno erkekti!